Anne Hampson

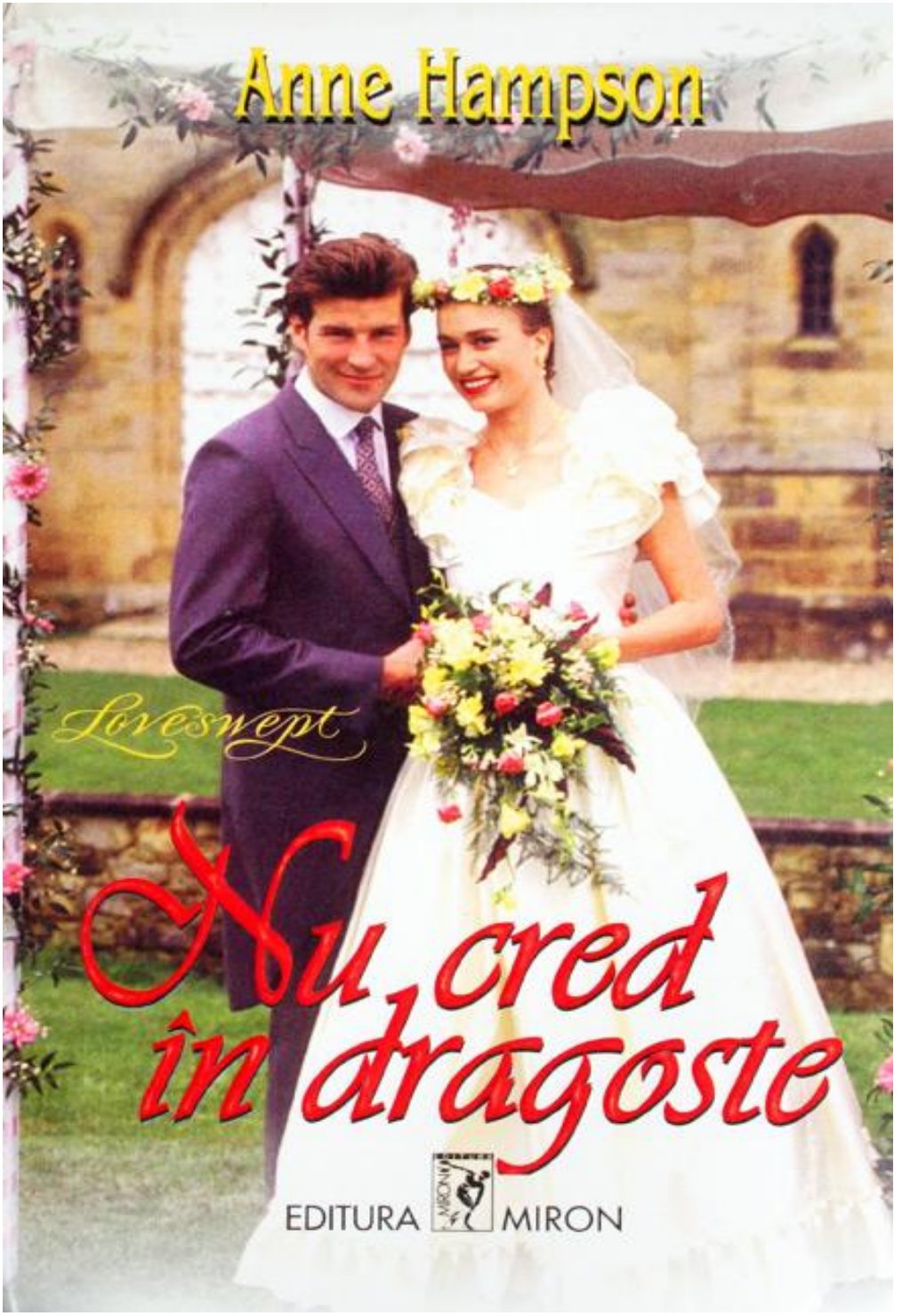

Loveswept

Nu cred în dragoste

EDITURA MIRON

NU CRED ÎN DRAGOSTE

ANNE HAMPSON

CAPITOLUL 1

Întunericul era atât de apăsător, plăsmuind monştri în locul munţilor şi părând să-i apropie atât de tare, încât Martine se vârâse toată în scaunul moale al maşinii, dorindu-şi din toată inima să nu se fi lăsat în asemenea hal pradă impulsului necontrolat de a fugi de logodnicul ei. Logodnicul ei?… Până în urmă cu vreo două, ore încă mai era logodnicul ei… dar acum?…

Lacrimile îi împăienjeniră ochii, orbind-o, astfel încât condusul maşinii devenise un adevărat chin.

— N-a vrut s-o facă! ţipă cu voce tare. Nu putea face aşa ceva! Pentru Sophia nu simte altceva decât o pasiune trecătoare! Este flatat de atenţia ei şi poate că se gândeşte şi la averea ei. Este ceva normal. Dragul meu Kelvin, vino cu mine! Doar ţi-am spus unde anume vreau să merg: la Atena, aşa că ştii foarte bine că nu puteam pleca decât pe drumul ăsta. Te rog, vino la mine, te rog! Ea şi cu Kelvin începuseră prin a fi şef şi secretară. El era scriitor, avea deja câteva cărţi de arheologie. Martine fusese mereu interesată de arheologie şi, de fapt, chiar era membră a Societăţii de Arheologie din Anglia. Îşi petrecuse majoritatea

weekendurilor ajutând la dezgroparea unui teatru roman în apropierea oraşului în care locuia, Warrencester, în Midlans. Kelvin, în mod foarte firesc interesat de acea descoperire, venise să viziteze şantierul şi, într-o lună, o convinsese pe Martine să vină să lucreze pentru el, în ciuda faptului că ea avea deja un serviciu foarte bun. Adevărul era că Kelvin o atrăsese chiar din momentul în care-l zărise pentru prima oară, stând în mijlocul şantierului, înalt şi chipeş, cu atenţia concentrată asupra lucrului ce se desfăşura în acel moment. Lucrările erau efectuate de studenţii de la universitatea din apropierea şantierului sau de oameni asemenea lui Martine care, ca şi studenţii, îşi oferiseră serviciile pe gratis; bucuria descoperirilor însemnând pentru ei o răsplată mai mult decât mulţumitoare. Martine lucra pentru Kelvin doar de câteva săptămâni, când acesta, terminând cartea la care lucrase, declarase că voia să scrie una nouă despre Olympia din Grecia. Încântată la gândul ideii de a putea vizita faimosul şantier în care se ţinuseră vechile întreceri olimpice, Martine îşi închinase imediat apartamentul în care locuise, împachetase lucrurile de care credea că ar fi avut nevoie şi se pregăti imediat de plecare, după cum îi ceruse şi Kelvin.

Şi, în avionul ce zbura deasupra Atenei, el o ceruse de soţie…

Viaţa fusese aşa de frumoasă! Se simţea ca şi cum ar fi plutit pe o stea, în vreme ce avionul zbura leneş deasupra norilor luminaţi de soare sau peste cei argintaţi, fără ca vreo umbră să-i întunece sau să le ameninţe frumuseţea. Apoi, de niciunde sau aşa i se păruse ei, apăruse şi Sophia, tânăra şi frumoasa fiică a lui Andreas Sotiris, bogatul exportator de vinuri şi proprietarul unor întinse domenii cultivate cu viţă-de-vie în diferite părţi ale Greciei. Sophia fusese plecată la şcoală la Atena, dar, după ce îşi terminase educaţia, se

întorsese iarăşi acasă. Şi se părea că de la prima întâlnire, Kelvin păruse fascinat de frumuseţea micuţei grecoaice.

Da, cugetă Martine, în vreme ce conducea pe şoseaua îngustă şi întortocheată, fata avea o frumuseţe care ar fi putut suci capul oricărui bărbat. Era tânără, nesofisticată… deşi Martine era de părere că avea totuşi o inteligenţă ascuţită. Îl dorise pe Kelvin de la bun început; nici măcar nu încercase să nege că nu observase interesul cu care şi el o privea; din contră, chiar îl încurajase. Şi cu toate astea, Martine nu crezuse că logodnicul ei va putea avea vreodată anumite sentimente pentru fata aceea. Fusese blând cu ea, amabil şi prietenos, pentru că tatăl ei era vecinul lor şi pentru că le împrumutase o mică vilă de pe domeniul casei celei mari. Iar vila aceea fusese împărţită în două apartamente separate, aşa că fusese ideală pentru Martine şi logodnicul ei; erau foarte aproape, deşi apartamentele, dar mai ales dormitoarele, erau separate. Şoseaua se îngustase cumplit de mult şi, pentru câteva minute, atenţia lui Martine se concentra doar asupra drumului. Şi apoi, tocmai când gândurile, speranţele şi regretele îi luau iarăşi mintea cu asalt, maşina făcu un salt şi ieşi de pe şosea, zgâlţâind-o îngrozitor. Apăsă cu furie pedala acceleraţiei, într-o încercare nereuşită de a face maşina s-o pornească iarăşi din loc. Cu inima bubuindu-i în piept, renunţă să mai încerce şi rămase nemişcată în întunecimea nemiloasă în care nici măcar strigătul vreunei păsări de noapte rătăcite nu se auzea. Cutremurându-se din cauza unei spaime nelămurite care pusese deodată stăpânire pe ea, se ridică puţin în scaun, cu mintea pe jumătate amorţită datorită situaţiei în care ajunsese.

Soarta îi era potrivnică, hotărî amărâtă, întrebându-se dacă urma să fie nevoită să rămână acolo până a doua zi dimineaţa sau dacă nu cumva va avea un pic de noroc şi va

reuşi să oprească o maşină. Trebuia să fie aproape de miezul nopţii…

Probabil că înnebunise de tot, atunci când îşi făcuse bagajele şi fugise în asemenea fel de lângă Kelvin! îşi dădu seama cât de mare îi fusese optimismul, atunci când îşi închipuise că el va veni după ea în *Mercedes-ul* mare pe care îl cumpărase cu câteva săptămâni în urmă, când sosiseră în Grecia.

Şi acum ce trebuia să facă? S-o pornească pe jos?… Deodată, şirul gândurilor i se rupse şi inima îi săltă în piept. Lumina unor faruri în depărtare! Kelvin trebuia să fie! îi părea rău, se simţea vinovat şi chinuit de regrete. Venise după ea şi de acum totul urma să fie în bună regulă.

Alergă în mijlocul drumului, făcând semne disperate cu braţele, după care se dădu deoparte. Da, era *Mercedes-ul*! Şi, cum era ferm convinsă că umbra înaltă şi întunecată care coborâse din maşină şi se îndrepta spre ea trebuia neapărat să fie logodnicul ei, se aruncă fără niciun fel de reţineri de gâtul lui.

— Oh, dragul meu, ştiam eu că vei veni după mine! N-ar fi trebuit să fug. Înălţă faţa spre chipul nedesluşit şi, ridicându-se pe vârfuri, îşi lipi buzele fremătătoare de ale lui. Pentru o secundă nu simţi niciun fel de răspuns, după care, buzele logodnicului ei se desfăcură, uimind-o cu pasiunea cu care preluară întregul control. Cât de vinovat se simţise dacă o săruta cu o asemenea ardoare!

Fusese iubitor şi blând, da, dar fără asemenea demonstraţii de pasiune, fără asemenea ardoare, de parcă ar fi avut ani întregi de experienţă cu femeile. Se apropie şi mai mult, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui, trecându-şi degetele

Prin părul de pe ceafă… Părul lui Kelvin era moale şi subţire; părul în care-şi vârâse acum degetele era des şi

aspru, aproape sârmos… Se depărta imediat, încercând să zărească ceva prin întunericul ca smoala.!

— Sărutul acesta a fost la fel de delicios, pe cât de neaşteptat a venit, mormăi o voce cu un accent puternic. Numele meu este Loukas Leoros.

Pe tine cum te cheamă?

— Eu… eu… Cuprinsă de jenă, Martine se eliberă din mâinile care încă o ţineau prizonieră. Am cre-crezut că era lo-logodnicul meu, continuă să se bâlbâie.

Maşina lui este aceeaşi marcă, am văzut forma şi am crezut că… Vocea i se pierdu, în vreme ce realiză că acest străin, acest grec, nu voia poate să-i asculte explicaţiile. Vrei să mă duci şi pe mine spre… Oriunde ai tu drum? Te rog!

Maşina mea s-a stricat.

— Aşa s-ar părea. Şi îl aşteptai pe logodnicul tău să vină? Ea nu spuse nimic şi, după un moment, străinul adăugă cu o curioasă inflexiune în voce: V-aţi certat şi tu ai fugit? Exact aşa cum toate femeile se aşteaptă ca bărbaţii să le urmeze jocurile perverse. Tonul lui era cinic şi cumva dezaprobator.

Şi cu toate astea, Martine găsea momentul foarte plăcut, ceea ce o speria cumva, pentru că ştia din auzite despre reputaţia acestor greci… iar ea era, fără îndoială, într-o poziţie extrem de vulnerabilă, îi putea face orice, ca apoi să scape de răspunderi, cugetă ea. Şi apoi, deodată, luna ieşi din pătura neagră a norilor, împrăştiindu-şi bogăţia argintie peste întreaga zonă, luminând şoseaua, scoţând la iveală trăsăturile bărbatului care o făcea pe Martine să simtă şi uşurare, dar şi teamă. Atunci văzu o faţă de o distincţie remarcabilă, caracteristica ei principală fiind nobleţea, îşi dădu seama că mintea i se întorsese spre statuile pe care le admirase la muzeul din Atena: statui de zei şi eroi păgâni, cu feţe severe şi clasice; cu linii dure şi drepte ce completau impresia de severitate şi autoritate.

Autoritate la adresa oricui le ieşea în cale. Bărbatul acesta Loukas Leoros i-ar fi putut inspira sculptorii Greciei antice, putea fi modelul lor cel mai bun. Dar, aşa cum statuile evidenţiau frumuseţea fără pată, bărbatul acela avea pe obrazul stâng o cicatrice, nu foarte vizibilă în lumina palidă, dar care era totuşi acolo. Dar chiar şi aşa, era, indiscutabil, un bărbat extrem de frumos şi… Martine îi ghici vârsta: cam în jurul a treizeci de ani. Oare ochii lui erau chiar negri, sau lumina insuficientă îi făcea să pară atât de întunecaţi? Avea nasul drept şi buzele, pline şi senzuale, tipice greceşti. Cu toate astea părea cumva diferit de ceilalţi greci din cauza înălţimii neobişnuite, peste un metru şi nouăzeci de centimetri după câte îşi putu da seama, comparându-i înălţimea cu cea a lui Kelvin, fără să aibă nici măcar un gram în plus pe trupul vânjos şi zvelt. Părul, negru, des şi sârmos, i se ondula în jurul feţei, dându-i parcă o strălucire satanică. Se cutremură involuntar, atunci când, în imaginaţie, se şi vedea violată de acel bărbat.

— Vrei să mă duci şi pe mine? îl întrebă din nou, ignorându-i comentariile şi insinuând o notă dulce în rugăminte, de parcă aşa ar fi putut să-i câştige simpatia, făcându-l să se simtă incapabil să-i facă vreun rău. Ridică privirile spre fata lui şi ceva i se mişcă în adâncul sufletului, atunci când el îi zâmbi.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine, îi zise el încet. După care continuă pe un ton mai dur: Şi unde l-ai lăsat pe acest logodnic al tău?

— În Olympia. Acolo stăm.

— Olympia? o întrebă cu surprindere. Dar ce faceţi voi acolo? Şi logodnicul ăsta al tău e englez sau grec?

— Englez. Făcu o pauză de câteva momente. El a fost şeful meu, înainte să ne logodim, îi explică, simţind că privirea insistentă a bărbatului era un fel de invitaţie să se încreadă

în el. Ne-am certat, aşa cum bine ai presupus, iar eu am plecat… numai cu o singură valiză, termină jenată, în vreme ce auzea râsul uşor al străinului.

— Dacă are vreo urmă de bun-simţ, o să te bată zdravăn, atunci când o să te vadă iarăşi, comentă el, ridicând o mână bronzată, ca să-şi ascundă un căscat de plictiseală. Ştiu că eu unul aşa aş face. Ochii albaştri ai lui Martine începură să strălucească.

— Dacă vrei să fii atât de amabil să…

— … să te duc acasă? Am sentimentul că datoria mea este să te duc înapoi la logodnicul tău. Probabil că deja şi-a ieşit din minţi de îngrijorare, adăugă cu sarcasm. Mare prostie din partea lui.Ar fi trebuit să ştie că oricum te-ai fi întors fuguţa la el. Toţi fac…

— Domnule Leoros, îl întrerupse Martine cu răceală, nu trebuie să te mai oboseşti să mă mai conduci undeva! Pot să rămân în maşină până mâine dimineaţă când o să treacă alte maşini prin zonă!

— Sigur, care să aibă la volan vreun grec în călduri, care să te violeze mai întâi şi după aceea să-şi vadă liniştit de drum. Urcă în maşina mea şi o să te duc înapoi în Olympia.

— Nu vreau să…

— Urcă, ţi-am spus, îi tăie vorba fără menajamente, după care adăugă încet: Văd că ai reuşit să scoţi maşina de pe şosea, aşa că nu-i niciun pericol pentru nimeni.

Odată urcată în maşină, Martine se aşeză confortabil, uimită să constate că se simţea atât de relaxată. Dar gândindu-se la asta, în vreme ce maşina deja o pornise, iar însoţitorul ei căuta un loc bun ca să întoarcă, ajunse la concluzia că acest sentiment se datora faptului că se simţea uşurată că reuşise să iasă din încurcătură, fără alte probleme în plus. Bărbatul de lângă ea era, în mod evident, un om onorabil, probabil fericit în căsnicie, sau logodit, aşa că nu

mai era interesat şi de alte femei.

— Şi care-i adresa? vru el să ştie, atunci când ajunseră la marginea ruinelor sacre.

— Locuim în vila de pe domeniul casei domnului Sotiris. Îl cunoşti cumva?

Înainte ca el să-i răspundă, o tăcere apăsătoare se lăsă între ei pentru câteva momente.

— Da, îl cunosc foarte bine.

— Deci, atunci ştii unde trebuie să mă laşi?

— Bineînţeles. De fapt, pe domeniu existau două vile, una care se afla chiar lângă şosea, şi în care locuia grădinarul-şef, şi cealaltă în care stătea ea şi cu Kevin.

— Şi logodnicul tău stă în aceeaşi casă cu tine?

— Este împărţită în două apartamente.

— Dar tu-l cunoşti bine pe domnul Sotiris? o chestiona curios.

— Nu cred că am apucat să vorbesc cu el mai mult de vreo patru sau cinci ori.

Urmă o mică pauză, după care, ca şi cum ar fi fost împinsă de la spate, Martine nu se mai putu abţine: Are şi o fată tânără şi foarte frumoasă, pe Sophia.

— Corect. Rapid, Loukas îi aruncă o privire lui Martine, observând părul auriu, lung şi drept, doar foarte puţin întors la vârfuri, liniile puternice, dar atât de atractive ale feţei, gura plină, ce părea generoasă, fruntea înaltă, inteligentă. Ce te-a făcut s-o menţionezi pe Sophia?

— Nu prea ştiu, îi răspunse cu un fel de indiferenţă căutată, dar care nu avu deloc efectul scontat.

— Aleargă după fiecare bărbat pe care-l întâlneşte în cale. Pot să-mi exprim o bănuială, poate bine întemeiată, şi să-ţi spun că ai menţionat-o, pentru că gândurile tale erau îndreptate asupra ei şi asta pentru că, probabil, a intervenit între tine şi logodnicul tău? Martine rămase tăcută câteva

momente, realizând că nu era surprinsă de cele spuse de, Loukas Leoros. Faptul că era un bărbat extrem de inteligent, îi devenise foarte clar de la bun început; şi că era extraordinar de receptiv devenise acum evident. Martine începu să se întrebe ce anume făcea el, cu ce se ocupa, ce familie avea şi cam cum era viaţa lui în general. Gânduri stupide, ţinând cont că nu era decât un străin binevoitor care-o scosese dintr-o situaţie foarte dificilă. Apoi se auzi singură spunând încet şi cu multe şovăieli:

— A intervenit între noi, da. Kelvin pare să fie fermecat de ea…

— Iar tu l-ai cicălit din cauza asta şi, ca atare, v-aţi certat?

— A fost mult mai serios decât o simplă ceartă, admise ea. Kelvin mi-a spus că între noi doi totul s-a terminat. Şi i-am dat inelul înapoi… Spre marea ei consternare, izbucni în plâns. Îmi p-pare atât de rău… El opri maşina chiar în afara porţilor de la intrarea în Sanctuar. Martine îşi scoase batista şi încercă să-şi şteargă ochii, clipind atunci când plafoniera se aprinse.

— Eşti chiar atât de sigură că merită să plângi din cauza asta? Vocea străinului părea acum puţin răguşită, iar accentul mai pronunţat decât păruse până atunci.

— Dar îl iubesc, fu replica ei scurtă, după care auzi un mic oftat din partea lui Loukas Leoros înainte ca acesta să-i vorbească din nou:

— Dar pare evident că el nu te iubeşte deloc.

— Ba m-a iubit până nu de mult.

— Iar acum tu ţi-ai pierdut şi slujba şi logodnicul. Această declaraţie o făcu pe Martine să vadă că, într-adevăr, relaţia dintre ea şi Kelvin se terminase definitiv.

Apoi se simţi supărată pe acest bărbat, pentru că avea puterea s-o convingă de treaba asta, când până atunci, undeva, în adâncul sufletului, îi mai stăruise o licărire palidă

de speranţă.

— Bănuiesc că da. Ochii lui Martine se fixară asupra ruinelor sacre care păreau atât de liniştite între dealurile acelea acoperite de păduri. Norii se dispersaseră, iar luna plină lumina mormintele şi coloanele templului, părând cumva fantomatice.

De-abia putea auzi susurul râului din apropiere, cântecul greierilor şi clopoţeii de la gâtul mieilor adormiţi nu prea departe. Atâta linişte! Olympia, unde toate războaiele şi răzbunările erau uitate în timpul Jocurilor, unde, în vremurile de mult apuse, toţi bărbaţii preferau să-şi consume energia în întreceri sportive şi nu în uciderea aşa-zişilor duşmani. Într-o bună zi, poate că toţi oamenii din lume îşi vor face din locul acesta un adevărat templu modern… şi toate războaiele vor deveni doar orori ale trecutului.

— La ce te gândeşti? Vocea era blândă, dar cu o intonaţie care parcă cerea un răspuns cât mai onest. Lui Martine îi veni uşor să-i mărturisească gândurile ce tocmai îi trecuseră prin minte.

— Desigur, e o nebunie, termină ea, în vreme ce tovarăşul ei încuviinţa tăcut, ceea ce făcea ca totul să pară şi mai cumplit, aşa că, lacrimi proaspete îi întunecară privirile. Viaţa este aşa de împuţită! exclamă. Nici nu mi-ar păsa dacă aş şti că trebuie să mor peste câteva minute!

— Ba da, ţi-ar păsa. Treaba asta o să treacă şi după aceea o să întâlneşti pe altcineva.

— Aşa spui tu, dar ai un ton teribil de cinic.

— Eu nu cred în dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

— Dar e o prostie. Dragostea este cea care clădeşte o căsnicie şi…!

— Aici, în Grecia, cele mai multe căsătorii sunt aranjate. Şi atunci, ce rost mai are dragostea?

— În Vest, noi ne căsătorim doar din dragoste.

— Nu zău? Şi ce anume este dragostea? Poţi s-o defineşti pentru mine? Tonul lui era încărcat de nerăbdare şi amuzament. Martine trase concluzia că nu era căsătorit şi că, probabil, nici n-avea de gând să se însoare prea curând. Un burlac înnăscut care, în mod evident, era foarte mulţumit de viaţa pe care o ducea.

Înclina să creadă că avea numeroase prietene de pat, şi cum era încă destul de tânăr, urma să aibă şi mai multe.

— Dragostea înseamnă să ţii atât de mult la cineva, încât să fii gata să mori pentru acel cineva.

— Bărbaţii s-au lăsat omorâţi pentru ţările lor. Asta-i loialitate, nu dragoste.

— Loialitatea şi dragostea sunt sentimente foarte puternice.

— Poate puternice, dar în niciun caz asemănătoare. Scutură din cap. Dragostea este doar o iluzie, o stare a minţit, inventată de femelele speciei noastre care, din fericire, au fost dăruite cu tot felul de fantasme romantice total necunoscute bărbaţilor…

— Ah, nu! Nu sunt de acord! El se întoarse cu faţa spre ea; iar Martine îi observă buzele curbate parcă a batjocură şi se încruntă nemulţumită.

— Ai cunoscut vreodată un bărbat îndrăgostit, aşa, după definiţia ta?

— Kelvin…

— N-a fost niciodată îndrăgostit de tine. El o observa acum cu multă atenţie, privirea lui trecând peste faţa ei mânjită de lacrimi, dar încă foarte drăgălaşă, apoi coborî spre gât şi spre curba graţioasă a umerilor, spre movilele ispititoare ale sânilor tineri şi tari. Ea se înroşi toată, observând felul în care o examina; de parcă ar fi dezbrăcat-o. Simţea că, efectiv, o mânca din priviri. Se înroşi şi mai mult când Loukas o luă

în braţe, îi întoarse faţa spre el, prinzându-i bărbia cu o mână fermă, după care buzele i se lipiră de ale ei într-un sărut atât de senzual şi de pasionat, încât Martine nu mai avu puterea să se opună. De fapt, foarte curând îi răspunse, încântată de felul în care el o făcuse să-şi desfacă buzele, cutremurându-se, din cauza emoţiei cu totul neaşteptate, atunci când limba lui, aspră şi dură, începu s-o mângâie pe a ei. Doar atunci când mâna lui poposi pe unul din sâni reuşi să iasă din transă şi să se retragă, ruşinată şi roşie la faţă, trăgând marginile pardesiului subţire peste piept.

— De ce să-ţi iroseşti lacrimile pentru un om care nu le merită? Fii prietena mea de pat şi ia tot ce-ţi poate oferi viaţa mai bun.

— Să fiu!... Îi privi profilul ca de medalie, parcă fără a-i veni a crede ceea ce tocmai auzise. Ce fel de bărbat eşti tu? Agăţi oricare femeie de pe stradă, după care te culci cu ea? Adevărul era ca nu ştia la ce anume să se aştepte din partea lui, dar în niciun caz la furia ce-i sticlea în priviri şi la felul în care o strângea de încheietura mâinii, făcând-o să ţipe de durere.

— Cum de îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul ăsta îi zise el cu asprime. Eu nu agăţ femeile!

— Dar pe mine m-ai agăţat, protestă ea în vreme ce încerca, fără succes, să-şi elibereze mâna, cauzându-şi şi mai multă durere.

— Ţi-am sărit doar în ajutor, o corectă el, cu acelaşi ton aspru şi furios. Şi s-a întâmplat să mă atragi. Bănuiesc că îmi părea rău pentru tine, pentru momentele grele prin care eşti obligată să treci...

— Nu te cred, îl întrerupse ea oţărâtă. De-abia dacă poţi spune.că mă doreşti, la fel cum toţi bărbaţii greci îşi doresc toate femeile pe care le văd în faţa ochilor. Aşa că să ştii că nu sunt atât de ieftină, şi e bine să pricepi treaba asta! încercă să

deschidă portiera, însă mâna îi era încă prizonieră în strânsoarea lui de fier.

— O să te sun mâine dimineaţă. Apoi îi dădu drumul la mână şi porni iarăşi motorul. Bănuiesc că ai totuşi un telefon în apartamentul tău?

— Da, am un telefon acolo, dar aş prefera să nu mă cauţi. Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul acordat, chiar foarte recunoscătoare că te-ai întors din drumul tău ca să mă aduci înapoi aici, dar din punctul meu de vedere ăsta-i finalul cunoştinţei noastre. Şi, în afară de asta, probabil că locuieşti la o distanţă bunicică de locurile astea, nu? Pusese acea întrebare privind cu mare atenţie profilul lui.

— Eu locuiesc în vila aceea albă de pe coama dealului, îi răspunse încetişor. Cea pe care o poţi vedea atât de bine din Sanctuar; de fapt priveliştea de acolo este orientată spre partea asta.

— În vila Caldeos? îl întrebă surprinsă. Bine, dar mergeai exact în direcţia opusă, atunci când ne-am întâlnit.

— Plecasem doar la plimbare. O fac deseori, mai ales când am probleme de afaceri la care vreau să mă gândesc în linişte. Şofatul maşinii pe timp de noapte îmi stimulează gândirea logică. Martine nu-l mai întrebă de ce, ci doar făcu câteva remarci cu privire la priveliştea care trebuia să fie superbă. Să poată privi spre ruinele sacre ale Olympiei…

— Mi-am construit casa acolo special pentru această privelişte.

Ţinându-se de cuvânt, Loukas îi dădu telefon a doua zi, de dimineaţă. De-abia se trezise de vreo oră când ţârâitul telefonului o scosese din bucătărie, unde, până atunci, preparase câteva felii de pâine prăjită şi un ibric cu cafea.

— Parcă ţi-am zis să nu mă suni… începu ea să spună, când el o întrerupse cu duritate:

— Nimeni nu-mi spune mine ce să fac şi ce nu, Martine.

Vreau să te văd. Până-ntr-o oră? Ceva ciudat şi totuşi nu neplăcut păru să-i atingă inima.

— Nu vreau să te văd nici într-o oră şi nici altcândva!

— Ce-a avut Kelvin de spus despre fuga ta?

— Încă nu l-am văzut.

— Nu? păru el surprins. Dar, desigur, de vreme ce locuiţi atât de aproape unul de celălalt, nu aveaţi cum să nu daţi nas în nas.

— Noaptea trecută când am ajuns, el dormea dus…

— Dormea dus, când ştia că tu eşti pe afară, pe drumurile alea afurisit de periculoase? Martine preferă să-i ignore remarca.

— Şi probabil că azi-dimineaţă a ieşit foarte devreme. Ieri mi-a spus că avea de gând să plece la Atena să-l vadă pe curatorul muzeului de acolo, aşa că probabil a ales tocmai ziua de azi pentru această excursie. De fapt, nu ştiu nimic sigur.

— Mă rog, oricum mă aştept ca de acum să fi înţeles foarte bine că tu şi cu el n-aţi fi avut oricum niciun fel de viitor împreună. O să vin la tine cam într-o oră, poate chiar mai repede. Şi, fără să-i mai acorde nici cea mai mică şansă să protesteze, închise telefonul. Buzele lui Martine se strânseră. Era cu siguranţă foarte insistent! se gândi apoi că cea mai bună cale să-l îndepărteze era să arate neglijentă şi cu totul neinteresantă pentru un bărbat sofisticat ca el. Dar, parcă condusă de o forţă exterioară minţii sale, se îmbrăcă cu mare atenţie, alegând o rochie albă, brodată cu floricele pe la poale, cu un cordon din acelaşi material, care să-i sublinieze uşor talia îngustă, dând astfel puţină amploare fustei până la jumătatea gambei. Îşi perie părul până când începu să-i strălucească, observând atunci când se privea în oglindă că nuanţa aceea uşor arămie nu se ofilise sub soarele fierbinte al Greciei. Sandalele, uşoare şi foarte decupate, îi scoteau la

iveală degetele cu unghii date cu lac roz, gleznele fine şi gambele frumos formate, acum arămii din cauza vieţii duse în aer liber de când venise în Grecia.

Loukas sosi la cinci minute după ce ea era gata aranjată, iar primele cuvinte pe care le rosti, după ce ea îl invită înăuntru, fură:

— Deci, în ciuda protestelor categorice, totuşi doreai să vin. Ochii îi păreau somnoroşi, atunci când începură să colinde asupra ei, somnoroşi şi uşor batjocoritori. Iar ea se simţi deodată stânjenită, deşi fu obligată să admită în sinea ei că felul în care el o atrăgea îi dădea mici fiori pe şira spinării. Fără să răspundă, îl conduse în sufrageria răcoroasă în care briza uşoară a zefirului mişca leneşă draperiile brodate de mână şi aducea înăuntru parfumul florilor din grădină. Martine aşezase pe masă o vază plină cu trandafiri sângerii, iar pe pervazul ferestrei odihnea un ghiveci cu flori de bougainvillea de un roşu strălucitor, aproape spre carmin. Îşi invită vizitatorul să se aşeze, însă el preferă să se îndrepte spre fereastră şi să rămână acolo în picioare, ochii lui cercetând cu atenţie vila în care locuia tatăl Sophiei. Privindu-l, Martine îşi dădu seama că dacă ar fi putut să-i vadă expresia feţei, atunci, cu siguranţă, aceasta ar fi fost aspră şi neîndurătoare. Apoi el se întoarse, ca şi cum ar fi fost conştient de privirile ei cercetătoare, iar ea îi simţi din nou căldura ochilor, puţin batjocoritoare. Cicatricea de pe faţă părea acum mult mai adâncă decât cu o seară în urmă şi se întrebă cum de ajunsese tocmai pe obraz. Dar, bineînţeles, nu întrebă nimic. Îi zise doar, adoptând un ton de amabilitate rece:

— De ce aţi venit până aici, domnule Leoros?

— Voiam să te văd. Vreau să-ţi fac o propunere.

— Da? îl întrebă cu nervii încordaţi, aşteptându-se să audă aceeaşi propunere pe care i-o făcuse şi cu o seară înainte.

— Vrei să te măriţi cu mine? Martine oftă, simţind cum întreaga încăpere începuse să se învârtă în jurul ei atât de tare, încât simţi nevoia să se agaţe de scaun, căutând să-şi regăsească echilibrul.

— Ce… ce ai spus?

— E nevoie să mai repet? Zâmbetul aristocratic, deliberarea unei singure propoziţii, felul în care-şi ridicase mâna ca să ascundă căscatul de plictiseală, privirea-i batjocoritoare, toate astea o aruncară pe Martine într-un adevărat vârtej de emoţii contradictorii, fără posibilitatea unui singur gând coerent şi clar. Se lăsă pe spătarul scaunului, privindu-l ca şi cum şi-ar fi ieşit deodată din minţi. Şi cu toate astea ştia, fără urmă de îndoială, că el vorbise foarte serios!

— Nu te înţeleg deloc, îi zise, iar tonul folosit era vag plângăreţ, ceea ce avu darul de a lărgi şi mai mult zâmbetul de pe buzele lui.

— Întrebarea mea a fost foarte clară, nimic criptic în ea.

— Ba, cu siguranţă este criptică! Nici măcar nu mi-ai dat un motiv suficient de bun cu care s-o susţii!

— Eşti zăpăcită, îi zise el pe un ton mai blând, ceea ce este perfect normal.

Oricum, motivele mele nu trebuie să te deranjeze pe tine. Se opri, privind-o cum scutura din cap uimită. După un scurt răgaz, în care ea nu scoase niciun cuvânt, continuă iarăşi să vorbească: Cât despre tine, ei bine, căsătoria cu mine ţi-ar rezolva dintr-un foc toate problemele; şi, pe deasupra, ţi-ar mai permite şi satisfacţia să ştii că,uf,ţi-ai luat revanşa în faţa logodnicului tău.

Nu, nu mă întrerupe acum! îi zise autoritar, atunci când ea deschise gura să vorbească. Indiferent ce ai de gând să-mi spui, să ştii că răzbunarea este dulce!

Din nou tăcerea se lăsă între ei şi, pe când îi observa

expresia întipărită pe faţă,

Martine simţi cum o treceau fiorii. Răzbunarea este dulce… Deodată i se păru că ştie de ce anume voia el să se însoare cu ea. Voia, de fapt, să se răzbune pe altcineva. Dar pe cine? O femeie care-l dezamăgise? Dar totuşi el îi spusese pe un ton foarte categoric că nu credea în dragoste.Ca atare, nu putuse fi rănit dacă nu fusese niciodată îndrăgostit, sau poate totuşi?…

Doi oameni răniţi în dragoste. Părea aproape natural ca ei să se apropie unul de altul. Se încruntă, incapabilă să-şi înţeleagă sentimentele şi gândurile. Nu avea nici cea mai mică intenţie să se căsătorească cu cineva! Dacă nu putea fi Kelvin, atunci nu va fi niciun alt bărbat, pentru că pe Kelvin îl iubea din toată inima.

— Nu este posibil să mă mărit cu tine, îi spuse au răceală. Ideea asta este, pur şi simplu, de neconceput.

— Nu sunt de acord cu tine. Se apropie de ea cu paşi mari şi, chiar înainte ca Martine să-şi dea seama de ceea ce i se întâmpla, se trezi ridicată în picioare, strâns lipită de trupul lui viguros şi, deşi se lupta din răsputeri, eforturile ei de a se elibera nu numai că erau de-a dreptul ineficace, dar erau şi amuzante. El o ţinea cu o singură mână, în vreme ce cu cealaltă îi prinsese bărbia, într-o manieră de-a dreptul barbară, înăbuşindu-i protestele verbale, care tocmai erau pe cale să-i iasă dintre buze, cu un sărut posesiv. Fără suflu, atunci când el binevoi să-i elibereze iarăşi gura, nu fu capabilă decât să se holbeze şi să se agaţe de el, pentru că se simţea slăbită după forţa tumultoasă a sărutărilor lui, de felul posesiv în care o ţinea, strivindu-i trupul moale de trupul lui viguros, făcând-o conştientă de toate acele emoţii, pe care numai el se părea că era capabil să i le stârnească… o dorinţă pe care n-o cunoscuse niciodată. În vreme ce ea încă se chinuia să-şi recapete suflul, el se calmă imediat, ochii

negri privind-o cu acelaşi aer batjocoritor.Ar fi trebuit să se simtă furioasă, supărată… însă, în loc de asta, ea îşi dorea ca el să încerce iarăşi s-o convingă că dorinţa lor era reciprocă.

— Eşti încântătoare, murmură Loukas, cu buzele umede şi calde alături de obrazul ei. O să fim o pereche nemaipomenită împreună…

— Nu!…

— Ba da, o întrerupse el pe un ton suav. Eşti o tânără doamnă foarte sexy, deşi poate până acum nu ai realizat treaba asta… Da, cred că totuşi erai conştientă de chestia asta, desigur, dar, cu obişnuita perversitate femeiască, nu ai fi dispusă să admiţi aşa ceva. Atunci începu să râdă încetişor, în vreme ce Martine ar fi vrut să-l poată pocni. Deci, aşa cum spuneam, eşti o tânără doamnă foarte sexy şi, ca atare, ai nevoie de un bărbat care să fie capabil să satisfacă…

— Încetează! O furie rece îi sticli în priviri. Acum mă şi insulţi!

— Adevărul nu poate fi o insultă, draga mea, iar eu nu fac decât să evidenţiez adevărul. Mai gândeşte-te la asta… Aplecă capul, iar Martine experimentă încă o dată sărutările acelea la care era incapabilă să reziste. Şi pe când momentele acelea de pasiune se tot prelungeau, se simţi atrasă într-un fel de vârtej de dorinţă primitivă care storcea din partea ei un răspuns total la îmbrăţişările lui… şi aproape că cedă. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi îşi arcui trupul în căutarea bărbăţiei lui, ca pentru a se asigura că şi el experimenta acelaşi fel de dorinţă imperioasă ca şi ea. Ardoarea lui genera o adevărată văpaie înăuntrul fiinţei ei; pulsul îi bătea grăbit datorită senzaţiilor delicioase pe care el reuşise să le trezească la viaţă. Ruşinea şi dezgustul luptau cu dorinţa de a ceda totul şi, cum era destul de cinstită ca să admită asta, îşi dădu seama că dacă Loukas va mai continua, ea va fi de acord cu tot ce-i va cere.

— Ei bine… Loukas o îndepărtă, puţin de el, o venă zbătându-i-se vizibil pe tâmplă.

Te-ai mai gândit?

— Nu mă pot mărita cu tine! ţipă ea disperată. N-o să mă mărit cu tine!

Loukas lăsă iarăşi capul în jos, numai că de această dată sărutul fu lipsit de pasiune sau tentaţii. După care o eliberă.

— Cinează cu mine în seara asta, îi zise. O să vin să te iau pe la ora şapte şi jumătate. Deja se apropiase de uşă şi-şi aşezase mâna pe clanţă.

Să te îmbraci cu o rochie lungă. Vreau să văd cum arăţi în toaletă de seară.

— Cine-ţi închipui că eşti, ca să vii şi să-mi dai ordine? îl întrebă ea, încă luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine, incapabilă să respire normal.

— Fă aşa cum spun eu, fără să mai pui întrebări absurde. Deschise uşa. Şi tu mă doreşti la fel de mult, pe cât te doresc şi eu pe tine, îi mai zise. Admite treaba asta şi ia o hotărâre.

— La început m-ai dorit doar ca prietenă de pat, nu se putu abţine să nu-i reamintească.

— Numai că m-ai refuzat şi îmi dau seama că ai fi continuat să mă refuzi… Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care te-am cerut de nevastă. Mai am un motiv…

— Vrei să te răzbuni pe cineva?

La început păru puţin uluit, dar îşi reveni imediat. Vocea lui era extrem de suavă, atunci când încuviinţă din cap şi-i spuse:

— Da, vreau să mă răzbun pe cineva. Aşa că acum suntem doi cu aceeaşi dorinţă.

— Te rog să nu vii aici în seara asta. Nu am de gând să cinez cu tine. Nici în seara asta şi nici în altă seară.

— Am să vin să te iau pe la şapte şi jumătate.

Păşi peste prag şi-i mai spuse peste umăr: Ar trebui să ai o

mare satisfacţie să-i poţi spune lui Kelvin că în seara asta ai o întâlnire. Oh, apropo: nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa maşinii. Am sunat la un garaj şi am aranjat să fie adusă aici şi reparată.

CAPITOLUL 2

Era târziu după-amiază când Martine dădu peste Sophia şi Kelvin care se plimbau în apropiere de casa Sophiei. Martine fusese neliniştită toată ziua, incapabilă să gândească clar, incapabilă să şteargă chipul lui Loukas Leoros din minte. Se simţea speriată, acum că ştia puterea pe care el o putea exercita cu atâta uşurinţă asupra ei; o forţă care-i dărâma toate barierele de apărare, lăsând-o vulnerabilă şi neajutorată în faţa lui. Da, azi-dimineaţă ar fi putut-o poseda fără dificultate. Niciodată nu crezuse că va putea ceda în faţa unui bărbat cu atâta uşurinţă, fără să se simtă ruşinată. Dar ce avea bărbatul acela? Nu avea nevoie să se întrebe. El era ceva foarte special, un bărbat printre bărbaţi, puternic şi plin de viaţă. Un bărbat pe care trebuia să-l respecţi şi de care trebuia să te temi în acelaşi timp. Un bărbat care sărea în ajutorul unui semen aflat în primejdie. Nu avea niciun rost să nege că nu era atrasă de el, că magnetismul lui era atât de puternic, încât era forţată să-l asculte. Kevin părea foarte slab prin comparaţie, o creatură lipsită de voinţă, cu numeroase lacune în caracter. Şi iată-l acum în faţă, plimbându-se cu fata care ocupase locul ei în afecţiunea lui, fata responsabilă pentru cererea lui de a-i înapoia inelul de logodnă.

— Bună, Martine! Salutul Sophiei era vesel şi cordial. Martine strânse din dinţi, după care reuşi să spună, foarte rece şi cu un zâmbet forţat:

— Bună, Sophia. Aţi făcut o plimbare frumoasă?

Sigur că da. Se strânse şi mai aproape de Kelvin, care nu

părea să se simtă deloc în largul lui. Ţi-a zis Kelvin că am de gând să merg la Atena împreună cu el? Plecăm mâine pentru două zile.

— Şi tatăl tău este de acord?

— Tata nici nu e acasă.

— Deci nu o să ştie nimic despre călătoria ta la Atena? Privirea rece a lui Martine îi era destinată de fapt lui Kelvin. El se înroşi tot şi nu făcu niciun fel de comentariu. Nu prea cred că tatăl tău ar fi de acord cu aşa ceva, Sophia, continuă Martine, în Grecia, o tânără fată nu pleacă pur şi simplu pentru două zile cu un bărbat decât dacă acesta îi e soţ sau o rudă apropiată.

— Nu am nevoie să vii tu şi să-mi spui toate astea, i-o întoarse ţâfnoasă tânăra grecoaică. Eu sunt modernă! Am fost la şcoală în Atena şi toate de acolo am hotărât să nu rămânem victime ale unor obiceiuri antice şi total ieşite din uz. Şi dacă tata nu e de acord, atunci am să plec de acasă! Ochii negri şi frumoşi ai fetei se ridicară provocatori spre bărbatul de lângă ea, susţinându-i privirea în timp ce adăuga: Oricum o să ne căsătorim, nu-i aşa Kelvin?

— Nu chiar atât de repede, îi răspunse el, păşind şi mai stânjenit decât înainte.

— Aş vrea să stau de vorbă cu tine, Kelvin. E vorba despre noi şi despre postul meu.

— Sper că n-ai de gând să mă părăseşti până când nu reuşesc să găsesc pe altcineva în loc, îi răspunse el nervos. Cumva, întreaga lui înfăţişare şi comportare păreau cu totul nelalocul lor.

— Îmi ceri imposibilul. Se gândi la noaptea care trecuse, la tristeţea şi frica ei pe drumul acela pustiu. Kelvin nici măcar nu se obosise să plece după ea. Din punctul lui de vedere ar fi putut la fel de bine să fi avut şi un accident, căci nu-i păsase deloc. Cearta fusese aprigă, dar de scurtă durată, culminând

în cele din urmă cu cedarea inelului de logodnă proprietarului. Iar după aceea, ea îi spusese că avea de gând să se întoarcă la Atena, ca să poată pleca înapoi în Anglia. Nu luase decât o valiză, conştientă că era mai mult de dragul efectului, pentru că era sigură că Kelvin urma să plece după ea şi că totul urma apoi să se aranjeze. Îşi închipuise că avea să aibă loc o împăcare sufocantă, plină de tandreţe. Ei bine, nu Kelvin fusese cel care o salvase, ci un alt bărbat, un bărbat pe care acum nu şi-l mai putea scoate din minte, cu toate eforturile pe care le făcuse în acest sens.

— Nu pot să mă descurc fără o secretară, protestă el.

— Seara trecută eram hotărâtă să plec. Şi atunci ai fi fost nevoit să te descurci şi fără o secretară.

— Ştiam că n-o să ajungi prea departe.Ai prea mult bun-simţ ca să fugi şi să-ţi laşi aproape toate lucrurile în urmă. Te-am aşteptat un timp, după care m-am culcat, ştiind că o să te găsesc pe aici în dimineaţa asta.

— Maşina mea nu-i aici. Îl privi încruntată. Cum îţi închipui că m-am întors fără maşină? El îl aruncă o privire surprinsă.

— Martine, dar habar nu am avut că maşina ta nu-i aici. Atunci, ea îşi aminti că-şi exprimase intenţia de a băga maşina în garaj, în loc s-o mai lase afară, după cum procedase până atunci.

— Mă rog, cert e că nu-i pe aici. A rămas în pană pe şosea.

— Chiar aşa? Părea oarecum interesat, deşi doar foarte vag. Dacă aş fi ştiut, aş fi venit după tine. Gura lui Martine se strâmbă de dezgust.

— Dar n-aveai cum să ştii aşa ceva decât dacă te-ai fi deranjat să vii după mine, nu crezi? El se înroşi până-n vârful urechilor, iar Martine îl compară iarăşi cu frumosul Loukas.

— Cu siguranţă m-aş fi îngrijorat dacă aş fi ştiut…

— N-ai vrea să schimbăm subiectul, Kelvin? îl întrerupse

Martine cu blândeţe. A devenit de-a dreptul absurd, nu crezi? El se înroşi şi mai tare. Sophia, care era conştientă de stânjeneala lui, îl trase de braţ, îndemnându-l să-şi continue plimbarea.

— O să se întunece în curând, îi zise, privind-o urât pe Martine. Dacă ai chef să vorbeşti cu Kelvin, atunci fă-o ceva mai târziu. Sunt sigură că nu-i nimic atât de urgent, iar noi tocmai făceam o plimbare foarte plăcută.

— Deci, nu mă părăseşti, nu? întrebă Kelvin, în vreme ce era tras cu forţa.

— Te-am şi părăsit deja…

— Dar…

— Vezi tu, am de gând să mă mărit foarte curând, iar viitorul meu soţ nu vrea ca eu să continui să lucrez pentru bărbatul cu care am fost logodită.

— Ai de gând să te măriţi! exclamă Sophia uluită. Kelvin o privea doar cu neîncredere.

— Da, Sophia, am de gând să mă mărit. Ce naiba spusese? Cum naiba o să mai iasă din încurcătura în care singură se băgase? Martine se blestemă pentru impetuozitatea ei, ştiind că-i va fi foarte greu să-şi ia înapoi cuvintele spuse.

— Dar nu cunoşti pe nimeni! Sophia arăta ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură zdravănă în moalele capului. Martine îşi dădu deodată seama în mare parte din ce simţea fata aceea pentru Kelvin era, de fapt, rezultatul satisfacţiei că reuşise să-l fure de la o altă femeie. Între ei nu era nimic serios şi Martine, privind chipul femeii, îşi dădu seama că era foarte posibil ca, în curând, şi Kelvin să fie aruncat cât de colo pentru vreun alt bărbat mai chipeş.

— Nu eşti serioasă, îi zise el cu supărare.

— Nu aş fi spus că mă mărit, dacă nu ar fi adevărat. El scutură capul dintr-o parte în alta, de parcă aşa ar fi fost capabil să-şi adune gândurile cu mai multă uşurinţă.

— Şi cine-i bărbatul? Nu, nu poate să fie niciun bărbat! Pur şi simplu glumeşti; eşti răutăcioasă, e să te răzbuni!

— Mă rog, n-ai decât să crezi ce vrei, ridică din umeri Martine. Se întoarse şi se îndepărtă de ei. Însă Kelvin veni după ea, o apucă de braţ şi o forţă să se întoarcă cu faţa spre el.

— E adevărat ce-ai spus adineauri? o întrebă, învineţit în jurul gurii din cauza nervilor.

— N-o să stau acum să-mi pierd timpul încercând să te conving, Kelvin, îi răspunse, eliberându-şi braţul din strânsoarea lui. Aşa că doar o să te invit la nuntă, ca să te convingi singur. După care se grăbi să plece de lângă el, fără să se oprească decât atunci când intră în apartamentul ei. Acolo, se trânti pe pat şi începu să plângă amarnic.

Contrar tuturor aşteptărilor ei, seara petrecută împreună cu Loukas fu extraordinar de plăcută. Era o prezenţă fermecătoare, extraordinar de atent, întreaga lui atitudine fiind o adevărată revelaţie pentru Martine, care nu avusese altă experienţă cu bărbaţi, în afara lui Kelvin, acum dându-şi seama că bărbatul pe care-l iubise lăsa foarte mult de dorit. Loukas o duse la un restaurant nu foarte departe de Olympia, un loc superb, elegant echipat, unde mâncarea era excepţională, iar chelnerii, în costume albe, foarte stilaţi. Loukas era cunoscut în locul acela şi era tratat cu multă deferenţă şi cordialitate. El îl sugeră ca mai întâi să rămână pe terasă, ca să ia un aperitiv şi să studieze meniul. Restaurantul avea o formaţie de bouzouki şi flori aşezate peste tot. Era un loc minunat, foarte intim, şi Martine se întrebă de ce Kelvin nu o adusese niciodată acolo.

— Martine, văd că nu bei. Vocea lui Loukas îi pătrunse în minte şi ea de-abia reuşi să zâmbească.

— Mă gândeam, îi răspunse.

— La propunerea mea?

— La Kelvin. Tocmai mă întrebam de ce nu m-a adus niciodată aici. Este un loc superb.

— Şi mie îmi place.

— Ai venit cu multe femei aici? El îi zâmbi slab şi, pentru un moment, păru dus foarte departe de locul acela, pierdut în ceaţa amintirilor.

— Numai cu una singură, îi răspunse încet. În afară de tine.

— Şi chiar n-ai fost niciodată îndrăgostit? se auzi singură întrebând deodată.

— Mi se pare că deja ţi-am împărtăşit opiniile mele cu privire la dragoste.

— Dar ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea. Aplecându-se puţin în faţă, Lukas ridică meniul lăsat pe masă de chelner.

— Te rog să-ţi alegi ce ai vrea să mănânci, o îmboldi el, şi ea se înroşi toată, dându-şi seama că în felul acesta era admonestată pentru indiscreţie.

Oricum, mâncarea fu un succes de proporţii, cu Loukas alături de ea întreţinând o conversaţie plăcută, aruncându-i priviri pline de admiraţie, flatând-o şi râzând de ea, atunci când părea stânjenită.

— Prietenii îmi spun Luke, îi zise el dintr-o dată.Mă aştept ca şi soţia mea să procedeze la fel.

— Soţia ta? întrebă ea uimită.

— Adică tu, îi răspunse, părând neimpresionat de uimirea ei.

— Nu pot…

— Am crezut că deja te-ai hotărât, o întrerupse el cu blândeţe. Vezi tu, chiar înainte să vin să te iau, am discutat cu Sophia. Venise să stea de vorbă cu una dintre servitoarele mele care se pricepe foarte bine la croitorie, ca să-i facă nu-ştiu-ce rochie. După aceea, Sophia a venit la mine şi m-a întrebat dacă ştiu cu cine ai tu de gând să te măriţi. Părea furioasă că ai fost în stare să-ţi găseşti atât de repede un alt

logodnic, după ce ea ţi l-a furat pe Kelvin.

— Sophia e o!… Martine se reţinu cu multă greutate. Luke o privi cu atenţie, după care îi spuse puţin uimit:

— O pisică. Da, ai mare dreptate, asta şi este.

— N-ar trebui să gândesc aşa de urât la adresa ei. Nu e vina ei; nu e decât un copil.

— Sophia are nouăsprezece ani…

— Nouăsprezece! Dar arată de şaptesprezece.

— Şi se poartă de parcă ar avea doar cincisprezece. Martine, dar tu câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei.

— Deci, cu şapte ani mai tânără decât mine. E suficient. N-aş fi vrut să fie o diferenţă mai mare.

— N-am spus că mă mărit cu tine, începu ea, când Luke o reduse la tăcere cu o mică mişcare a degetelor.

— Bea-ţi vinul, o grăbi el.

— Deci, ai treizeci de ani. Am ghicit bine.

— Ai fost atât de interesată de persoana mea, încât te-ai străduit să-mi ghiceşti vârsta?

— A fost ceva automat. El începu să râdă, iar ea se încruntă. Cicatricea abia dacă se mai vedea acum, aşa că totul în înfăţişarea lui era armonios. Îi observase hainele de la bun început: costumul alb, de în, cămaşa de un mov foarte pal, dintr-un material vaporos; observase şi părul lucios, bine periat peste cap, şi aroma uşoară dar seducătoare a after-shave-ului lui. Se întrebă dacă el îi remarcase parfumul…

Dar, în fond, ce-i păsa dacă îl remarcase sau nu?

— Trebuie să-ţi spun câte ceva despre mine, îl auzi zicându-i, în vreme ce-şi ridicase paharul, ascultându-i ordinul.Mă ocup în principal de vapoare…

Vapoare de croazieră pe Mediterană şi câteodată şi pe Marea Caraibelor. Am două hoteluri în Atena şi unul pe insula Skiathos. Trebuie să te duc acolo cât de curând. O să-ţi

placă. Dar, mai întâi, vreau să te duc să vizitezi Mykonos.

— Iei de bune prea multe lucruri, ca şi când se va întâmpla cu siguranţă.

— Am vorbit deja cu Sophia, îţi aminteşti? Sau, mai repede ea a venit să vorbească cu mine.

— Şi ce răspuns i-ai dat când te-a întrebat dacă ştii cu cine mă mărit?

— I-am spus că o să se afle destul de curând. Şi, de asemenea, am asigurat-o că nu e vorba de niciun fel de scorneală; căsătoria ta urmează să aibă loc destul de curând

— Mi se pare ciudat că a venit tocmai la tine să te întrebe.

— O cunosc pe Sophia de când avea doisprezece ani.

— Dar ea habar nu are că tu mă cunoşti!

— Presupunea că probabil am auzit bârfa.

— Bârfa?

— Despre viitoarea ta căsătorie.

— Ieri eram încă logodită cu Kelvin.

— Atunci, oamenii vor spune că eşti o tipă foarte rapidă şi descurcăreaţă, i-o întoarse el cu un ton care conţinea umor şi o uşoară bătaie de joc la adresa ei.

— Dar nu e vorba de niciun fel de bârfă, îi zise ea, aşezându-şi paharul pe masă.

Sophia a aflat de treaba asta,doar ştii la ce mă refer,chiar de la mine. Însă eu n-am menţionat deloc numele tău, aşa că stau şi mă întreb de ce a venit chiar la tine să te întrebe?

— Adevărul e că n-a întrebat de-a dreptul, admite el după o scurtă pauză. De fapt a spus doar că fata cu care fusese logodit înainte Kelvin Gresham a zis că se pregăteşte să se mărite cu altcineva. Curiozitatea Sophiei a fost trezită, aşa că a venit să mă întrebe şi pe mine dacă nu cumva ştiu ceva despre toată treaba asta.

— Sophia are şi o soră, menţionă Martine, fără să ştie nici ea de ce, pentru că era un fapt irelevant. Dar ochii i se măriră,

atunci când ridică privirea din farfurie şi văzu faţa lui Luke care căpătase o expresie ciudată de duritate. Îşi strânsese buzele; ochii îi străluceau periculos şi părea să arunce flăcări pe nări. S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

— Nimic, îi răspunse curtenitor, schimbând apoi subiectul cu bruscheţe: încă nu mi-ai spus nimic despre tine.Ai părinţi, fraţi, surori?

— Părinţii mei au murit la interval de şase luni unul după celălalt, cam pe când eu aveam doar douăzeci de ani. După aceea am vândut casa în care locuisem împreună şi mi-am cumpărat un apartament în apropiere de locul în care lucram, ca secretară a directorului executiv al unei firme ce se ocupa de zugrăvirea caselor. În timpul weekendurilor obişnuiam să lucrez la un şantier arheologic din apropiere şi tot acolo l-am întâlnit şi pe Kelvin.

— Şi, bănuiesc că a fost dragoste la prima vedere, remarcă Luke cu cinism.

— El mi-a cerut să devin secretara lui.

— Iar tu ţi-ai părăsit postul pe care-l aveai şi care era foarte bun, ca să accepţi oferta lui? Cu siguranţă că a fost dragoste la prima vedere.

— Dar dacă ne luăm după părerea ta, nu există ceva numit dragoste pe lumea asta.

— Numai că după părerea ta, există, dar deocamdată despre tine discutăm.

— Trebuie să recunosc că mă atrăgea.

— Dar nu în acelaşi fel în care te atrag eu? Ea începu să râdă la remarca pe care o făcuse.

— Se întâmplă ca dumneata să nu mă atragi deloc, începu să-i spună.

— Mincinoaso, o admonesta el cu blândeţe. Noi doi ne simţim atraşi unul faţă de celălalt; adevărul este că nici nu mai putem sta departe unul de celălalt şi cu cât o să

recunoşti mai repede treaba asta, cu atât o să mă simt şi eu mai fericit.

— N-aş putea fi fericită niciodată fără dragoste în căsnicie. Lui îi scăpă în acel moment un oftat de nerăbdare.

— Chiar dacă pe lumea asta ar exista ceva numit dragoste, ar fi mult prea fragilă şi, ca atare, ar fi condamnată de la bun început la dispariţie.

— Cât de cinic poţi să fii!

— Sunt doar practic şi nu sunt genul de om care să trăiască cu capul în nori şi să privească viaţa printr-o pereche de ochelari cu lentile colorate în roz. Fii realistă, copilă, şi vezi viaţa aşa cum este ea, nu aşa cum ţi-ar plăcea ţie să fie.

— Eu îmi doresc un strop de romantism, îi răspunse ea visătoare. Dar tu n-ai cum să înţelegi aşa ceva.

— Romantism! mormăi el nemulţumit, făcând semn chelnerului să vină şi să le umple paharele.Ar trebui să fii satisfăcută cu latura fizică, o sfătui el, Este tangibilă; pe când asta, căreia tu îi spui romantism, nu.

— Asta doar din cauză că tu nu ai experimentat aşa ceva… Se întrerupse deodată, fără să mai fie sigură dacă el chiar nu cunoscuse niciodată în viaţa lui dragostea şi romantismul.

— Cred că a sosit timpul să mai schimbăm subiectul, hotărî Luke. Trebuie să fixăm o dată pentru nuntă. Martine se încruntă la el, încercând să pară severă şi blazată când, în realitate, ea se simţea ca prinsă în capcană… şi foarte tânără şi neajutorată.

Cumva era trasă de-a lungul unei poteci pe care nu avea nici cea mai mică dorinţă să păşească şi fu chiar şocată, atunci când îşi dădu seama că resemnarea începuse să i se infiltreze tot mai mult în conştiinţă. Dar sigur că putea lupta! Nu exista nimeni pe pământ care s-o oblige la o căsătorie decât dacă o dorea şi ea foarte mult.

— Nu am de gând să mă mărit cu tine! în ton i se simţea hotărârea fermă şi în ochi îi strălucea rebeliunea în faţa acelui bărbat. Apoi Luke îi spuse pe un ton foarte liniştit:

— Nu cred că este nevoie de atâta vehemenţă. O să mai discutăm despre asta afară, după ce terminăm de mâncat. O oră mai târziu, se plimbau prin grădinile restaurantului, scăldate în lumina lunii.

— Există o bancă acolo, îi arătă Luke. Chiar între copaci.

Unde o dusese şi pe „cealaltă", îşi dădu Martine cu părerea, fără să vrea să şi-l închipuie stând pe bancă cu o altă femeie alături. Alungă gândul supărător, după care îi zise, lăsându-şi mâna reţinută de mâna lui bronzată:

— Nu o să reuşeşti să mă convingi, Luke.

— Vineri o să mergem la Atena ca să cumpărăm inelul de logodnă şi verighetele.

Apoi o să petrecem într-un hotel mic şi foarte plăcut pe care-l ştiu eu.

— Aş vrea să mă asculţi!

— Martine, o admonesta el cu blândeţe, încetează cu atitudinea asta absurdă, mă deranjează.

— Dar…

— Taci din gură! îi porunci, şi Martine îi ascultă ordinul, în ciuda faptului că ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare şi apoi să se întoarcă pe călcâie şi să plece.

Se aşezară pe bancă; Martine începu să privească cerul printre frunzele copacilor, uitându-se cum norii se destrămau alene şi cum luna urma să apară iarăşi şi să lumineze totul, după ce dispăruse pentru câteva momente. Apoi apărură şi stelele, milioane ce licăreau pe cerul ca o mătase neagră. Neliniştită, se ridică în picioare şi se depărtă puţin de Luke. Ce voia de fapt? Oricum, ştia, fără nicio urmă de îndoială, că dacă el s-ar fi ridicat şi i-ar fi spus noapte bună, plictisit de nehotărârea ei, ea ar fi rămas pe bancă şi ar

fi plâns până la ivirea zorilor. Deveni conştientă de prezenţa lui în spate şi îi simţi degetele urcând spre urechi. Se simţi scuturată de fiori de plăcere, cum nu mai simţise până atunci, şi se văzu deodată pe marginea prăpastiei. Trebuia să aleagă: extaz sau pieire. Apoi, mâinile lui se mişcară iarăşi şi de data aceasta începură să-i dezmierde umerii şi braţele. Martine încercă să se lupte cu tentaţia, încercă să rămână imună la farmecul lui, numai că el era mult prea expert pentru ea sau pentru oricare altă femeie; avea prea multă experienţă în domeniu, ca să poată da greş, cugetă ameţită, în vreme ce o multitudine de senzaţii delicioase o copleşeau precum o avalanşă. Se întoarse de bunăvoie, doritoare să îl simtă alături de ea ca bărbat, conştientă că el îi comunica toată pasiunea şi toată ardoarea de păgân, în vreme ce o trăgea şi mai aproape în braţe şi îi săruta neobosit faţa, şi buzele, şi gâtul, şi valea parfumată dintre sâni. Încercă să murmure un fel de protest, dar se opri când îşi dădu seama că nu ar fi fost doar nesincer, ci şi fără folos. Mâinile i se desprinseră de pe talia ei, una prinzând în căuşul ei un sân, pe când cealaltă călătorea nestingherită mai jos de talie, cercetând-o, degustând-o, fără să-i pese dacă ea era sau nu de acord. Martine zâmbi deodată şi se hotărî să-i reziste măcar puţin. Îi prinse mâna, spuse un „nu” foarte ferm, după care îşi dădu seama că acum ajunsese într-o poziţie şi mai dezavantajată decât înainte, cu amândouă mâinile prinse la spate şi ţinute prizoniere de nişte degete ca de fier.

— Încearcă să mi te mai împotriveşti dacă vrei, îi zise el în bătaie de joc, dar eu voi câştiga mereu.

— Ai o părere foarte bună despre tine însuţi!

— Eu înţeleg femeile. Toate femeile, indiferent de specie, sunt susceptibile la dominaţia masculină.

O trase din nou spre el, asigurându-se că mâinile-i erau prinse de-o parte şi de alta a corpului. Martine se pierdu

iarăşi în vârtejul pasiunii lui; se alătură ritmului tăcut al trupului lui, lipindu-se, slăbită, de vigoarea lui masculină. Atunci, deveni şi ea la fel de primitivă, orbită de dorinţa de a fi posedată. Apoi, el îi şopti răguşit:

— Ai de gând să te măriţi cu mine? Spune, pentru că dacă încă nu ştii sigur, atunci o să devii, fără doar şi poate, prietena mea de pat.

— Şi asta nu prea e ceea ce-ai vrea tu de fapt. Sunase un fel de declaraţie din partea ei, la care el preferă să nu răspundă. Şi, după un timp, când mâinile şi gura lui începură să călătorească iarăşi pe trupul ei, se auzi spunând în şoapte disperate şi răguşite: Da, Luke, o să mă mărit cu tine, oricând o să vrei tu.

Martine stătea aşezată pe o coloană căzută, privind fix la spectacolul magnific al Partenon-ului, la construcţiile de piatră mătuită de trecerea timpului şi colorată în ruginiu de necontenita schimbare a anotimpurilor. Încerca să-şi imagineze cum arăta, atunci când de-abia fusese construit şi strălucea de frumuseţe, când coloanele erau de un alb orbitor, pentru că fuseseră făcute din marmură pentelică, folosită mereu de constructorii acelei epoci.

Coborî privirea, atunci când silueta înaltă şi distinsă a lui Luke îi apăru dintr-o parte şi o observa cu coada ochiului. Îi spusese să-l aştepte acolo timp de o oră, până când el rezolva câteva treburi urgente, dar asta după ce vizitaseră magazinele de bijuterii din oraş şi ea alesese inelele; le luase împotriva voinţei ei. Faptul că fusese convinsă şi folosită de către Luke era de acum ceva evident, dar cu toate astea se părea că nu mai avea pic de voinţă, ca să se lupte cu dominaţia lui crescândă. Voinţă…? Simţea că asta n-avea nimic de-a face cu puterea de voinţă; dorinţa era emoţia principală care o stăpânea… şi mai ştia că îl dorea pe Luke ca amant. Ruşinea dădu înapoi, atunci când se gândi la ceea ce

era perfect natural pentru toate femeile şi pentru toţi masculii speciilor…

Împerecherea.

— O drahmă pentru gândurile tale, Martine. Vocea aceea, atât de încântătoare cu accentul ei străin, jumătatea aceea de zâmbet, uşor ironic, expresia enigmatică a ochilor negri… Oare mai era de mirare că se simţea atrasă de acel bărbat înalt şi drept, cu umeri laţi, cu prestanţa aceea deosebită care dădea impresia de superioritate. Martine simţea că dacă Luke ar fi trăit în Grecia antică, stăpânită de triburi războinice, cu siguranţă că ar fi fost rege.

— Nu-ţi pot spune la ce anume mă gândeam, îi răspunse, luând drahma pe care i-o aruncase în poală. Aşa că am să-ţi dau banii înapoi. Întinse mâna în care ţinea moneda. Însă mâna lui îi prinse braţul şi se simţi ridicată în picioare.

— Oamenii, începu ea să spună, aruncând priviri neliniştite spre turiştii care înconjurau ghizii obosiţi şi plictisiţi, vorbind între ei şi mânuind aparatele de fotografiat. Nu poţi să… Renunţă să mai continue, în vreme ce el râdea încântat.

— De ce îţi închipui că mereu vreau să te sărut? o întrebă, în vreme ce o privea amuzat.

— Mi-ai promis că o să luăm prânzul în *Plaka*, îi zise ea, ferindu-şi ochii de privirile lui insistente. Este deja trecut de ora unu şi jumătate.

— Schimbi subiectul, da? îi puse mâna pe după braţul lui îndoit. Cred că această ocazie are nevoie de ceva cu totul special. O să luăm prânzul la *Grande Bretagne.* Era cel mai elegant hotel din Atena, iar Martine se simţi mulţumită că Luke se hotărâse s-o ducă acolo cu acea ocazie specială.

După-masă, urcară pe acoperiş şi, acolo, având în faţă priveliştea spectaculoasă a oraşului întins înaintea lor, cu înălţimile Lucabettus strălucind în soare, Luke îi prinse mâna

şi-i puse pe deget inelul cu diamante şi smaralde. Ea îl privi uimită, fascinată de claritatea întunecată a pietrelor, cu mintea înceţoşată şi cu toate sentimentele amestecate parcă fără noimă. Şi, deşi, pe de-o parte, accepta că toată acea situaţie era probabil o nebunie, pe de altă parte, avea strania convingere că soarta era aceea care domina întreaga scenă, că, încă din ziua în care se născuse, fusese împinsă la a se, mărita cu acest grec înalt, ca să fie soţia şi iubita lui atâta vreme cât hotăra destinul.

— Este superb, şopti ea, în vreme ce-şi trecea un deget peste inel. Luke îi ridică faţa, cu un deget pus sub bărbie, după care îşi plecă puţin capul şi-i sărută delicat buzele.

— Tu l-ai ales, îi reaminti un moment mai târziu.Ai un gust excelent. Ea îi zâmbi strâmb, pentru că era foarte uşor să ai bun-gust, atunci când nu trebuia să te gândeşti la preţ.

— E bine să ai ceva ce-ţi place, tocmai îi spunea Luke, pentru că o să trebuiască să-l porţi pentru tot restul vieţii. Apoi, între ei se instaură un moment de tăcere.

— Mai bine hai să bem o sticlă cu şampanie pe terasă, îi sugeră el, şi Martine avu impresia că, poate pentru prima dată în viaţa lui, Luke acţiona acum datorită unui impuls.

— Cred că deja am băut mult prea mult vin, îi refuză ea.

— Aiurea. Hai, acum o să coborâm… şi o să sărbătorim. De ce acea ezitare? se întrebă Martine, apoi imediat veni gândul că poate nici nu avusese vreo ezitare, că fusese doar impresia ei. Şampania le-a fost adusă imediat după ce se aşezară în colţul terasei, iar sticla se golise pe jumătate, când, ridicând-o ca să umple iarăşi paharele, atenţia lui Luke fu atrasă de ceva, iar întreaga lui expresie se schimbă atât de dramatic, încât Martine simţi cum i se opreşte inima în piept.

Faţa lui arăta aproape drăcească acum, cu trăsăturile schimonosite şi cu nările dilatate. După care, la fel de rapid, îşi reluă vechea expresie senină, în timp ce un zâmbet îi

întindea buzele pline. Apoi, aşează sticla la loc pe masă şi se ridică în picioare. Urmând direcţia în care privea, Martine zări o fată înaltă, incredibil de frumoasă şi de sofisticată, care se apropia cu paşi lenţi de masa lor, o grecoaică a cărei atitudine era aproape intimidantă şi al cărei aer de încredere o făcea pe Martine să se simtă precum o şcolăriţă în vacanţă.

— Odette, o salută încet Luke cu un zâmbet şi mai larg. Credeam că încă călătoreşti prin Europa, ca să-ţi revii după experienţa aceea dramatică. Ochii lui Martine se opriră asupra lui. Curentul subtil de sarcasm, de batjocură… Cu siguranţă că şi fata aceea îl simţise! Dar dacă chiar îl simţise, preferase să-şi ia o poză de ignoranţă afabilă, aşezându-şi mâna în palma îngustă şi musculoasă a lui Luke, în vreme ce ochii ei vioi o măsurau cu dezgust parcă pe Martine, care stătea liniştită pe locul ei şi se simţea lăsată deodată pe dinafară.

— Divorţul nu mai este o experienţă traumatică, îi răspunse ea cu un râs uşor, care-i amintea lui Martine de clopoţeii de la gâtul mieilor de pe pajişte. A fost atât de simplu, Luke, nici nu poţi să-ţi închipui! Privirile fetei se opriră iarăşi asupra lui Martine, iar Luke îi spuse cu o voce total lipsită de expresie:

— Odette, te rog să faci cunoştinţă cu Martine, logodnica mea. Martine-Odette Manolis, fiica proprietarului vostru, domnul Sotiris.

— Ce mai faceţi? Martine îi întinse mâna automat.

— Logodnica… ta? Ochii frumoşi ai lui Odette se măriseră de uimire şi neîncredere. Nu, nu se poate să vorbeşti serios. Păi, în toţi aceşti ani n-ai… Scutură din cap, mormăind ceva pe propria-i limbă. Luke însă o opri, fluturând în aer degetele. Era foarte clar că nu avea intenţia s-o lase pe fată să vorbească în continuare pe greceşte.

— Martine şi cu mine ne-am logodit în urmă cu o oră. Se

opri un moment, după care, delicat, de parcă ar fi provocat-o, continuă: Nu ai de gând să ne feliciţi? Să ne doreşti toate cele bune? Privind spre ea, Martine se cutremură când descoperi veninul ascuns de strălucirea ochilor de grecoaică pătimaşă. Păru să treacă o eternitate până când Odette să spună, cu un zâmbet la fel de forţat ca şi cuvintele care-i scăpară de pe buze:

— Desigur. Felicitări, Loukas. Se întoarse apoi spre Martine: Şi pentru tine… multă fericire. Martine înţepeni deodată. Aceasta, şi ştia fără să aibă nici cea mai mică umbră de îndoială, era fata de care Luke fusese îndrăgostit înainte. Da, în ciuda părerilor lui despre dragoste, în ciuda faptului că îi nega categoric existenţa, fusese şi el îndrăgostit. Iar fata pe care el o iubise, se măritase cu un alt bărbat. Şi acum că era iarăşi liberă, Luke, speriat că va putea cădea iarăşi victimă farmecului ei, se hotărâse să se însoare.

CAPITOLUL 3

Imediat după plecarea lui Odette, Martine se întoarse spre Luke.

— Mai de mult ai fost îndrăgostit de ea. Era o adevărată declaraţie, calm pronunţată şi la fel de calm recepţionată.

— Era inevitabil ca tu să nu ghiceşti că între mine şi Odette a fost ceva.

— Ai fost îndrăgostit de ea, insistă Martine.

— Dar din partea ei n-a fost niciun fel de dragoste. Luke ridică sticla cu şampanie şi păru foarte preocupat studiind eticheta.

— Numai că eu vorbeam despre tine, Luke, continuă Martine cu insistenţă. Tu ai spus că nu crezi în dragostea dintre un bărbat şi o femeie, iar eu am bănuit că acele cuvinte veneau din cauza dezamăgirilor. Tu chiar ai iubit-o pe Odette, iar ea te-a dezamăgit. Urmară câteva momente de

tăcere, în timp ce Luke turna vinul.

De vreme ce ai ghicit atât de mult, o să-ţi spun şi restul poveştii, îi răspunse el, luând-o prin surprindere, pentru că ea deja se aştepta cumva ca el s-o repeadă, spunându-i să-şi vadă de treburile ei şi să nu se mai amestece în ale lui.

Eu şi cu Odette am fost îndrăgostiţi; iar ceea ce simţeam eu pentru ea era foarte profund, numai că eram foarte tânăr, adăugă repede, de parcă s-ar fi scuzat pentru o prostie. Eu aveam pe atunci douăzeci şi trei de ani şi ea era mai mică decât mine cu un an. A jurat că mă iubeşte şi, trebuie să recunosc, ne-am distrat de minune împreună.Pe atunci încă mal trăia tatăl meu şi fratele meu mai mare care urma să fie singurul lui moştenitor. În Grecia, un fiu mai tânăr nu se aşteaptă să moştenească cine ştie ce, îi explică. Aşa că Odette a început să se răcească, atunci când a apărut altcineva, un proprietar de hoteluri, a cărui faimă şi avere i s-au urcat repede la cap. Luke se opri şi Martine observă iarăşi expresia aceea cumplită care-i strâmba trăsăturile-i frumoase. Apoi s-a măritat cu el… Se întrerupse deodată şi pe faţă i se putea citi atât durerea, cât şi amărăciunea. Era evident că suferise enorm din cauza comportării acelei fete… şi, după cum ai auzit, acum Odette a divorţat…

— Şi ca atare este liberă, interveni Martine, cercetându-l cu atenţie. Numai că el îşi compuse pe faţă o mască de nedescifrat. Mi s-a părut sincer uimită, atunci când a auzit că te-ai logodit. Luke ridică paharul şi, pentru un moment nesfârşit, rămase să privească la bulele ce se ridicau spre suprafaţă.

— Mi-a scris de curând să mă întrebe dacă n-am putea relua relaţia de acolo de unde am lăsat-o.

— Şi ţi-e teamă să…

— Să ce? o întrebă cu asprime şi cu ochii strălucitori.

— Să nu te îndrăgosteşti iarăşi de ea, ceea ce înseamnă că,

în ultimă instanţă, chiar crezi în dragoste. Martine aştepta replica cu nervii întinşi la maximum. Până în acel moment fusese nedecisă dacă să se mărite cu el sau nu, ştiuse că încă nu era prea târziu ca să se răzgândească. Da, îşi dădu ea seama, fusese acolo, undeva, în spatele minţii chiar şi atunci când îşi permisese să se lase dominată de el şi de dorinţa ei fizică. Dar acum ştia cu siguranţă că voia să se mărite cu el, că în ea exista ceva ce nu avea nicio legătură cu sexul sau cu plăcerea pe care ar fi obţinut-o din felul în care Luke ar fi putut face dragoste cu ea. Tu chiar crezi în dragoste, repetă Martine, hotărâtă să obţină un răspuns clar din partea lui.

El o privi cu atenţie şi cu aceeaşi expresie ciudată pe faţă.

— Nu cred în dragostea dintre un bărbat şi o femeie, îi răspunse într-un final.

— Dar pe Odette ai iubit-o.

— Am fost fermecat de ea. Martine oftă necăjită şi Luke începu să râdă. Uită de treaba asta, o sfătui. Am învăţat o lecţie. Ceea ce înseamnă că n-o să mă mai las vreodată să simt ceva serios şi profund pentru vreo altă femeie. Ea se încruntă, conştientă de acea senzaţie care o încerca şi care era teribil de depărtată de lumea fizică. Nu încerca s-o analizeze, nici măcar s-o examineze mai de aproape.

Ştia doar că era acolo; putea rămâne şi pe mai departe sau putea să dispară în următorul moment. Numai timpul putea decide în această chestiune.

— Deci să înţeleg că fratele tău a murit? El încuviinţă, ridicând paharul spre buze.

Curând după ce Odette… m-a aruncat cât colo. Iar tata a murit la mai puţin de un an după aceea.

— Ca atare, până la urmă ai devenit foarte bogat. În tonul ei se strecurase şi o anume notă de ingenuitate, care dovedea că, de fapt, starea lui materială n-o interesa şi nici nu dovedea nimic.

— Am moştenit absolut totul, da. Vocea lui Luke devenise mai precipitată, ca şi cum ajunsese la concluzia că i se destăinuise destul şi, ca atare, nu mai era cazul ca ea să-i mai pună şi alte întrebări indiscrete. Martine ridică şi ea paharul, bând din el însetată, şi apoi venindu-i să strănute din cauza acidului. Reuşi să se stăpânească, după care spuse foarte senină:

— Dacă mai beau mult, va trebui să mă scoţi în braţe de aici.

— Cu mare plăcere. Toată seriozitatea de până atunci dispăruse. Ieşiră din hotel în lumina arzătoare a soarelui şi în îmbulzeala Atenei, ţinându-se de mână. În acel moment, Martine se simţea fericită, viitorul putea foarte bine să aibă singur grijă de el însuşi.

— Pot să-mi iau o rochie de mireasă, aşa cum se cuvine? îl întrebă pe logodnicul ei care îşi ridicase sprâncenele a mirare.

— Ce vrei să spui cu treaba asta? Bineînţeles că o să ai o rochie de mireasă, aşa cum trebuie.

— M-am gândit că poate vrei să facem o nuntă foarte mică şi foarte discretă.

— Nici vorbă. Vom avea o nuntă de neuitat.

— Chiar dacă este bazată pe ciudă, pe răzbunare… Se întrerupse, dar mult prea târziu. N-am vrut să spun nimic de genul ăsta, murmură, muşcându-şi buzele.

— Ciudă şi răzbunare… Luke părea gânditor, în vreme ce continuau să se plimbe, oprindu-se apoi în spatele unei mulţimi de oameni ce aşteptau să traverseze strada. Nu tocmai suficient ca să începi o căsnicie, aşa gândeşti tu, nu? Ei bine, draga mea, nu este doar asta. Ceea ce va face uniunea noastră un adevărat succes este atracţia fizică pe care o simţim unul pentru celălalt.

Ea preferă să nu comenteze, pentru că spusele lui erau

adevărate. Amândoi depindeau de atracţia sexuală… Şi dacă asta urma să dea greş vreodată?

În seara aceea luară cina în restaurantul hotelului, într-o atmosferă romantică, la lumina lumânărilor, cu muzică plăcută şi discretă şi cu chelneri stilaţi. Serviră mâncare grecească şi băură şampanie, iar după aceea ieşiră iarăşi în oraş şi apoi, în sus, spre Acropole pentru a fi martori la fascinantul spectacol de „*sunet şi lumină*". Totul parcă era magie: templele iluminate, atât de vechi şi atât de sugestive, vocile, puternice şi imperioase. Pentru Martine totul era nou şi încântător şi reuşi în cele din urmă să-l uite pe Kelvin şi infidelitatea lui.

Numai că nici proastă nu era; ştia că va simţi iarăşi durerea aceea adâncă, ştia că acesta era un scurt interval de uitare, care însă va dispărea şi o va face din nou să se gândească la logodna ei ruptă, sau la cum ar fi fost dacă Sophia nu ar fi apărut în vieţile lor.

— Mi se pare ciudat că amândoi am fost obligaţi să suferim din pricina a două surori, murmură Martine, dând glas gândului care o obseda încă de când o întâlnise pe Odette şi descoperise ce însemnase ea pentru Luke.

— Ironic, încuviinţă el. Dar aşa a fost să fie. Eu cred în soartă.

— Şi eu la fel. Vieţile ne sunt trasate încă de la naştere. El îşi întoarse privirile spre ea, în lumina strălucitoare faţa lui devenind parcă mai frumoasă şi mai severă decât oricând, cicatricea de-abia putându-se observa.

— Deci admiţi că ai fost sortită să te măriţi cu mine? Ea îşi ascunse un oftat şi îi răspunse:

— Cred că da.

— Atunci încetează să te mai frământi atâta din cauza lui Kelvin şi a logodnei voastre rupte.

— Nu mă frământ.

— Poate că nu conştient în acest moment, pentru că sunt alte lucruri cu care mintea ta este ocupată, de exemplu, încă eşti surescitată. Dar mâine, când ne vom întoarce acasă, vei avea timp să te gândeşti şi să te amărăşti. Totuşi, ar fi bine să nu-ţi treacă prin cap să te răzgândeşti cumva, o avertiză el, pentru că o să-ţi pară rău după aceea. Ei nici prin cap nu-i trecea să se răzgândească, dar din curiozitate, întrebă:

— Şi în ce fel voi regreta?

— Am de gând să te am oricum.

— Nu zău? se încruntă ea nedumerită.

— Şi atunci, dacă nu vrei să fii soţia mea, vei deveni prietena mea de pat.

Încruntătura ei se adânci.

— N-ai putea niciodată să mă forţezi să fac aşa ceva! declară Martine cu convingere.

— Scumpa mea Martine, îi răspunse el cu un ton ceva mai aspru, tu eşti precum lutul în mâinile mele. Trădarea repetată a emoţiilor tale este mult mai transparentă, decât îţi poţi închipui tu. Te-aş putea avea oricând aş avea chef… şi dacă te-ai culca cu mine o singură dată… atunci ai vrea să te culci cu mine iarăşi şi iarăşi… Martine îşi trase mâna din mâna lui.

— Te urăsc când îmi vorbeşti pe tonul ăsta!

— Dar nu destul ca să renunţi la mine. Declaraţia lui o înfurie, dar se abţinu de la orice comentariu. Luke îi vorbi apoi din nou, reamintindu-i că nu ca prietenă de pat şi-o dorea el şi, în cazul în care ar fi forţat să procedeze în acest fel, atunci n-ar fi decât un preludiu al căsătoriei. Şi asta pentru că tu eşti genul de fată care preferă mariajul unei legături întâmplătoare, adăugă la final.

— Se pare că mă înţelegi perfect, îi zise printre buzele strânse.

— Mai bine hai să schimbăm subiectul, o îndemnă el. Sau,

şi mai bine, hai să ne concentrăm asupra spectacolului.

Ceva mai târziu, după ce luară un mic supeu pe terasa hotelului, cu muzică bouzouki în surdină, Luke o conduse pe Martine spre camera ei şi, înainte ca ea să aibă timp să murmure un „noapte bună” dulce şi apoi să-i trântească uşa în nas, el deja intrase în cameră, închizând încetişor uşa în urma lui. Atunci, ea se îndreptă imediat spre fereastră, ca să tragă în mod ostentativ draperiile. Numai că ferestrele erau deschise, aşa ca, mai întâi, fu obligată să le închidă.

Luke veni imediat lângă ea, o întoarse cu faţa spre el şi o luă în braţe. Gura lui o găsi pe a ei, după care se apucă s-o exploreze cu senzualitate, obligând-o să-şi desfacă buzele pentru ca limba lui să-şi poată găsi drumul spre întunecimea dulce din spatele lor. Şi mâinile lui porniseră în explorare, una mişcându-se de pe talia îngustă pe stomacul plat, în timp ce cealaltă se închisese deasupra unui sân, degetele lungi şi subţiri posedându-i sfârcul, strângându-se asupra lui, în vreme ce o lipea cât mai aproape de trupul lui, vrând să-i i dea să înţeleagă cât de aprinsă îi era pasiunea pe care ea i-o stârnise. Apoi Martine îi simţi mâna ridicându-se de pe sân şi începând să-i mângâie cele mai sensibile puncte: pe gât, pe ureche şi apoi pe tâmpla unde venele albăstrui se întrezăreau pe sub pielea ca de alabastru.

Martine îşi arcui trupul subţirel în direcţia lui, când propria ei dorinţă, stimulată de pasiunea lui, o făcu să se predea momentului de plăcere îmbătătoare, cedând supusă mâinilor lui. Atunci, el o îndepărtă la lungimea unui braţ în aşa fel, încât să-i poată vedea frumuseţea, privind adânc în ochii întunecaţi şi toropiţi de pasiunea înflăcărată. Luke începu să râdă încet, un râs al victoriei, după care o ridică în braţe, îndreptându-se cu paşi mari în direcţia patului. Numai când ea începu să se zbată şi asta pentru că era de acord s-o elibereze, de-abia atunci Martine fu aşezată iarăşi cu

picioarele pe podea… Luke se aplecă şi-o sărută cu blândeţe, în timp ce degetele lui trasau linia delicată a gâtului şi locul în care se vedea cum pulsa o venă, în ritmul grăbit al inimii, coborând apoi şi mai jos, până la tandra umflătură a unui sân, unde rămaseră în aşteptare, tachinând-o, până când ea gemu şi se răsuci, eliberându-se cu obrajii arzând, cu trupul în flăcări după stimularea recepţionată de buzele şi mâinile lui şi de apropierea de corpul viguros.

— Te rog, pleacă, îi zise cu o voce care nu părea să-i aparţină. Nu e deloc corect ca tu să te găseşti aici, în camera mea. Un zâmbet de amuzament şi ironie curbă buzele frumos cizelate ale lui Luke.

— Din contră, este foarte normal.Ar trebui să rămân, continuă el, cercetându-i cu mare atenţie faţa. Eşti în dispoziţia potrivită şi eu la fel. Nu e deloc firesc ca tocmai acum să ne opunem.

— Vorbeşti atât de cinic şi îmi displac intens manierele tale!

— Dar tu încerci să găseşti în asta ceva mai mult decât simplul sex? o întrebă el, în vreme ce fruntea i se încreţise din cauza încruntării.

— Sigur că nu! Dar oare chiar încerca? Această idee nici nu-i trecuse prin cap până în acel moment, când el menţionase chestiunea. Voia oare ca el să-i dea mai mult? Ceva de ordin spiritual, de exemplu? Dar asta ar fi inclus dragostea, ceea ce niciunul din ei nu-i putea dărui celuilalt; ea din cauza iubirii pentru Kelvin, iar el din cauza dezamăgirilor suferite datorită lui Odette.

— Atunci să n-o faci, o sfătui Luke, în timp ce deja se întorsese spre uşă. Niciodată să nu ceri prea multe de la viaţă. Se opri chiar în prag. Plec, chiar dacă ştiu că ar fi fost de datoria mea să rămân. Îi zâmbi iarăşi în felul acela cinic şi ironic.

— Nu e nicio consolare pentru mine să ştiu că imediat ce voi ieşi din camera asta o să regreţi că mi-ai cerut să plec. Martine îşi încleştă dinţii.

— Mai încetează cu aroganţa şi cu felul tău pompos de a rezolva problemele! îi spuse cu furie.Fii atent sau s-ar putea să-mi schimb gândurile în legătură cu căsătoria! El nu-i răspunse la provocare, ci doar îşi afişă pe faţă un zâmbet de cunoscător, în vreme ce închidea uşa în urma lui.

Martine nu ajunsese acasă nici de o oră când Kelvin ciocăni la uşă şi intră în sufragerie la invitaţia ei. Îl privi cu surprindere când îşi aminti că ar fi trebuit ca la ora aceea el să se afle la Atena. Numai că se răzgândise şi nu mai plecase, îi răspunse el la întrebarea ei nerostită.

— Atunci ai venit, ca să discutăm despre postul meu, îi zise ea cu răceală. Ţinând cont de circumstanţe, nu am considerat necesar să-ţi dau niciun fel de preaviz.

Mi-am părăsit slujba, după cum am mai apus, aşa că acum nu mai avem nimic de discutat.

— Ba avem de discutat, îi răspunse el morocănos, cercetând-o cu mare atenţie.

Treaba asta cu măritişul tău. M-am gândit bine şi nu pot accepta aşa ceva…

— Nu văd niciun motiv pentru care ai accepta sau nu treaba asta, îl întrerupse Martine, minunându-se singură de calmul pe care putea să-l afişeze. Atunci când ai rupt logodna, interesul tău faţă de mine s-a dizolvat pur şi simplu.

Kelvin se aşezase cu spatele la fereastră şi o studia cu mult interes.

— Nu prea reuşesc să te înţeleg. Era o plângere, spusă pe tonul unui copil răutăcios şi supărat, şi, deodată, Martine se întrebă cum de putuse fi atrasă de un asemenea bărbat. Adevărat, înfăţişarea lui era ceva mai specială, iar pe ea o interesa şi munca lui, ceea ce fusese un element în plus ca să-

l admire mai mult. Dar atunci când îl compara cu Luke… De fapt, nu ai de gând să te măriţi, nu-i aşa?

În loc de răspuns, Martine ridică mâna ca ei s-o poată vedea.

— Un inel de logodnă, îi explică atunci când el părea mult prea zăpăcit ca să mai poată scoată un cuvânt.

— Dar cine?… Scutură din cap, încleştându-şi dinţii. Tu nu cunoşti pe nimeni pe aici!

— Îl cunosc pe Luke Leoros, îl corectă ea liniştită. El este cel cu care mă mărit.

Locuieşte în vila aia mare şi albă de pe deal. Kelvin se holbă la ea cu mare neîncredere.

— Nu e adevărat! Apoi, cu un glas lipsit parcă de intonaţie: Probabil că te vedeai cu el pe când mai eram încă logodiţi!

— Asta înseamnă că amândoi am procedat la fel! Tu te vedeai pe atunci cu Sophia.

El făcu un pas ameninţător în direcţia ei, după care păru să se răzgândească şi întreaga lui comportare suferi o schimbare radicală.

— Faci treaba asta din răzbunare, o acuză cu o voce lipsită de vigoare. În mod evident sunt foarte multe lucruri pe care nu le înţeleg, dar dacă este totuşi adevărat ceea ce-mi spui, atunci înseamnă că ţi-ai ieşit cu totul din minţi. Şocul ruperii logodnei noastre te-a afectat mai mult decât am crezut eu că ar fi posibil. În fond, logodnele se rup mereu şi, după părerea mea, este mult mai bine să realizezi greşeala pe care eşti pe cale s-o faci cât mai devreme, decât după; cel puţin e mai uşor de îndreptat.

— Vorbeşti cu atâta degajare despre treaba asta, îi întoarse ea pe un ton amar.

Pentru mine, logodna noastră era ceva permanent; ceva ce, de regulă, înseamnă un pact, un act de credinţă… Se întrerupse şi ridică din umeri. Dar ce rost mai are să

discutăm acum? Noi doi am terminat-o atât de bine, încât tu o să te căsătoreşti cu altcineva şi la fel o să procedez şi eu. Şi dacă nu mai ai şi altceva de spus, atunci, te rog, pleacă. Am o mulţime de treburi de făcut.

— Faci o mare greşeală, să te măriţi atât de repede şi din răzbunare, Martine.

Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să te ajut. Trebuie să fie ceva ce pot face.

Zâmbetul lui Martine era încărcat de amărăciune.

— Tu chiar crezi ceea ce spui? El începu să-i studieze iarăşi faţa, observându-i paloarea. Buzele îi tresăreau convulsiv, iar ochii îi erau negrii din cauza supărării.

— Mă simt ca un măgar, admise el pe neaşteptate. Şi nici nu ştiu dacă procedez bine lăsându-te în pace. Sophia este tânără, imatură… Vocea lui păru să se piardă, fraza începută terminându-se cu un oftat greoi. Poate că amândoi ar trebui să mai reflectăm puţin… Din nou vocea lui se pierdu, atunci când o văzu pe ea scuturând din cap.

— Acum sunt logodită cu Luke, îi răspunse încetişor. Iar el n-o să mă părăsească niciodată, chiar dacă eu aş vrea.

— N-o să te părăsească, adică n-o să-ţi dea drumul? o întrebă el furios. Nu poate să facă nimic dacă tu te hotărăşti să-i dai inelul înapoi.

— Este evident faptul că nu-l cunoşti destul, fu replica seacă a lui Martine.

— Şi tu vrei să-mi spui acum că te-ar ameninţa în vreun fel?

— Nu-ţi spun nimic, mai ales că acum mi-a trecut prin minte faptul că un bărbat ca tine n-ar fi niciodată capabil să înţeleagă un bărbat ca Luke. Prin comparaţie eşti foarte slab, Kelvin, deşi îmi pare rău s-o spun.

— Slab! pufni el întunecat de-a binelea la faţă. Asta-i o insultă, Martine!

— Îmi pare rău, dar n-am spus decât adevărul. Se uită grăbită spre ceasul de la mână. Trebuie să te rog să pleci acum.Mă duc să iau cina la Luke și mi-a spus să fiu acolo pe la ora șapte.

— Ți-ai ieşit cu totul din minţi! Ai înnebunit!

— Nu sunt de acord, dar chiar dacă mi-aş fi ieşit cu totul din minţi, asta nu e deloc treaba ta. Îl conduse până la uşă şi o deschise.

— Am o grămadă de foi de dactilografiat, murmură el. Cum o să mă descurc cu ele?

— Sophia…

— Habar nu are să bată la maşină, şi tu ştii foarte bine!

— Atunci poate să înveţe. Mi se pare că a trăit mai multă vreme ca într-o poveste. A cam venit timpul să facă şi ceva folositor, măcar aşa, ca o schimbare binevenită.

Ultima frază era semnificativă, iar Kelvin se agăţă de ea.

— Eşti geloasă pe ea!

— Oricare fată logodită ar fi geloasă pe cea care i-ar fura logodnicul, îi răspunse Martine, suficient de sinceră ca s-o admită în faţa lui Kelvin, după care adăugă, fără maliţiozitate sau ciudă: Dar s-ar putea să regreţi că ai renunţat atât de uşor la mine, Kelvin, pentru că eu cred că Sophia este, mai degrabă, instabilă şi răutăcioasă.

— Asta-i de acum răutate din partea ta!

— N-am vrut să fie. În fond, adăugă ea după o mică pauză, tu singur mi-ai spus că este foarte tânără şi imatură, şi că deja începi să regreţi…

— N-am spus deloc aşa ceva, o întrerupse Kelvin înflăcărat.

— Dar asta ai insinuat, atunci când ai spus că şi eu şi tu ar fi mai bine să ne mai gândim puţin… Se opri, încruntându-se. Dar asta n-o să ne ducă nicăieri! Te-am rugat frumos să pleci, aşa că te rog, din nou, fă-mi această favoare şi lasă-mă

singură!

Era aproape opt fără douăzeci când Martine ajunse la superba vilă albă care, curând, avea să fie căminul ei. Era îmbrăcată cu o rochie lungă de un verde-pal, din organdi, foarte decoltată şi bine ajustată pe formele trupului. Fusta cădea într-un mod elegant din talia strâmtă; întregul ansamblu fiind pe cât de simplu, pe atât de armonios şi extraordinar de bine croit.Pe deasupra îşi pusese o capă de catifea neagră, iar în mână ţinea o poşetă plic, din aceeaşi catifea neagră, împodobită cu lănţişoare mici de argint. Când se uitase în oglindă, ca o ultimă verificare, fusese mai mult decât satisfăcută de înfăţişarea ei, iar acum, aşa cum stătea pe treptele de marmură albă, simţea cum supărarea, care-o stăpânise după plecarea lui Kelvin, începea să fie înlocuită de un sentiment cald de uimire şi încântare.

— Domnişoară Lawson. Vă rog să intraţi. Servitorul, care-i deschisese uşa, păşi într-o parte, zâmbind, şi aşteptând ca ea să între. Stăpânul vă aşteaptă. Mi-a zis să vă conduc în salon şi să vă spun că va veni şi el în câteva momente.

— Mulţumesc.

— Numele meu este Hermes, o înştiinţă, în timp ce închidea uşa. Şi acum, fiţi atât de amabilă şi urmaţi-mă.

În vreme ce traversa holul imens, Martine privea în jur, minunându-se la vederea chipurilor imense de bronz sau de alamă în care creşteau diferite plante mai mult sau mai puţin exotice, cu frunze ciudate sau cu flori parfumate. Un trandafir căţărător ocupase aproape o arcadă întreagă, având rădăcinile aşezate într-o amforă masivă ale cărei mânere erau fasonate precum cele pe care le văzuse expuse în muzeul din Atena, la vechile vase antice. Bogăţia era caracteristica principală a casei, vizibilă mai ales în salonul în care fusese condusă. Se simţea uimită şi puţin ameţită gândindu-se că urma să fie stăpâna acelei case fabuloase, cu

o armată de servitori gata să-i împlinească şi cel mai mic ordin.

Cumva timidă, începu să se plimbe în jurul camerei, admirând sfeşnicele georgiene, din argint masiv, porţelanurile de *Sevres* şi incomparabilul set Chelsea-Derby aşezat atât de frumos pe o masă din lemn de stejar, chiar lângă ferestre. Covorul părea ca o spumă sub picioare, iar draperiile, făcute din mătase italienească, erau superb brodate. Ridică privirea spre tavan şi văzu că şi acesta fusese decorat cu frunze de aur şi arabescuri delicate pe la colţuri. Se întoarse, atunci când auzi uşa deschizându-se cu zgomot. Luke, superb îmbrăcat într-un costum de seară, din în, albastru foarte închis şi cu o cămaşă albă, de mătase, pe sub haină, rămase locului un moment îndelungat, privindu-şi cu încântare vizitatoarea, începând cu părul strălucitor şi terminând cu sandalele argintii cu tocuri foarte înalte. Martine se înroşi uşor şi-şi trecu limba peste buzele care se uscaseră dintr-o dată. Se simţea stânjenită, cumva nelalocul ei, nepotrivindu-se cu acel decor. Numai că Luke se apropie imediat de ea, de parcă ar fi ştiut cum anume se simţea, cu mâinile întinse. Ea îşi aşeză mâinile în palmele lui, privind la strălucirea inelului de logodnă. Se simţi trasă şi mai aproape; percepu blândeţea caldă a mâinii lui şi ridică bărbia ca el s-o poată privi direct în ochi.

— Eşti mai frumoasă ca oricând, murmură el, luându-i capa de pe umeri şi apoi lăsând-o să cadă pe un scaun. După care o sărută, vârându-şi mâna în părul ei, prinzând între degete şuviţele aurii şi aducându-le aproape de obrajii îmbujoraţi. Martine era conştientă de atracţia lui de-a dreptul magnifică, îşi dădea seama că sute de femei ar fi făcut moarte de om doar ca să poată fi în locul ei în acel moment. Oare cum de ajunsese un asemenea bărbat s-o aleagă tocmai pe ea, ca să-i fie soţie? în ciuda faptului că ştia că n-o iubea,

tot i se părea aproape un miracol că ajunsese măcar s-o observe. Palmele lui îi cuprinseseră faţa, iar ea avu deliciul de-ai simţi aroma care părea să se împletească cu mirosul aerului din cameră şi cu parfumul florilor din hol; probabil că era mirosul discret al loţiunii de ras sau, poate chiar mirosul vreunui parfum bărbătesc, enorm de scump.

Indiferent ce anume era, îi stârnise simţurile, stimulându-i dorinţa de o mai mare apropiere, de atingerea blândă şi posesivă a mâinilor lui, de contactul trupului lui cu al ei.

— Îmi… îmi pare rău că am întârziat, reuşi să bolborosească. Am fost… ah… reţinută.

— Ţi-a trebuit prea mult timp ca să te pregăteşti? Ridică o sprânceană, după care adăugă: Oricum a meritat, şi, ca atare, te iert.

— A fost Kelvin la mine, îi spuse direct.

— Nu zău? Vocea lui Luke părea lipsită de intonaţii. Şi ce a vrut?

— Nu putea să creadă că sunt logodită iarăşi şi că mă pregătesc de cununie.

— Păi, e de înţeles, îi răspunse Luke înţelegător, în fond, n-au trecut decât patru zile de când v-aţi despărţit.

— Mi-a spus că sunt nebună să mă mărit doar din răzbunare.

— Şi chiar te măriţi din răzbunare? Luke se apropie de un mic dulăpior care conţinea o mulţime de sticle cu băutură.

— Bănuiesc că asta trebuie să fie, îi răspunse gânditoare. Vreau să spun… graba…

— Sunt ferm convins că dacă Kelvin n-ar fi rupt logodna, atunci, cu siguranţă, ai fi făcut-o tu. Mi se pare că deja am ajuns împreună la concluzia că soarta ne-a aruncat unul în braţele celuilalt. Eram destinaţi să ne întâlnim, aşa cum am făcut-o.

— Şi tu m-ai fi tentat, dacă aş fi fost încă logodită cu

Kelvin? Martine se îndreptă spre o canapea şi se aşeză.

— Sigur că da. Atunci când mi-aş fi dat seama că te doream.

— Dar aş fi putut să-i rămân loială lui Kelvin. În fond, îl iubesc.

— Până la urmă ai fi venit la mine, îi răspunse el plin de încredere. Cât despre faptul că-l iubeşti… Se întrerupse, după care se întoarse şi ea îi văzu sclipirea sardonică din ochi.Pe cine încerci tu de fapt să convingi: pe mine sau pe tine?

— Încă îl iubesc.

— Ce ai vrea să bei?

— Chiar îl iubesc! Ce fel de femeie aş fi dacă m-aş îndrăgosti atât de uşor când de un bărbat, când de altul?

— Aha, acum pricep ce anume te sâcâie.Ai un complex de vinovăţie pentru că n-ai rămas acasă, vărsând lacrimi şi spunându-ţi că viaţa ta s-a terminat, şi că în faţă nu vezi decât un drum solitar şi întunecat, care se termină cu o moarte prematură. Îi scăpă un hohot de râs, cinic şi atât de aspru, încât îi răni timpanele.

Eşti tânără; suferinţa a început deja să se vindece şi, foarte curând, o să fii şi tu de acord cu mine că, între un bărbat şi o femeie nu poate exista dragoste.

Tu, copilule, nu ai fost mai îndrăgostită decât am fost eu.

— De Odette? întrebă, schimbând discuţia de la situaţia ei la a lui.

— Aşa cum am mai spus. N-a fost altceva decât o pasiune trecătoare.

Oare chiar aşa să fi fost? Martine avea sentimentul că Luke trecea mult prea repede peste subiectul acela, că adoptase hotărârea dură de a nu admite mai mult de atât, chiar şi în faţa lui însuşi, că fusese vreodată îndrăgostit cu adevărat.

Suferise mult şi asta nu s-ar fi putut petrece decât dacă ar fi iubit-o enorm pe această Odette. Oare o iubise cu

profunzime şi sinceritate? Fără niciun fel de avertisment, inima lui Martine fu cuprinsă de o greutate insuportabilă. Nu voia să ştie dacă Luke fusese îndrăgostit de o altă fată înaintea ei… şi iată că totuşi ştia, simţind că nimic de pe lume nu-i putea şterge din minte acest lucru.

Dar Luke îi vorbea iarăşi, întrebând-o ce anume voia să bea:

— Un Martini sec, te rog.

— Cu gheaţă? Ea încuviinţă din cap.

— Şi cu un strop de lămâie, te rog. El îi zâmbi, apoi turnă băutura şi i-o aduse, rămânând o clipă în picioare în faţa ei, frumos şi cu prestanţa; ochii i se fixaseră pe paharul pe care-i ţinea în mână, în vreme ce-l clătina şi gheaţa dinăuntru se lovea, cu un clinchet plăcut, de pereţii de sticlă.

— Pentru tine, Martine, nu va exista niciun fel de drum înfundat, îi zise în cele din urmă. Vei avea copii de care să ai grijă şi să alunge singurătatea pe care ţi-o imaginezi în acest moment. Aşeză paharul pe micuţa masă din apropierea canapelei, după care plecă să-şi aducă şi el băutura.

— Copii născuţi fără dragoste între mama şi tatăl lor, se auzi singură spunând, pe un ton jos şi răguşit.

— Se întâmplă mereu.

— Mda, în Grecia.

— Peste tot în lume.

— Dar îţi vei iubi copiii? Luke se întoarse cu sticla în mână.

— Asta-i cumva o provocare? îşi strânse buzele pline. Asta, draga mea, este dragoste părintească şi nu are nicio legătură cu dragostea pe care se pare că o tot susţii tu, între un bărbat şi o femeie. Ea oftă încetişor şi sorbi din băutură. Era destul că îl va avea de soţ; aşa că nu va mai cere nimic în plus. Dar oare chiar voia mai mult? Ideea în sine o uimi, aşa că îi aruncă o privire furişă, de parcă în trăsăturile lui ar fi putut afla răspunsul la întrebare. Dragoste… Nu, de ce şi-ar dori

dragostea lui? Ea însăşi nu avea ce dragoste să-i ofere, aşa că nu se putea aştepta s-o primească din partea soţului ei. Luară cina în sufrageria elegantă, la masa aranjată cu lumânări şi porţelan antic, chinezesc, şi argintărie. Muzica invadase camera din două difuzoare ascunse undeva în colţurile încăperii vaste.

— Oare mă voi obişnui vreodată cu toate astea? şopti Martine doar pentru ea.Mă simt ca şi cum aş visa şi foarte curând va trebui să mă trezesc la realitate.

— Scumpa mea, asta-i realitatea. Ochii lui negri stăruiau asupra ei, şi Martine încercă senzaţia că era dezbrăcată. Nu încă, reveni Luke, cu ochii strălucindu-i, văzând nedumerirea ei. Realitatea va începe o dată cu căsătoria noastră. Cu prima noapte, cugetă ea, încercând să-şi închipuie cum va fi să doarmă alături de el.

— Kelvin mi-a spus că sunt nebună, şi încep să-i dau dreptate.

— N-ai vrea să-l lăsăm pe Kelvin deoparte? Pentru tine nu mai înseamnă nimic acum şi o să fiu foarte fericit, atunci când o să-şi termine cartea şi-o să plece naibii de aici.

— Cartea nu-i nici măcar pe jumătate gata, iar acum nu mai are nici secretară.

— Există o mulţime de secretare, nu trebuie decât să privească în jur. Luke se lăsă pe spate în scaun, dându-i astfel lui Hermes posibilitatea să servească felul principal.

— I-am sugerat s-o ia pe Sophia şi s-o pună să-i bată câte ceva la maşină.

Lui Luke îi scăpă un hohot de râs.

— La cea mai mică sugestie ca să facă o oarecare muncă, va pleca de lângă el urgent.

— Se pare că o cunoşti foarte bine pe fată.

— După cum ţi-am mai spus, o ştiu de când avea doisprezece ani. Părinţii ei au venit aici cu şapte ani în urmă,

după ce cumpăraseră casa, cam cu un an înainte. Se opri şi deveni gânditor. Martine se întrebă dacă nu cumva se gândea la Odette şi la faptul că începuse să se vadă cu ea aproape imediat ce se instalaseră în zonă.

Luke schimbă subiectul, zicându-i că trebuiau să aleagă o dată pentru nuntă şi să aranjeze totul cu această ocazie. Martine se simţea surescitată, deşi îşi dădea seama că urma să se arunce într-o căsătorie fără dragoste. Apoi Luke îi spuse de o croitoreasă din zonă, ce-i putea face o rochie care să pară scoasă din cel mai elegant atelier de modă din Paris.

— Şi acum să trecem la domnişoarele de onoare, îi zise. Trebuie să ai pe cineva pe care s-o rogi să vină în această calitate.

— Nu mă pot gândi în acest moment decât la Thoula, fata care vine să facă curat.

— Este o fată fermecătoare, s-a logodit cu Socrate, unul dintre grădinarii mei. El o aşteaptă să strângă zestrea, şi treaba asta durează, pentru că fata n-are decât un singur frate care lucrează, împreună cu tatăl ei, desigur.

— Zestre? Trebuie să aibă zestre?

— În marile oraşe obiceiul ăsta a dispărut, însă, din nefericire, în cele mici este încă în actualitate. Socrate s-ar putea căsători cu Thoula dacă ar dori, pentru că i-am oferit o vilă mică, ce-mi aparţine, nu departe de aici, dar el insistă asupra acestei zestre, ceea ce înseamnă o casă şi un teren.

— Şi fratele şi tatăl lui Thoula vor trebui să lucreze până când vor putea cumpăra terenul şi casa?

— Terenul există deja, pentru că majoritatea ţăranilor îl muncesc pentru a-şi câştiga existenţa. Dar problema rămâne casa; costurile de construcţie sunt foarte mari şi materialele trebuie aduse de la distanţă. Aşa că Thoula nu se va putea mărita încă câţiva ani buni de acum încolo.

— Şi nu-l poţi convinge pe Socrate s-o lase naibii cu casa?

— Am încercat. Îi zâmbi slab şi-i spuse: Poate că reuşeşti tu, acolo unde eu am ratat.

— Cu siguranţă că măcar am să încerc. Martine schimbă apoi subiectul, întorcându-se la problema domnişoarelor de onoare. Mi-ar plăcea să am două, dar nu mai cunosc pe nimeni altcineva.

— Am eu o verişoară. O să fie invitată la nuntă şi, dacă vrei, va fi şi ea domnişoară de onoare.

— Da, mi-ar plăcea, îi răspunse repede, pentru că era nerăbdătoare să cunoască rudele lui Luke. Şi era şi surprinsă că el arăta atâta interes; o bucura şi îi dădea un optimism care eclipsa toate celelalte probleme. Şi care-i numele ei?

— Vasiliki. Are optsprezece ani şi e logodită cu un băiat care acum e la universitatea din Londra.

— O să-mi facă plăcere s-o cunosc, îi răspunse Martine plină de entuziasm.

— Îmi pare rău că nu am prea multe rude. Mama a murit cu unsprezece ani în urmă şi am mai avut şi o soră care a murit în copilărie. Oricum, o am pe această verişoară, plus părinţii ei: mătuşa Souphoula şi unchiul Demos. Şi pe ei o să-i cunoşti tot la nuntă.

— De-abia aştept să am multe rude. Am fost singură atâta vreme. El încuviinţă gânditor.

— Probabil că tocmai din cauza asta te-ai şi logodit cu un tip atât de nepotrivit precum Kelvin.Ar putea avea dreptate, cugetă ea. După care îşi dădu seama că fusese de acord când îi spusese că Kelvin era o persoană nepotrivită pentru ea.

— Eram foarte potriviţi! îi strigă. El o privi cu suspiciune.

— Nu mai minţi, Martine. Ştii la fel de bine ca şi mine că Kelvin ăsta este un tip slab, şi că un tip slab nu este bun pentru tine. Martine preferă să nu comenteze şi scurt timp după aceea, îi spuse noapte bună, în vreme ce el stătea lângă maşină.

— Atunci pe mâine. O să te duc s-o vezi pe Antiopi, care, sunt sigur va fi încântată să-ţi ia comanda pentru rochia de mireasă. Martine ambreie şi porni spre casă.

CAPITOLUL 4

Nunta se terminase şi la fel şi recepţia. Ultimii dintre oaspeţi plecaseră, lăsând-o pe Martine singură cu soţul ei.

— A fost o zi minunată. Trebuise să întrerupă tăcerea, liniştea aceea care se lungise cât o eternitate. Îmi plac mătuşa şi unchiul tău. Mătuşa ta are atâta răbdare cu el.

Felul în care mângâie tot timpul mătăniile alea, m-ar distrage în permanenţă. De ce atâţia greci învârt chestiile alea tot timpul?

Buzele fine ale soţului ei se strâmbară uşor la un colţ. Bănuia că ea vorbea doar de dragul de a vorbi, ştia că se simţea stânjenită, poate chiar speriată.

— Bărbaţii au nevoie de mătăniile acelea, ca să-i ajute să scape de griji.

Femeile din Grecia se presupune că nu au asemenea probleme ca soţii lor, adăugă încet, anticipându-i întrebarea.

— Mă rog, singura preocupare majoră pe care am observat-o la ei era faptul că nu ştiau sigur dacă soţiile şi fiicele lor muncesc destul de mult pe câmp!

Lui îi scăpă un hohot de râs, după care se apropie de ea. Martine făcu câţiva paşi în spate, agăţându-şi voalul într-un cui ieşit dintr-un scaun.

— Asta să însemne oare că îţi este cu adevărat teamă de mine? Luke mai făcu un pas în direcţia ei.

— Toate miresele sunt puţin speriate. Urmă un alt hohot de râs, de această dată cinic.

— Zău că nu înţeleg de ce anume. Foarte puţine dintre ele sunt lipsite de experienţă.

— Se pare că tu nu cunoşti foarte bine situaţia.

— Ştiu cât de dificil este să dai peste o virgină, îi răspunse el, râzând din nou, în vreme ce ea se înroşea până-n vârful urechilor. Tu eşti încă virgină, Martine?

Ea îl privi drept în ochi.

— Nu cred că te-ai fi însurat cu mine dacă ai fi avut vreun dubiu în privinţa asta.

— Absolut corect. Sper că n-am făcut o greşeală. Bărbia lui Martine se înălţă cu vreo doi centimetri mai mult decât ar fi fost necesar.

— Ai toată aroganţa unui zeu grecesc i-o întoarse ea. Poate îmi spui şi mie cum de bărbaţii de aici se pot aştepta să se însoare cu fete virgine dacă ei seduc fiecare femeie care le iese în cale?

— Nu chiar fiecare femeie, draga mea. Unele femei sunt respectate, pentru că o merită, în timp ce altele merită să fie tratate ca nişte târfe, ceea ce de altfel şi sunt.

Ea se întoarse cu spatele, simţind acut pierderea intimităţii, a fiorului de a fi împreună, care ar fi trebuit să caracterizeze acel moment când în final rămăseseră doar ei singuri… tocmai în noaptea nunţii.

— Vino aici, Martine. Tonul îi era blând, dar poruncitor. Ea scutură tristă din cap însă el repetă porunca, de această dată pe un ton imperativ care cerea ascultare.

Ea se mişcă, plină de graţie şi drăgălăşenie în rochia albă, vaporoasă, cu orhidee în păr, cu un colier de diamante la gât, cadoul lui Luke pentru cununie, pe care i-l dăduse cu o seară înainte.

— Luke… eu… Nu avea nici cea mai mică idee de ceea ce voia să spună, dar ştia că ar fi vrut să fugă cât mai repede din faţa acelui bărbat şi să se ascundă în siguranţa relativă a micului ei apartament.

— Nu ai niciun motiv să te temi, murmură el, prinzându-i mâinile, trăgând-o aproape şi încercuindu-i trupul subţirel

cu braţele. Nervii nu sunt decât un produs al unei anumite stări a minţit, care şi ea, la rându-i, este produsă de un exces de imaginaţie. Şi teama este foarte asemănătoare. Şi, fără să-i mai dea vreo şansă să comenteze, Luke îşi plecă capul ca s-o sărute pe buze, posesiv, cu un dram de blândeţe, ca pentru a o asigura că nu trebuia să se teamă de vreo sălbăticie din partea lui. Vino, Martine, murmură cu buzele calde şi umede lângă obrazul ei. E timpul să mergem în pat.Ai nevoie de somn.

— Somn? întrebă ca înecatul ajuns la mal. Vrei să spui?…

— Dacă preferi să rămâi singură în noaptea asta, eu n-am nicio obiecţie.

Martine se simţi deodată uşurată. Ridică iarăşi faţa spre el, oferindu-şi buzele în semn de recunoştinţă.

— Eşti bun… şi înţelegător, şopti. Mulţumesc, Luke. Zâmbetul lui deveni sardonic.

— Numai pentru noaptea asta, şopti el. Ştii foarte bine de ce m-am însurat cu tine, aşa că nu-ţi face iluzii că mariajul nostru va fi unul de convenienţă, o căsnicie doar cu numele. Ea se înroşi, dar reuşi să spună foarte clar:

— Îmi dau seama că ceea ce simt în clipa de faţă este o prostie, aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme, că o să-ţi cer să… să păstrezi distanţa… ăăă… tot timpul.

Sprâncenele, negre şi frumoase, se ridicară cu o fracţiune de centimetru.

— Păi, asta-i foarte bine, draga mea, îi răspunse cu blândeţe, pentru că n-am nici cea mai mică intenţie să stau deoparte. Oare nu m-am făcut înţeles destul de clar din punctul ăsta de vedere? Ea încuviinţă din cap.

— Ba da, Luke. Vocea ei avea un ton de obedienţă foarte sincer.Ai spus-o foarte clar. Atunci el o sărută din nou, îi dădu o palmă peste fund şi îi spuse să plece la culcare înainte să se răzgândească.

Se afla în camera ei de mai mult de jumătate de oră, atunci când începu să se dezbrace. Ce Dumnezeu se întâmplase cu ea? se întrebă iritată. Asta-i ceea ce voise şi nici măcar nu îndrăznise să spere că va fi singură… Păi nu asta fusese ceea ce dorise? Ochii i se holbau orbeşte la uşa de comunicare dintre cele două dormitoare. Oare el adormise deja? îl simţise mişcându-se prin cameră, auzise şi zgomotul făcut de apa care curgea şi se auzea prin peretele de la baie. Făcuse probabil un duş, cugetă mai departe. Iar acum se înstăpânise liniştea. Cu un oftat de nerăbdare îşi aşeză rochia pe spătarul unui scaun, după care se postă în faţa oglinzii, cu palmele presate pe obrajii palizi. Asta era noaptea nunţii şi ea rămăsese singură. Gândurile i se îndreptară spre Kelvin şi ce ar fi putut însemna noaptea aceea, fără intruziunea Sophiei în viaţa lor. În ochii lui Martine se adunară lacrimi grele pe care le şterse furioasă cu o mişcare a mâinii, înainte să înceapă să-i şiroiască pe obraji, Plânsul era inutil. Îşi răvăşise viaţa cu totul, cu încercarea aceasta de răzbunare. Era furioasă pe ea însăşi şi încă şi mai furioasă pe Luke, pentru că-i intrase în viaţă în acel moment de răscruce. Îl ura! O să fugă a doua zi dimineaţa, devreme! Da, va pleca acasă, în Anglia, şi poate va putea să-şi refacă din nou viaţa. Începu să se plimbe nervoasă prin cameră şi, din neatenţie, se lovi de un scaun care se răsturnă pe podea. Când îl ridică, observă, uşurată, că nu se produsese niciun fel de stricăciune. Era foarte stresată, şi îşi dădea seama că somnul urma s-o ocolească în noaptea aceea, aşa că se îndreptă spre glasvand, îl deschise şi păşi peste prag direct pe verandă. Luna se ridicase sus pe cer, deasupra Sanctuarului, scăldând ruinele cu o lumină de un alb lăptos. Bătrânii măslini luaseră parcă forme groteşti; iar un şoim se ridică deodată de pe o creangă şi-şi luă zborul în depărtări. Biata creatură se speriase de apariţia ei neaşteptată. De ce mama natură crease oare

fiinţele în aşa fel, încât una s-o mănânce pe cealaltă pentru a putea supravieţui? Mâhnită şi fără posibilitatea de a înţelege acea senzaţie sumbră care pusese stăpânire pe ea, reintră în cameră şi-o traversă. O să facă o baie, se hotărî deodată. O baie era reconfortantă atât pentru trup, cât şi pentru suflet. În câteva minute se va simţi mai bine.

Martine ieşi din baie înfăşurată într-un prosop imens şi tocmai se ştergea, când uşa dintre cele două dormitoare se deschise şi Luke apăru în prag, îmbrăcat cu un halat de satin albastru pe el, legat în talie cu un cordon de aceeaşi culoare. O singură privire superficială, aruncată în direcţia lui, o asigură pe Martine că era gol pe dedesubt.

— Ce Dumnezeu ai tot făcut până acum? vru el să ştie, privirea dezbrăcând-o de prosopul aşezat pe trupul încă umed. Te învârţi pe aici de aproape o oră. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Se agăţă de prosop de parcă s-ar fi aşteptat ca el să-l smulgă în orice clipă. Tocmai mă… mă pregăteam de culcare. Ochii negri ai lui Luke se îngustară neîncrezători în timp ce intra în cameră, închizând uşa în spatele lui. Nervii lui Martine se încordară.

— Deci, ţi-ai schimbat părerea în legătură cu statul de una singură în noaptea nunţii, comentă cu amărăciune. N-am susţinut eu mereu că femeile sunt perverse?

— Eu… te rog, pleacă…

— Dacă-l voiai atât de mult pe soţul tău, atunci de ce naiba n-ai ciocănit în uşa aia? Aş fi venit bucuros. Vocea lui avea un ton de umor, fără să mai fie dublată de acea încredere în sine. Martine simţi cum începe să se înfurie, însă nu apucă să mai rostească vreun fel de negaţie, pentru că el îi apăsa deja buzele sub un sărut fierbinte. Când o eliberă, era fără suflare, fără suflare şi pe jumătate doritoare ca Luke să facă dragoste cu ea. Dar se luptă cu disperare să păstreze prosopul în jurul

trupului şi continuă să se lupte şi după ce acesta îi fu smuls, până când Luke o ameninţă că dacă nu se potoleşte o pune pe genunchi şi-i dă o mamă de bătaie. Şi se potoli când îşi dădu seama că acea ameninţare nu era deloc făcută în glumă. Halatul lui se desfăcuse şi trupurile lor, calde şi suple, se contopiră.

Aproape imediat un fel de durere plăcută o străbătu, atunci când se lăsă pradă explorărilor posesive ale mâinilor lui. Nici gura lui nu glumea; presa cu putere pe gâtul ei lung şi subţire, pe care un nerv se zbătea sub pielea delicată. Apoi buzele lui începură să hoinărească în jos, presărând sărutări uşoare pe pielea de culoarea mierii; după care capturară şi reţinură vârful de un roz întunecat al unui sân. Martine gemu, în vreme ce plăcerea sălbatică i se răspândea cu repeziciune prin vene, prinzându-se cu degetele de halatul lui, arcuindu-şi trupul de o dorinţă primitivă de împlinire care ameninţa să o transforme într-o flacără, rugându-se pentru extazul ce părea să fie la depărtare de numai o suflare. Luke murmură şi el ceva pe limba lui, numai că Martine nu-l auzea, aşa afectată cum era de plăcerea dorinţei neîmplinite încă, în timp ce degetele lui prelungi îi alintau sânul, iar cealaltă mână îi contura curbele, presându-i corpul de coapsele lui tari, obligând-o să-i simtă virilitatea. Fiecare terminaţie nervoasă, fiecare celulă păreau afectate de acea dorinţă, la fel şi fiecare simţ. Aroma plăcută a pielii lui amestecată cu mirosul de parfum bărbătesc, căldura trupului lui pe lângă trupul ei ameţit parcă, explorarea tactilă a propriilor ei mâini… Toate astea la un loc transmiteau spasme de fericire pură prin tot trupul ei şi, cu o ultimă şoaptă răguşită, îi spuse:

— Iubeşte-mă… am nevoie de tine… Cu o tresărire de excitaţie şi uşurare, se simţi ridicată în braţe şi înţelese sensul mişcărilor pe care el le făcea, mai ales atunci când o

întinse în pat. El rămase în picioare în faţa ei, bronzat şi gol, scuturând din cap într-un gest de neînţelegere.

— Ştiam eu că era nevoie de o acţiune decisivă. Ea însă de-abia dacă reuşi să încuviinţeze încet înainte să-i întindă braţele într-o invitaţie tandră. Numai că, pentru încă un moment, Luke preferă să rămână locului ca s-o privească, frumoasă şi aureolată de lumina slabă a lămpii de pe noptiera de lângă pat.

Genele lungi fluturară, aruncând umbre pe obrajii îmbujoraţi, părând parcă şi mai vulnerabilă. Buzele lui Luke se curbară şi în ochi îi apăru o strălucire nouă, manifestarea puterii şi a triumfului care acum îi aparţineau. Se aşeză în pat alături de ea, punându-şi mâinile pe locurile cele mai sensibile. Martine închise ochii, respirând la fel de greu ca şi el… ca imediat să-i aparţină, plăcerea sălbatică luând-o în stăpânire după prima clipă de durere orbitoare, plăcerea glorioasă a unei împerecheri deosebite, plăcere care o purta până în cele mai mari înălţimi ale extazului… şi apoi înapoi.

Două seri mai târziu, Martine realiză că ceva nu mergea deloc bine în relaţia dintre Kelvin şi Sophia. Până atunci îi tot văzuse împreună plimbându-se printre ruinele Sanctuarului sau mergând mână în mână pe aleea îngrijită ce ducea de la casa tatălui ei până la vila în care locuia Kelvin şi unde lucra. Numai că într-o zi, Martine o văzu pe Sophia mergând de una singură printre ruine, o văzu aşezându-se şi apoi ridicându-se iar, în vreme ce un tânăr grec se apropia de ea.

După care, Sophia îşi întinsese mâinile în direcţia lui, iar el le prinsese şi le dusese la buze. Evident, acel incident o puse pe gânduri pe Martine, însă nu-i spuse nimic soţului ei. Când se întâmplă să dea nas în nas cu Kelvin, în timp ce ieşea de la merceria din sat, nu rezistă să nu-l întrebe:

— Cum mai merg treburile între tine şi Sophia în ultima vreme?

Faţa lui era un fel de mască a disperării.

— E o nemernică! exclamă cu amărăciune. Pentru ea a fost doar un fel de distracţie şi acum repetă întreaga performanţă cu un alt dobitoc!

— Repetă performanţa? De ce, este logodit cumva?

— Să ştii că nu-i nevoie de sarcasm! Nu, nu-i logodit, dar are o prietenă, sau avea. Se pare că singura ambiţie a Sophiei este să strice relaţiile altor oameni.

— Şi cum mai progresează cartea? îl întrebă Martine, simţind că era de preferat să schimbe subiectul.

— Nu progresează deloc. Doar ştii foarte bine că nu pot să bat la maşină.

— Oricine poate bate la maşină dacă încearcă.

— Timpul meu poate fi planificat mai profitabil decât stând şi lucrând la maşina de scris, îi răspunse plin de nerăbdare şi uşor agasat. Se întâmplă ca eu să fiu cel care creează; cel ce bate la maşină nu face altceva decât să-mi aştearnă pe hârtie gândurile şi descoperirile.

— Tu faci să pară contribuţia mea, ca fiind de mică importanţă. Martine începu să se joace cu hârtia pachetului pe care-l ţinea în braţe şi care conţinea săpunul ei favorit, plăcut surprinsă să-l găsească în acea mercerie micuţă din sat.

— Sigur că era foarte important, o contrazise fostul ei logodnic. Tu şi cu mine lucram împreună într-un fel unic. Făcu o pauză, furia părând să se destrame. Mi-e dor de tine, îi zise încetişor. Mi-e al naibii de dor de tine. Ea îşi feri faţa, nedorind să se întrebe dacă şi ea îi simţea lipsa.

— Ei bine, acum nu se mai poate face nimic, murmură cu un oftat de amărăciune. O să-ţi găseşti pe altcineva…

— Niciodată. Acum ştiu că am făcut o greşeală atât de mare, încât aproape că nu mai am încredere în judecata mea, chiar dacă e vorba de munca pe care o fac.

Înainte ca Martine să răspundă, se instală o tăcere tensionată.

— Eşti sigur că pe Sophia o interesează acest bărbat străin? Cu siguranţă părea foarte atrasă de tine în timpul în care eram încă logodiţi.

— Este o ticăloasă instabilă, şi tu ai ştiut din prima clipă. Eu am fost orb. Martine nu spuse nimic şi, după un moment Kelvin continuă: Tu şi… şi grecul ăla… nu se poate să fii îndrăgostită de el. Te-ai măritat cu el din ciudă, aşa-i?

Adevărul era că Martine nu putea nega că nu fusese şi ceva de genul ăsta… mă rog, parţial fusese din ciudă, aşa cum îi spusese şi lui Luke, ciudă şi răzbunare.

Numai că fusese ceva mai mult de atât, ceva ce n-avea legătură cu celelalte motive… dorinţa. Şi-l dorise pe Luke de amant şi îi era recunoscătoare că îi oferise căsnicia, pentru că ştia că altfel ar fi ajuns prietena lui de pat, şi asta pentru că atracţia pe care o simţea faţă de el s-ar fi dovedit mult prea puternică pentru a-i ţine piept. Kelvin vorbea iarăşi, repetând aserţiunea că ea se măritase cu Luke doar ca să-i facă lui în ciudă şi ca atare nu putea fi îndrăgostită de soţul ei… Ea îl priviri, simţind cum îi tremurau buzele. Rămăsese la fel de chipeş în ochii ei; încă cineva demn de admiraţie, chiar dacă îi descoperise atâtea defecte de caracter. Toată lumea are lipsuri, cugetă, admiţând în acelaşi timp că şi ea avea destule.

— Admit că nu-l iubesc, îi răspunse în cele din urmă.

— Şi nu poţi să negi acest fapt, nu? Ea ridică din umeri.

— Tu ai spus că aveam o legătură cu el cât timp eram încă împreună, nu se putu abţine să nu-i reamintească.

— Eram furios. Nu am spus-o serios; ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta. O privi, iar ea observă iarăşi vechea admiraţie oglindită în ochii lui, dar şi regret, undeva în adâncurile întunecate ale privirii concentrate. Martine îşi înghiţi cu greu

nodul mic şi dureros ce i se formase în gât, după care rămase uimită, dându-şi seama că, dacă ar fi putut, ar fi dat ceasul înapoi, aşezându-l înaintea nunţii. Şi cu toate că părea atât de ilogic, nu putea nega plăcerea fizică pe care o simţise în urma acelui mariaj şi care era extrem de importantă în viaţa ei cea nouă.

— Şi cam cât timp o să-ţi mai trebuiască ca să-ţi termini cartea? îl întrebă, simţind nevoia să întrerupă tăcerea care se lăsase mult prea mult.

— N-aş putea spune. Mi-e atât de greu să mă concentrez… Se opri, după care urmă un moment de ezitare înainte să continue: Martine, n-ai vrea să-mi baţi tu notele la maşină? Martine scutură din cap chiar în timp ce creierul ei lua în considerare propunerea făcută.

— Nu. Luke nu mi-ar permite aşa ceva.

— Să-ţi permită? izbucni el. Ăsta nu-i un cuvânt la care să mă fi aşteptat să-l foloseşti cu atâta degajare!

— Luke e… ei bine, puţin cam autoritar.

— Dominator, vrei să spui? o întrebă printre dinţii strânşi. Un grec până-n măduva oaselor, nu? Stăpânul tuturor celor din preajmă şi mai ales al femeilor?

— Nu am de gând să-l discut pe soţul meu în faţa ta, îi răspunse ea pe un ton glacial. Şi ar fi mai bine s-o pornesc la drum. S-a făcut aproape ora prânzului.

— Şi nu îndrăzneşti să-l laşi pe soţul tău să aştepte? Sarcasmul din tonul lui, probabil că altă dată ar, fi înfuriat-o pe Martine, numai că acum îi era doar milă de el.

— În general nu-i frumos să-i laşi pe ceilalţi oameni să te aştepte, fu răspunsul ei, numai că atunci când se întoarse să plece, Kelvin o porni şi el alături de ea.

— Şi eu merg tot pe drumul ăsta, îi explică, aşa că la fel de bine am putea merge împreună. Se întâmplă însă ca Luke să-i vadă pe fereastra de la dormitor, aşa că faţa îi era dură şi

impenetrabilă, atunci când Martine îşi făcu apariţia în sufrageria în care se servea prânzul.

— Te-am văzut cu Kelvin. Vocea îi era glacială şi-şi ţinea buzele strânse.

— Ne-am întâlnit în sat şi am venit împreună.

— Aş prefera să nu mai mergi împreună cu el. Legătura dintre voi s-a rupt; acum eşti căsătorită cu mine. O să se stârnească multă bârfă în sat dacă voi o să fiţi văzuţi prea des împreună. Ochii lui Martine începură să sclipească. Cu siguranţă că nu avea de gând să-i dicteze fiecare mişcare în parte!

— Nu e deloc des. S-a întâmplat de-abia azi.

— Atunci asta să fie ultima dată. El îi ţinu scaunul şi ea se aşeză, roşie toată la faţă din cauza furiei.

— Este foarte supărat, începu ea, apoi se opri, nedorind să dezvăluie faptul că legătura lui cu Sophia luase sfârşit atât de abrupt. Dar treaba deja transpirase, pentru că Luke ştia deja. Şi el, la rândul lui, o văzuse pe Sophia cu celălalt bărbat.!

— Are doar ceea ce merită, declară el, aşezându-se în faţa ei.

Îl privi, conştientă de mânia care-i clocotea prin vene, şi bănuind că el se întreba în acel moment ce anume discutase cu Kelvin. Dar, spre marea ei uşurare, n-o întrebă nimic, aşa că nu mai fu nevoită să inventeze vreo minciună.

A doua zi după-amiază îl întâlni pe Kelvin, de această dată la ruine, pe unde el se plimba gânditor cu un carneţel în mână. O văzu înainte ca ea să se fi putut retrage, aşa că fu obligată să se apropie şi să-l întovărăşească până la templul închinat Herei, construit în secolul VII înainte de Cristos. Îi zâmbi şi continuă să-şi facă tot felul de notiţe. Ea îl salută, simţindu-se stânjenită, părându-i-se că trecuseră ani şi nu doar câteva săptămâni de când se despărţiseră.

— Bună. Fac doar o descriere a scenei de aici.O să observi

că pinii şi ceilalţi pomi din zonă au rădăcini chiar şi printre ruine, deci să presupun că această zonă ar putea fi descrisă ca un fel de parc?

— Cu siguranţă că seamănă foarte bine cu un fel de parc, încuviinţă Martine, şovăiala dizolvându-i-se ca prin farmec, în vreme ce se alătură şi ea preocupărilor lui. Pentru că acum era ca în vremurile bune şi ştia, după uşurarea pe care o simţea în inimă, că ea şi cu Kelvin discutau despre străvechile ruine şi despre istoria unuia dintre cele mai vechi şi renumite locuri din Grecia, din lumea întreagă de fapt. Privi în jurul ei, apreciind decorul, cu munţii Arcadieni formând un fundal pitoresc într-o parte a văii, în timp ce partea cealaltă era mărginită de câmpiile de coastă, brodate pe laturi cu încântătoare lagune, unde bărcuţe viu colorate puteau fi văzute atât de des pe timpul întregii veri, proprietarii lor profitând din plin de abundenţa de peşti ce populau apele liniştite şi cristaline. Era aproape de finele verii şi câmpurile erau încărcate de rod, mărginite de tufişuri de un verde intens şi oleandri delicaţi, plăcut parfumaţi, cu florile albe şi rozalii adăugând un farmec cu totul aparte întregului decor. Soarele era sus pe cer, fără să fie prea fierbinte, iar nori transparenţi se fâţâiau pe boltă, închipuind mofturile fantastice.

— Acum aş vrea să mă îndrept spre Gymnasium. Kelvin o privea întrebător. Vii şi tu cu mine?

— Nu ştiu ce să fac, îi răspunse ea, ezitând. N-am ieşit decât ca să fac o plimbare, după care mi-am dat seama că traversam deja podul şi, ei bine, iată-mă aici.

Printre ruine nu erau decât foarte puţini oameni şi locul acela rămăsese doar al lor. Kelvin o privea acum cu atenţie, luând notă de frumuseţea ei, de pielea ce părea transparentă, catifelată şi plesnind de sănătate. Părul îi strălucea în soare şi părea atât de tânără, cugetă, tânără şi foarte drăguţă. Avea

silueta unei nimfe cu pasul la fel de uşor; câteodată obişnuia chiar să-i spună că parcă plutea în aer… Amintiri fericite, gânduri atât de triste. Observă că şi ea îl privea la rândul ei întrebătoare şi îi zâmbi atunci în vechiul lui stil care mereu aducea câte un răspuns din partea-i. Numai că în clipa aceea nu se întrezărea niciun răspuns; părea foarte serioasă şi nu tocmai nefericită; cu siguranţă nu la fel de nefericită ca el.

— Ai de gând să vii? o întrebă din nou şi de această dată ea îi răspunse afirmativ.

O porniră încetişor, trecând de Prytaneum, locul în care, în vremuri străvechi, oaspeţii erau distraţi, oaspeţi care îi includeau şi pe câştigătorii Jocurilor cărora li se închinau banchete. Ajungând la Gymnasium se opriră şi Martine aruncă o privire spre dealul pe care se înălţa vila Caldeos, iar inima îi tresări înspăimântată când se gândi că era posibil ca soţul ei s-o vadă. Dar, îşi dădu seama, chiar dacă se afla pe terasă, posibilitatea ca soţul ei s-o vadă era extrem de redusă, mai ales printre arborii aceia şi printre tufişuri.

— Ai vrea să fac câteva notiţe pentru tine, Kelvin? Ţinând cont că tot sunt aici, nu văd de ce n-aş face-o.

— Ţi-aş fi recunoscător pentru orice fel de ajutor pe care vrei să mi-l acorzi. Îi dădu carneţelul cu creionul, în vreme ce din buzunarul de la haină mai scoase încă un carneţel. Ea luă creionul şi se apucă să facă notiţe.

— În general vrei descrieri, nu?

— Da. Atmosfera care ne înconjură, aşa cum o simţi tu în acest moment, cu soarele cald care îţi străluceşte pe faţă şi cu râul limpede care-i reflectă razele.

Martine se apucă să scrie, uitând de toate în afară de ceea ce o preocupa în acel moment. Şi deşi nu făcea altceva decât să noteze descrieri şi impresii, mintea îi călătorea oarecum în trecutul îndepărtat, când întreaga glorie a Greciei era de-abia la începuturi, când Jocurile Olimpice erau ceva ce părea

sacru tuturor, adunând la un loc toate triburile războinice, ca atleţii să se poată întrece, venind din apropiere sau de la mare distanţă; din Italia şi Asia Mică, din Egipt şi din toate colţurile lumii. Pentru greci, un trup viril şi sănătos era întruchiparea idealului, pentru că pe atunci credeau că şi mintea trebuia să fie pe măsura acelui trup.. Tot acolo, la Olympia, înainte ca oamenii să se întreacă între ei, zeii fuseseră cei care concuraseră unul cu celălalt: Zeus luându-se la trântă cu Kronos, tatăl lui, ca să câştige împărăţia lumii, şi fiul lui Zeus, Apollo, luându-se la întrecere cu zeul Hermes, într-o cursă foarte specială pe care zeul-soare a şi câştigat-o.

— Cum te descurci? Vocea lui Kelvin veni de foarte aproape; îi simţi răsuflarea chiar pe obraz.

— Mă descurc destul de bine, aşa cred. Se îndepărtă puţin, amintindu-şi că nu cu foarte multă vreme în urmă s-ar fi întors spre Kelvin, oferindu-şi buzele pentru un sărut.

— Păreai foarte departe cu gândul.

— De fapt, chiar aşa şi eram.Pe undeva cu vreo patru sute de ani înainte de Cristos.

El reuşi să râdă neconvingător, după care îi zise:

— Olimpiadele.

— Tocmai îmi amintisem cum toate femeile erau excluse de la Jocuri.Li se aplica pedeapsa cu moartea dacă îndrăzneau să între în arenă.

— Dar o femeie tot a reuşit să între deghizată în haine de antrenor, şi a durat ceva până să fie descoperită.

— Da, îmi amintesc! Pentru că a început să plângă, atunci când unul dintre fiii ei a câştigat o cursă.

— Şi lacrimile au dat-o de gol.

— Dar a fost iertată, pentru că avea atâţia câştigători în familie.

— Asta aşa-i. Deşi, după aceea, judecătorii au decretat că toţi antrenorii şi toţi concurenţii trebuiau să participe la

Jocuri complet dezbrăcaţi. Îi zâmbi.

Asta, efectiv, a stopat orice altă intruziune din partea femeilor.

Ea începu să râdă, dar, după aceea, îi aminti că ceva mai târziu li s-a permis şi femeilor să concureze. După zece minute, Martine aruncă o privire la ceasul de la mână şi oftă.

— Suntem aici de o oră şi jumătate! Deşi pare să fi trecut mai puţin de-un sfert de ceas!

— Timpul zboară, atunci când eşti fericit. Se apropie iarăşi de ea, luând-o de mână.

Martine, ce-o să ne facem acum?

— Nu mai e nimic de…

— Tu nu-l iubeşti pe Luke, iar el nu te iubeşte. Se opri nedecis, după care continuă animat parcă de o forţă din afara lui: Ştiu precis de ce s-a însurat cu tine şi bănuiesc că şi tu ştii, nu? Ea încuviinţă după o scurtă pauză şi îi răspunse că da, ştia de ce se însurase Luke cu ea.

— Eram doi oameni stresaţi din cauza unor dezamăgiri. El avea ceva împotriva surorii Sophiei, iar eu aveam ce aveam cu tine.

— Ce bază pentru o căsătorie! Am spus eu că erai nebună!

— Dar ţie cine ţi-a spus motivul pentru care Luke s-a însurat cu mine? îl întrebă, ignorând izbucnirea lui. Sophia a fost cea care te-a informat?

— Sophia a fost cea care a menţionat la început, dar… am întâlnit-o şi pe Odette.

Sophia mi-a prezentat-o.

— Odette? Martine îşi simţea nervii întinşi la maximum. Este şi ea tot, aici, în Olympia?

— A venit într-o vizită prelungită la tatăl ei. În mod normal, locuieşte la Atena, într-un apartament luxos, chiar în afara oraşului.

— Deci, Odette ţi-a spus că a fost mai de mult logodită cu

Luke?

— Da, şi a admis că a făcut greşeala vieţii ei, atunci când a renunţat la el. Tipul ăsta cu care s-a măritat a fost un fel de brută.

— Şi eu am întâlnit-o pe Odette, îl informă Martine. Era la hotelul în care serveam şi noi masa.

— A menţionat şi ea treaba asta, îi răspunse el. Martine îi aruncă o privire cu ochi cercetători. Dintr-o dată, ceva din atitudinea lui i se păru foarte ciudat; era ca şi cum ar fi fost afectat într-un fel misterios de turnura pe care o luase conversaţia lor. Ceva o făcu să-l întrebe:

— Şi ai întâlnit-o pe Odette doar o singură dată? El ezită la început, după care recunoscu:

— Am stat de vorbă cu ea de câteva ori.

— Şi… şi nu te simţi atras de ea?

— Mă simt atras doar de tine, şi aşa va fi întotdeauna!

— Dar sunt căsătorită!

— Şi căsniciile pot fi anulate. Odette mi-a spus că-i foarte simplu.

— Şi ce te face să crezi că eu aş vrea ca mariajul meu să se termine?

— Cred că încă mai ţii la mine, îi răspunse el foarte serios.

— E prea târziu, se eschivă ea, întoarsă deodată pe dos de expresia de pe faţa lui.

Of, Kelvin, cine te-a pus să-mi faci aşa ceva? Se simţea părăsită şi îşi dori să nu fi venit în locul acela. Atmosfera, faptul că ştia că se aflau în Sanctuarul zeilor şi al eroilor de multă vreme dispăruţi, aşezarea acelui monument sacru… Se întoarse spre el şi-şi vârî mâna pe după braţul lui. Este, într-adevăr, mult prea târziu,

Kelvin, îi şopti răguşită. Sunt căsătorită şi ăsta-i finalul poveştii dintre noi doi.

— Mai vedem noi, îi răspunse el cu amărăciune. Tu mă

iubeşti şi eu te iubesc, aşa că trebuie să facem ceva ca să fim iarăşi împreună, dar, de data asta, îi zise, aplecându-se şi sărutându-i uşor buzele, va fi pentru totdeauna. Am învăţat lecţia vieţii, Martine, iar de acum încolo îţi poţi pune toată încrederea în integritatea mea.

CAPITOLUL 5

Martine stătea pe terasă privind în jos spre cuplul aşezat pe malul râului şi ochii i se îngustară. Era Kelvin cu Odette, care stăteau aproape unul de celălalt ca şi cum ar fi purtat o conversaţie intimă. Se întoarse, atunci când îl simţi pe soţul ei apropiindu-se; apoi observă privirea lui cum trecea peste ruinele Sanctuarului, şi îşi dădu seama că şi el observase cuplul de lângă râu; râul Caldeos, după care fusese numită şi vila. Începu să se încrunte şi gura i se strânse.

— Se pare că fostul tău logodnic a şi început să se consoleze, remarcă el pe un ton plat. Ştiai că o cunoaşte pe Odette?

— A menţionat ieri treaba asta…

— Ai fost împreună cu el ieri? o întrebă el cu asprime şi cu un licăr primejdios în priviri.

— Am dat nas în nas la ruine, îi răspunse Martine, încercând să-şi păstreze vocea calmă, chiar dacă inima i-o luase razna. Odette i-a explicat din ce motiv te-ai însurat cu mine. O grimasă strâmbă buzele lui Luke, dar nu făcu nicio remarcă vizavi de cele spuse de Martine.

— Ţi-am spus să nu te mai vezi iarăşi cu Kelvin. Îşi privi soţia cu asprime.

Dorinţele mele nu sunt de ignorat, Martine. Trebuie să înveţi că atunci când spun un lucru, chiar aşa îl gândesc şi este foarte serios. Ea ridică bărbia.

— N-o să accept să mi se dicteze, Luke! Nu e niciun rău dacă stau de vorbă cu Kelvin.

— Poate că nu, îi răspunse mai potolit, dar cu aceeaşi intonaţie autoritară. Acum nu discutăm dacă e rău sau nu, ci despre dorinţele mele. O să te ţii cât mai departe de omul ăsta, ai înţeles?

— Nu, nu înţeleg!

— Încerci să mă înfrunţi? Ea îşi înghiţi nodul din gât, furioasă că inima îi plecase parcă într-o cursă contracronometru. O speria grecul acesta înalt şi bronzat, cu care se măritase dintr-un simplu impuls. Oricum, adoptă o atitudine bravă în vreme ce-i spuse, privindu-l drept în ochi:

— Atunci când m-am măritat cu tine nu m-am băgat la stăpân…

— Dar aşa ai făcut, fu întreruperea lui, spusă pe un ton suav. În Grecia, soţul este stăpân. Cu cât mai repede vei accepta treaba asta, cu atât îţi va fi mai bine.

Ea păli cuprinsă de furie. Să i se vorbească pe un asemenea ton! Ar fi vrut să-l lovească, voia să-l convingă că pe ea nu o putea domina în acest fel, pentru că era englezoaică, şi nu una dintre femeile docile şi supuse din ţara lui, a căror dorinţă era să fie servile toată viaţa. Dar nu făcu şi nu spuse nimic, pentru că Luke părea foarte preocupat de cuplul care se vedea de pe terasă. Iar când ea privi în aceeaşi direcţie, văzu cum cuplul îşi strângea mâinile de parcă ar fi pecetluit o înţelegere.

Luke însă o uimi, spunând cu un ton în care pluteau suspiciunea şi curiozitatea:

— Mă întreb ce pun la cale cei doi? Miroase a conspiraţie.

— Este exact impresia pe care am avut-o şi eu… Martine se întrerupse deodată, pentru că nu dorise să-şi exprime opinia într-un asemenea mod. Luke se întoarse ca să-i privească faţa.

— Atunci ai cumva vreo idee? întrebă, vrând să ştie. Ea însă scutură din cap.

— Niciuna. Cred că de fapt ne imaginăm aşa ceva.

— Probabil, încuviinţă şi el, dar ceva din tonul lui o făcu pe Martine să creadă că suspiciunea încă stăruia în mintea lui.

— Cred că o să intru în casă, murmură ea.

— Întâlnirile cu Kelvin… îi zise el înainte să se fi putut mişca. Să ştii că am vorbit foarte serios, Martine.

— O să plec în curând. Încercă să-şi revizuiască sentimentele pe care le avea pentru Kelvin, întrebându-se dacă-i va lipsi acesta după ce va pleca. Era conştientă de faptul că în iubirea ei pentru Kelvin exista un important aspect spiritual şi deja începuse să-şi dea seama că o căsnicie fără aşa ceva însemna o lipsă aproape vitală, aşa încât o mulţime de îndoieli începuseră deja să-i asalteze mintea.

Încercă să le îndepărteze, sperând să nu se mai întoarcă. Numai că îndoielile reveneau, făcând-o să bănuiască mai departe că, odată cu trecerea timpului, vor creşte tot mai mult în intensitate, până când vor afecta destul de grav relaţia ei cu Luke.

— Deocamdată, îi zise Luke cu fermitate, vei asculta de ordinele mele şi nu te vei mai vedea cu el.

— Ordine! ţipă Martine.

— După cum se pare, un ordin este foarte necesar.

— Nu va fi ascultat!

— Pe spinarea ta o faci. În tonul lui era o undă de cruzime care o făcu pe Martine să ridice o barieră de precauţie, pentru propria ei protecţie.

— Nu vrei să lăsăm subiectul ăsta baltă, Luke? Nu prea cred că eu şi cu Kelvin o să dăm prea des unul de celălalt. El lucrează majoritatea timpului în camera lui.

— Lucrează la ruine aproape în fiecare zi. Oare Luke îl urmărise? Martine alungă ideea, simţind că mai degrabă Luke abia dacă îl observase pe Kelvin plimbându-se prin Sanctuar, pentru că el se ducea acolo foarte devreme, înainte

ca turiştii să-l invadeze cu ghizii care vorbeau mai multe limbi, cu aparatele lor de fotografiat şi cu hainele lor colorate.

— Nu prea îmi vine să mă ţin departe de ruine, îi răspunse ea.Mă atrage cu splendoarea lor apusă, cu aşezarea şi cu sentimentul de pace şi linişte pe care-l emană. Grecii antici ştiau cum să-şi aleagă locurile.

El încuviinţă, înţelegându-i starea de spirit, în timp ce cu privirile trecea iarăşi peste vechile ruine. Cuplul dispăruse şi nu mai era nimeni pe malul râului.

Martine aproape că putea simţi parfumul oleandrilor ce mărgineau râul şi auzea ţârâitul greierilor, clinchetul vesel al clopoţeilor de la gâtul mieilor şi al iezilor de pe pajiştile verzi de la poalele munţilor.

— Îţi place aici? o întrebă, barându-i drumul, atunci când Martine voi să plece.

— Locul? îl ador.

— Şi nu ai niciun fel de regrete? Ochii lui negri priviră iarăşi în direcţia în care-i descoperise prima dată pe ce doi, iar ea îşi dădu seama, instinctiv, că el se gândea la Kelvin, şi nicidecum la Odette.

— Nu… chiar.

— De ce această ezitare? Vocea lui deveni aspră.

— Am impresia că mai târziu s-ar putea să am ceva regrete… Se opri.

Nu vreau să vorbesc despre asta, adăugă, şi,. Trecând pe lângă el, alergă în casă şi apoi sus în camera ei. Kelvin şi Odette… Martine îşi muşcă buzele. O conspiraţie…

Nu, nu putea să existe aşa ceva între ei. Era altceva, ceva probabil mult mai intim.

Dar numai cu o zi în urmă Kelvin negase că ar fi simţit ceva pentru Odette…

Martine avu deodată un junghi de gelozie, simţind, în

acelaşi timp, că trebuia neapărat să-l vadă pe Kelvin. Tresări şi se încorda toată, atunci când uşa de comunicare, dintre camera ei şi cea a lui Luke, se deschise cu bruscheţe.

— Ţi-am promis să te duc la Myconos, îi zise Luke fără niciun preambul. O să plecăm mâine.

— Dar este atât de neaşteptat!

— Încă n-am plecat în luna de miere.

— De fapt vrei să mă îndepărtezi de Kelvin, nu-i aşa-i? Luke strânse buzele şi se apropie de ea.

— Nu am nevoie să te *„îndepărtez”,* aşa cum singură ai spus. Cuvântul meu e lege şi tu îl vei respecta!

— Şi dacă nu? Culoarea îi fugise din obraji şi nervii i se încordară la maximum, aşteptând ca el să vorbească iarăşi.

— S-ar putea să ştii sau poate că nu, dar, în Grecia, unui bărbat îi este îngăduit să-şi bată nevasta.

— Nu m-ai bate, i-o întoarse ea, deşi încrederea cu care spusese acele cuvinte se ofilise de tot, fiind rezultatul unei bravade asumate temporar şi nu al încrederii.

— Nu mă pune la încercare, o sfătui el. Nu am fost dăruit cu prea multă răbdare.

Acum era mult mai aproape; şi Martine avea impresia, că el aspira cu plăcere aroma delicată a parfumului cu care se dăduse. Un sentiment de aşteptare o invada în timp ce ridica faţa ca să-i poată cerceta mai bine expresia. Nu, să nu mă provoci prea tare, îi zise el iarăşi. N-aş vrea să faci ceva, care să strice relaţia mai mult decât satisfăcătoare dintre noi. Mâinile lui o prinseră de braţe, trăgând-o mai aproape. Martine simţi cum răsuflarea i se oprea şi cum sângele îi invada inima.

Ce uşor o putea afecta magnetismul lui! mai de mult îi spusese că era precum o bucată de lut în mâinile lui, iar acum se vedea nevoită să fie şi ea de acord că avusese mare dreptate. Gura lui se apropie, posedând-o pe a ei într-un

sărut arzător şi lung, care o lăsă fără pic de putere. Mâinile lui începură să i se plimbe încet pe spate, iar simţurile ei se ascuţiră deodată, savurându-i căldura şi pasiunea. Avea de gând să facă dragoste cu ea.

Nu făcu nicio încercare să i se împotrivească; ba din contră, fiecare nerv îi fusese afectat de mângâierile-i pricepute. Reuşise să creeze în interiorul ei o revigorare delicioasă; se simţea invadată de ardoarea lui, în timp ce el îi mângâia trupul, desfăcându-şi degetele şi parcă pregătindu-şi muşchii ca să o poată ridica.

Când o luă în braţe, ea lăsă capul să-i cadă pe umărul lui, preferind să-şi savureze deliciul în pasivitate, bucurându-se de ceea ce îi făcea. O aşeză în picioare chiar lângă pat, începând să-i desfacă nasturii de la bluză, oprindu-se apoi să-i mângâie sânii prin dantela fină a sutienului. Faţa lui era aproape, iar respiraţia, curată şi răcoroasă, îi adia pe lângă obraz.

— Doar să-ţi aminteşti, mereu, că eşti a mea, îi zise răguşit înainte s-o aşeze pe pat.

Când ajunseră la Myconos era aproape seară. Veniseră cu feribotul de la Pireu, după ce, cu o noapte înainte, stătuseră la Atena. O bărcuţă micuţă îi adusese până la ţărm, nu prea departe de hotelul în care urmau să stea, Leto, şi de unde camera lor avea o privelişte splendidă asupra portului şi a apelor întunecate ale Mării Egee. Prima privelişte a fost cea a unor căsuţe cubice de un alb strălucitor şi a unor bisericuţe la fel de imaculate, apoi morile de vânt care se învârteau după briză - *meltimi* -" *vântul insulelor*".

— Acum nu se mai folosea decât o singură moară, îi spusese Luke.

După cină porniră să se plimbe pe faleza de lângă mal, în vreme ce Martine asculta cu atenţia încordată cum soţul ei îi povestea legenda acelei insule.

— Se presupune a fi mormântul de piatră a unuia dintre victimele lui Heracles, iar trupul lui Ajax cel mic se presupune că ar fi îngropat tot aici.

— Totul pare să fie atât de adevărat! îi zise ea cu un zâmbet leneş. Nu pot accepta întotdeauna faptul că nu e decât ficţiune pură.

— Pentru grecii antici nu era deloc ficţiune.

— Vieţile lor erau conduse de către zei, nu? El încuviinţă din cap.

— Exact aşa cum astăzi, vieţile oamenilor din Balinese şi a multor altora sunt încă conduse de zei.

— Se pare că dintotdeauna bărbaţii au simţit nevoia să creadă în ceva, să se agaţe de ceva. Luke dădu iarăşi din cap în semn de încuviinţare, dar fără să spună nimic. Plimbarea era relaxantă şi plăcută, cu mâna lui Martine prinsă în mâna lui şi cu trupul ei subţirel atât de aproape de al lui.

După un timp, ajunseră în faţa unei taverne, unde câţiva bărbaţi dansau după acordurile unei formaţii de bouzouki, iar Luke se opri.

— N-ai vrea să intrăm să bem ceva? întrebă, iar Martine fu de acord. Intrară şi fură imediat conduşi la o masă de unde se puteau desfăta pe îndelete de spectacolul dat de bărbaţii ce dansau. Luke ceru o cafea turcească, întotdeauna servită într-o ceşcuţă minusculă, alături de inevitabilul pahar cu apă la gheaţă, în vreme ce Martine preferă să bea o limonada. Ceilalţi din jurul lor se delectau cu *uzo*, împreună cu platouri mari cu *mezedes*, ce conţinea bucăţele de caracatiţă afumată, măsline şi castravete murat. Atmosfera era destinsă şi prietenoasă, cei din Myconos zâmbind permanent turiştilor care intrau, parcă a încurajare, după cum remarcă Luke cu un zâmbet amuzat.

— Oamenilor din această insulă le plac turiştii.Ar face orice pentru ei.

— Ei sunt cei care le aduc banii celor de aici.

— Nu a trecut prea multă vreme de când locul acesta era cel mai cunoscut din întregul arhipelag al Cicladelor. Era locul favorit pentru ancorarea iahturilor de lux, iar nudismul era ceva obişnuit, îmbrăcămintea turiştilor era de-a dreptul indecentă, dar lucrurile s-au mai îmbunătăţit şi nudiştii se ţin departe de plajele naturale. Martine se înroşise toată în timp ce-l asculta, simţind că mai repede s-ar fi lăsat omorâtă, decât să încerce să facă plajă în pielea goală. Privind-o amuzat,Luke continuă să-i vorbească, zâmbind: Trăim într-o lume modernă, scumpa mea.

— Dar asta nu înseamnă… Ochii începură să-i strălucească a provocare. Dar asta nu înseamnă că ţi-ar face plăcere să… să mă pui să înot fără nimic pe mine.

— Să-mi facă plăcere? Nu ţi-aş permite niciodată aşa ceva. O privi, strângându-şi buzele frumoase în semn de încăpăţânare. Lui Martine i-ar fi plăcut să fi găsit un răspuns usturător, dar, cum nu reuşea să găsească unul potrivit, preferă să schimbe subiectul, întrebându-l despre insula micuţă, Delos, pe care trebuiau s-o viziteze a doua zi de dimineaţă, plecând din port cu o bărcuţă.

— Spune-mi ceva despre legende. Atunci el îi zâmbi, iar severitatea, pe care o imprimase gurii, se destramă.

— Începe, aşa cum încep toate legendele greceşti, cu aventura amoroasă a celui mai vicios dintre toţi zeii, Zeus…

— Păi, sigur, îl întrerupse ea, râzând. Urmărea vreo femeie mai şovăitoare, ca de obicei?

— Asteria, care fugea de el, a luat înfăţişarea unei prepeliţe. Aşa că şi Zeus s-a transformat în vultur. Numai că Asteria s-a prefăcut într-o piatră şi s-a lăsat să cadă în mare. Această piatră a fost numită Adelos, ceea ce înseamnă Cea Invizibilă, şi s-a mutat ceva mai aproape de suprafaţă după un timp. Însă, Zeus a început s-o hăituiască pe sora ei, Leto,

luând înfăţişarea unei lebede… De ce naiba ai început să râzi?

— Nimic! îmi place la nebunie! Continuă.

— Şi a fost apoi persecutată de inevitabila Hera, faimoasa soţie a lui Zeus, care mereu apărea şi începea să chinuie vreo nevinovată doar ca să se răzbune pe soţul ei. Acum, Luke fu cel care începu să râdă, în vreme ce Martine se încruntase nerăbdătoare să audă povestea mai departe. Deci, Hera i-a poruncit Mamei Pământ s-o împiedice pe nenorocita de Leto să nască copiii oriunde pe pământ, aşa că Leto a început să rătăcească, incapabilă să nască, pentru că toţi se temeau prea tare de furia Herei. Luke se opri un moment, de parcă s-ar fi gândit la ceva anume, iar Martine, profitând de această pauză, îl întrebă:

— Şi Zeus ce-a făcut? Doar era atotputernic, aşa că de ce n-a ajutat-o?

— Ah, da! De fapt, în cele din urmă chiar aşa a şi făcut, cerându-i fratelui său să-l ajute. Aşa că Poseidon a ancorat insula Adelos cu patru coloane de diamant.

Astfel, Adelos, Cea Invizibilă, a devenit Delos, Cea Care Se Vede.

— O poveste superbă! oftă Martine. Oh, îmi plac nespus aceste poveşti ale Greciei antice… Şi Leto a născut copilul în insula Delos?

— Gemenii, o corectă Luke cu un zâmbet. Prima s-a născut fetiţă, zeiţa Artemis, patroana vânătorilor şi zeiţa castităţii. Nouă zile mai târziu s-a născut şi Apollo, zeul-soare, şi asupra insulei Delos s-a revărsat deodată o lumină puternică.

— Deci, Delos, ca şi Delphi, s-a implicat în acest cult al lui Apollo?

— Aşa e.

— O să mă distrez grozav în excursia de mâine! Apoi, gândurile lui Martine se îndreptară spre Kelvin, care, după cum bine îl ştia, i-ar fi plăcut nespus să includă şi insula

Delos în cartea lui. Va trebui să-i menţioneze treaba asta data viitoare când se vor reîntâlni. Încă mai cântărea posibilitatea de a bate la maşină toate notiţele şi, când, ceva mai târziu, Luke îi mărturisi că va trebui să plece la Atena pentru câteva zile în săptămâna ce urma, hotărî că asta era ocazia pe care o aştepta.

Delos se dovedi a fi tot ce aşteptase şi-şi imaginase, ba chiar şi ceva pe deasupra.

Imediat după sfârşitul călătoriei cu bărcuţa pe distanţa celor două mile de apă, portul deveni foarte calm în preajma insulei, aceasta deschizându-se precum un evantai, ridicându-se pe stânca golaşă care strălucea în lumina soarelui. Fantoma unui oraş roman deveni evidentă în ruinele de lângă port, printre coloane sfărâmate. Sclavii romani, eliberaţi, locuiseră acolo în vremurile de demult, îi explică Luke. Şoseaua spre Sanctuarul lui Apollo,Drumul Sacru,fusese în acele vremuri imemoriale, străjuită peste tot cu statui măreţe, dar, din păcate, nu mai rămăseseră multe dovezi, ci doar fragmente ale duzinelor de columne pe care acum se găseau şopârlele gigantice, cu trupurile încordate şi cu simţurile la pândă, astfel încât, în cazul apropierii cuiva, să poată fugi imediat de acolo.

— Drumul spre Sanctuar a fost construit din marmură albă, tocmai le spunea încetişor un ghid. Şi datează cu două secole înaintea lui Cristos.

Existaseră trei temple închinate lui Apollo, construite în epoci diferite. Exista Mausoleul virginelor (fetele care o asistaseră pe Leto la naşterea gemenilor), templul închinat lui Leto şi alte numeroase temple ciudate şi, desigur, stadionul şi Gymnasiumul, găsit în mai toate descoperirile arheologice de acest fel. Toate erau în ruine, acoperite de muşchi sau iarbă printre crăpături sau printre coloanele căzute şi sfărâmate. În ceea ce fusese în antichitate cartierul

rezidenţial, se aflau impresionantele Case ale Delfinilor şi, mai ales, Casa Măştilor, ce trebuiau neapărat vizitate; aveau puţuri sau cisterne pe sub podele şi, deseori, un complicat sistem hidraulic.

— Erau talentaţi, nu-i aşa? Martine privea la mozaicul strălucitor ce acoperea podeaua din Casa Delfinilor, în care cupidoni călăreau pe spinarea delfinilor, ţinând în mâini simboluri ale numeroşilor zei: tridentul pentru Poseidon, tirsa pentru Dyonisos şi încă unul care însă fusese distrus şi nu mai putea fi identificat.

— Grecii sunt şi acum la fel de talentaţi.

— Nu la fel de mult precum erau în timpurile străvechi.

— Bănuiesc că oamenii de atunci aveau ceva mai mult timp la dispoziţia lor.

Casa Măştilor era, în mod special, foarte bogată în mozaicuri, iar Martine şi Luke îşi petrecură vreme îndelungată admirând reprezentările bogate ale amforelor şi ale palmierilor, apoi păsări şi trandafiri, un dansator şi un cântăreţ la flaut, zeul Dyonisos călărind pe o panteră şi, desigur, grandoarea măştilor după care fusese denumită şi casa. Plecând mai departe spre teatru, unde peste cinci mii de spectatori puteau privi spectacolele, îţi dădea de gândit la cât de puţină fusese populaţia insulei în acele vremuri. Casa Tridentului era o altă minunăţie pentru turiştii cu care veniseră Martine şi Luke în barcă.

— Este evident că proprietarul ei a fost un tip bogat, observă Martine, cu atenţia fixată asupra unui mozaic care reprezenta o amforă panathenaică.Pe ea era pictată figura unui alergător, iar deasupra lui era desenat un palmier şi o cunună de frunze de măslin.

— Asta înseamnă că familia proprietarului a câştigat un concurs sau poate chiar mai multe la Jocurile panathanaice. Luke îi arătă cununa din frunze de măslin.

Deseori, această cunună era făcută din frunze de laur.

— Şi ăsta era singurul premiu? El încuviinţă din cap.

— Gloria victoriei era considerată mai mult decât suficientă, fără să mai existe şi o răsplată de valoare.

— Pe vremurile acelea aveau idealuri înalte. El ridică din umeri, zâmbind uşor.

— Nu exista niciun fel de reţineri să se omoare unii pe alţii după terminarea Jocurilor. Nu uita că triburile Greciei antice nu erau cu nimic diferite de popoarele lumii de astăzi. Aveau o adevărată sete de război.

— Este greu de înţeles, fiindcă erau devotaţi.

— În felul lor păgân, da, erau, încuviinţă el, luând-o de braţ şi plecând mai departe spre Casa lui Dyonisos, unde, puteau vedea minunate sculpturi păstrate timp de secole. Desemnau, toate acele sculpturi, o mulţime de trireme. Mozaicul îl înfăţişa pe avântatul Dyonisos călărind un tigru atât de frumos, încât Martine, chiar dacă se obişnuise deja cu frumuseţile antice, oftă admirativ.

— Ce mare varietate de pietre au folosit! Uită-te câte culori în nuanţe diferite!

— A fost superb! oftă Martine, când, în final, o porniră înapoi spre port. Urcaseră pe Mt. Cynthus, se plimbaseră printre nenumărate fragmente de temple şi case, în vreme ce din tufişuri cântau nenumărate păsări, iar de pe colină se auzeau clopoţeii de la gâtul mieilor din turmele pe care fermierii din Myconos le aduceau adesea acolo la păscut. Mulţumesc, Luke, pentru că m-ai adus aici. Ridică faţa spre el şi-i zâmbi, dar, iarăşi chipul lui Kelvin îi răsări în minte, pentru că s-ar fi îndrăgostit de locurile acelea, căci, ca şi ea, s-ar fi lăsat înglobat în istoria acelor greci antici.

— A fost o adevărată plăcere. Luke o prinse de mână şi ea îi simţi degetul mare cum îi mângâia pielea aurie de pe încheietură, un fior de plăcere trecându-i prin corp. Fără

îndoială, aspectul fizic al relaţiei lor era la fel de vital şi pentru ea, aşa cum era şi pentru el. Şi totuşi, când urma să vină sfârşitul? se întrebă, simţind că nu avea cum să dureze o căsătorie făcută în pripă. Oricare din ei va observa, la un moment dat, că nu aveau prea multe preocupări comune, în afara atracţiei fizice, cugetă ea mai departe.

Se întoarseră în Myconos pentru masa de prânz, pe care o luară într-una dintre tavernele ce mărgineau drumul principal din centrul oraşului, după care petrecură câteva ore foarte plăcute pe plaja de la Aghios Stephanos, făcând baie, uscându-se la soare şi vorbind despre excursia pe care o făcuseră la Delos.

A doua zi porniră într-o excursie la Ano Mera, unde se găsea faimoasa mănăstire Tourliani. Porticul îi fusese sculptat din marmură care strălucea în lumina puternică a soarelui. Un călugăr veni în întâmpinarea lor când intrară, insistând să le arate o icoană, care se presupunea că fusese pictată de sfântul Luca.

— Este o icoană făcătoare de minuni. A vindecat o mulţime de boli incurabile. Luke lăsă nişte bani în cutia milei, după care plecară mai mult din cauza dezgustului pe care-l simţeau faţă de călugăr, care fusese mult prea interesat de trupul lui Martine, părând să fie absolut incapabil să-şi dezlipească ochii de pe curbele ei, în special de pe sâni. Parcă avusese ochii lipiţi de ei, iar Martine se simţise jenată şi se înroşise toată, în vreme ce ochii soţului ei scăpărau şi gura i se strânsese de furie.

— Călugării greci sunt toţi o apă şi-un pământ, izbucni el după ce ieşiseră. De ce naiba s-au făcut călugări? lată un adevărat mister pentru mine!

Martine începu să râdă, dar, când văzu încruntarea lui Luke, reveni deodată foarte serioasă. A început să-mi fie teamă, cugetă surprinsă, când un fior o scutură fără să-şi dea

seama; nu dorea să-i dea acestui soţ grec, încruntat şi posac, vreun alt motiv de gelozie.

CAPITOLUL 6

Martine stătea pe terasă privind cum *Mercedes-ul* lui Luke dispărea de-a lungul şoselei. Ieşise deja din raza ei vizuală, aşa că se întoarse, pe jumătate dorindu-şi ca el să-i fi cerut să-l însoţească la Atena. Dar, pe de altă parte, experimenta acum un sentiment ciudat de libertate… libertatea de a se întoarce în vechiul ei apartament, libertatea de a-l vedea pe Kelvin şi poate chiar să poată să bată la maşină foile care se adunaseră şi de care el se plânsese. Luke îi spusese că avea să fie plecat cam trei zile, dar că urma s-o sune ca să-i spună pe când să-l aştepte să revină acasă. Din puţinul pe care îl spusese, înţelesese că trebuia să participe la câteva întruniri de afaceri şi alte câteva propuneri asupra cărora trebuia să se concentreze, aşa încât Martine estimă că urma să fie plecat pentru o bună parte a săptămânii. Se duse imediat la vila în care locuia Kelvin şi îl găsi înăuntru, aşezat, într-o atitudine parcă studiată, pe verandă, având un carneţel şi un creion în mână. Ochii i se luminară, atunci când o văzu. Se ridică imediat, aruncă atât carneţelul, cât şi creionul pe masa alăturată, întinzând braţele spre ea.

Încet, Martine îşi aşeză mâinile în palmele lui, simţindu-se şi stânjenită, dar şi bucuroasă să se găsească iarăşi acolo, alături de el. Totul era atât de ilogic; nu se mai putea înţelege nici măcar ea însăşi. Se părea că îşi dorea dragostea spirituală, pe care o împărtăşise cu Kelvin, şi dragostea fizică, pe care o împărtăşea cu soţul ei. Se simţea aproape imorală!

— Arăţi foarte bine, scumpa mea. Vocea lui Kelvin avea ceva din vechea admiraţie, dar părea atinsă şi de regrete, iar buzele îi tremurau încetişor.

— Mulţumesc.Ca şi în celelalte ocazii, era stânjenită şi

simţea nevoia să vorbească cu blândeţe pentru a mai uşura situaţia. M-am gândit că dacă Luke tot e plecat pentru câteva zile, să vin să văd dacă pot face ceva ca să te ajut.

— A plecat… pentru câteva zile?

— Mda.

— Mă bucur că ai venit. Te-am şi sunat de câteva ori, dar cei de la vilă mi-au spus că eşti plecată.

— Am fost la Myconos… Oh, Kelvin, ai fi în elementul tău în Delos!

Este un şantier arheologic Incredibil… vreau să spun întreaga insulă! Nimeni nu locuieşte acolo, în afară de oamenii care se îngrijesc de monumente.Ai fi în elementul tău, repetă, cu ochii strălucindu-i, aducându-şi aminte de minunăţiile de acolo.

— Deja m-am hotărât s-o includ în cartea mea. O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei. Făcându-şi curaj, Martine îl întrebă:

— De ce ai vrut să mă vezi, când mi-ai telefonat? El ezită, şi Martine îşi dădu seama că ezitarea era mai mult de efect, decât din cauza celor ce urmau; poate nesiguranţă, neştiind prea bine cum anume să înceapă.

— Ei bine, era… era despre ceva ce mi-a spus Odette cu câteva zile în urmă…

— Odette? Ai întâlnit-o iarăşi? Firesc, gândurile i se întoarseră la scena la care fuseseră martori şi ea, şi Luke, când Kelvin şi Odette stătuseră de vorbă pe malul râului, şi amândoi avuseseră aceeaşi impresie că se punea la cale un fel de conspiraţie.

— Am văzut-o o dată sau poate de două ori în ultima vreme, admise el. Urmă încă un moment de pauză, după care adăugă, privind dealul împădurit ce se ridica deasupra ruinelor. Mi-a spus cum a căpătat soţul tău cicatricea aia.

— Da? Martine îşi simţea toţi nervii încordaţi, în timp ce-l

aştepta să continue.

— N-o să-ţi placă deloc ceea ce o să auzi în continuare, încercă el s-o pregătească, în vreme ce ea deja simţea cum sudoarea i se prelingea pe spate.

— Dar, în acelaşi timp, vrei foarte mult să aud ceea ce ai de spus.

— Am sentimentul că ar trebui.

— Şi atunci de ce atâtea ezitări?

— Adevărat, nu e ca şi cum ţi-ai iubi soţul… murmură Kelvin ca pentru el, evitându-i privirile. Aşa că n-o să te facă deloc să suferi.

— Vrei să-mi spui o dată, ca să terminăm cu toată povestea asta? Vocea îi era foarte calmă, dar nervii îi erau încordaţi, strângându-se parcă tot mai tare în jurul inimii.

— A căpătat cicatricea aceea într-o bătaie, o bătaie cu doi bărbaţi care l-au atacat…

Kelvin se întrerupse şi făcu iarăşi o mică pauză; din nou Martine avu impresia clară că totul era doar pentru efect. Bărbaţii ăia erau fraţii unei fete pe care el a sedus-o. O tânără ţărancă care trăieşte chiar aici, în Olympia…

— O fată pe care a sedus-o Luke? interveni isterică Martine, incapabilă să-şi imagineze soţul implicându-se într-o legătură amoroasă atât de aproape de casă.

— Da. Numele ei este Litsa Katsellis. Fiul ei are acum aproape opt ani.

— Fiul… ei? Vocea lui Martine era şoptită, lipsită de vigoare, iar ochii îi erau nedumeriţi şi neîncrezători. Vrei să spui… fiul lui Luke? Kelvin încuviinţă din cap.

— S-a întâmplat după ce a aflat că Odette l-a părăsit, deşi acum îşi doreşte să n-o fi făcut. Admite în faţa tuturor că a făcut o mare greşeală. Kelvin îndrăzni pentru prima oară să-i întâlnească privirile. Şi totuşi am senzaţia că are dreptate. Este dezgustător şi teribil de jenant pentru o soţie să ştie că

unul dintre copiii soţului ei,un bastard,trăieşte atât de aproape de ea. Poate l-ai şi văzut pe băieţel, chiar de mai multe ori şi habar nu ai cine era de fapt. Nici Odette n-a ştiut totul de la bun început, până când cineva i-a spus întreaga tărăşenie. Nu l-ai întrebat niciodată cum a căpătat cicatricea aia?

— Nu, nu părea lucrul despre care să discutăm. Fiul lui Luke locuind în sat…

Martine se încruntă şi scutură din cap. Nu pot să cred toată povestea asta, hotărî ea, privindu-l drept în ochi. Nu este posibil să fie adevărată!

— Vrei să spui că soţul tău a fost un fel de călugăr, până când s-a însurat cu tine?

Martine se înroşi până-n vârful urechilor şi se încruntă iarăşi.

— Niciun grec n-ar putea. Ştiu că a avut multe femei, dar nu pare deloc reală treaba asta, cu fata din sat care a căzut în dizgraţia tuturor din cauza lui. Păi, orice bărbat ar fi ştiut că fata ar fi avut de suferit. Şi dacă are un copil, atunci trebuie să fie al altcuiva!

— Şi cum rămâne cu cicatricea?

— Sunt o sumedenie de posibilităţi în urma cărora să fi rămas cu ea!

— Martine, a căpătat cicatricea aia în felul în care ţi l-am povestit adineauri. Odette n-ar minţi… sunt sigur de asta. Îşi feri iarăşi privirile, îndreptându-le spre şopârlele care se încălzeau pe cimentul fierbinte al verandei.

— Eu tot nu cred. Tu spui că Odette n-ar minţi? Ei bine, Kelvin, aici nu sunt deloc de acord cu tine Mi-a displăcut din momentul în care am cunoscut-o şi cred că este în stare să mintă, şi chiar aşa a şi făcut, deşi nu-mi pot da seama din ce anume motiv, doar dacă nu cumva de ciudă că Luke s-a însurat cu mine. I-a scris şi l-a întrebat dacă nu vrea să fie

iarăşi împreună…

— Şi aşa s-a însurat el cu tine. Trebuia să se asigure în felul ăsta că n-o să cadă iarăşi pradă farmecelor ei. Un zâmbet lipsit de umor îi încreţi uşor colţurile gurii.Cât despre tine, că ai fi incapabilă să găseşti un motiv întemeiat pentru care Odette ar trebui să mintă. Păi, nu există niciunul, nu?

— Tocmai am menţionat ciuda, îi reaminti ea.

— Odette nu e aşa, Martine, indiferent de ce impresie ţi-a făcut în primul moment.

Este o fată fermecătoare şi pot să-l înţeleg foarte bine pe Luke dacă s-ar îndrăgosti iar nebuneşte de ea. Bănuiesc că n-ar dura prea mult să-l facă să o iubească iarăşi. Martine păstră tăcerea. Simţea că se depărtase de Kelvin pentru tot ceea ce-i spusese.

— Bănuiesc că ai dreptate; nu i-ar trebui prea mult ca să-l facă să se îndrăgostească iarăşi de ea. Odette era, cu siguranţă, foarte frumoasă; asta era ceva ce Martine n-ar fi putut nega. Dar şi Luke ar fi putut vedea că frumuseţea nu era decât o acoperire mult prea străvezie? Luke… Oare era posibil s-o fi sedus pe fata aceea din sat? Martine nu putea să-l întrebe pe el, dar o putea întreba pe fată.

Kelvin tocmai vorbea, explicându-i că spera să nu fie prea supărată din cauza celor spuse mai devreme.

— Nu te poate face să suferi, ţinând cont că tu nu-l iubeşti pe Luke, dar este totuşi foarte jenant…

— Păi, atunci nici n-ar fi trebuit să-mi spui, îl întrerupse furioasă.

— Dar ai fi auzit vorba prin sat, într-un moment sau altul, i-o întoarse el. Şi am crezut că era mai bine să afli totul de la mine. Şi acum ce ai de gând să faci cu toată povestea asta? o chestiona după o scurtă pauză.

— Să fac? Avea de gând s-o caute pe fata aceea şi s-o

întrebe pe ocolite ceea ce voia să ştie. Numai că Martine n-avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe Kelvin să afle ce-i trecea ei prin minte.

— Martine… O prinse iarăşi de mâini. Tu şi cu mine… ne iubim, avem nevoie unul de celălalt. Întoarce-te la mine, scumpo, să rămânem împreună pentru totdeauna.

Amărăciunea îi strânse buzele lui Martine.

— Am spus deja că este prea târziu.

— Doar nu vrei să rămâi cu Luke, când ştii ce fel de ticălos este! Cicatricea aia va fi un fel de memento constant al răutăţii lui. Eu te cunosc şi te înţeleg, Martine, dar ştiu că ceea ce am spus este adevărat: cicatricea aceea nu te va lăsa să uiţi, chiar dacă ai vrea, ceea ce probabil că nu vrei, ţinând cont că tu nu-l iubeşti pe omul ăsta. Martine îl privi cu atenţie şi, pentru un moment în care nu se mai putu controla, îi împărtăşi starea de spirit, comparând un viitor cu Luke şi un altul alături de Kelvin. Ei doi fuseseră atât de fericiţi, se iubiseră profund, indiferent de ce-i spusese Luke în legătură cu această dragoste a lor. Da, se iubiseră cu adevărat, plănuiseră un viitor minunat. După care Kelvin a avut acea mică scăpare… Oftă, întrebându-se de ce dorea să-i spună că fusese doar o mică scăpare, când cauzase atâta durere şi suferinţă şi fusese cauza pentru care se măritase cu celălalt bărbat, fără să-l iubească. Dragoste… îşi dădu seama că era foarte probabil ca Luke să se îndrăgostească iarăşi de Odette, aşa cum îi sugerase atât de amabil şi Kelvin.

— Scumpo, îi şopti el drăgăstos, trăgând-o mai aproape de el şi îmbrăţişând-o, vino înapoi la mine. Cere-i divorţul soţului tău…

— Kelvin nu pot! De-abia ne-am căsătorit!

— Păi, cu atât mai bine. Pune-i capăt înainte să apară şi vreun copil. Atunci ar fi mult mai dificil. Martine scutură din cap, dorindu-şi să poată gândi ceva mai clar. Dar fiind atât de

aproape, cunoscând căldura şi confortul trupului lui, blândeţea braţelor lui… descoperi că nu voia să se gândească la nimic altceva decât la dragostea pe care o simţise pentru el şi dragostea pe care el i-o dăruise.

Ce însemna o mică scăpare? Sophia era aşa de drăgălaşă şi atrăgătoare, încât putea întoarce capul oricărui bărbat, la fel ca şi sora ei mai mare.

Kelvin o sărută pe buze, murmurând în timp ce se retrăgea:

— Scumpa mea Martine, lasă-mă să te iubesc… Vocea i se pierdu într-un mod ciudat şi în următorul moment o îndepărtă cu brutalitate, cu ochii întunecaţi din cauza mâniei. Martine se întoarse şi dădu cu ochii de silueta ca de nimfă a fetei la care se gândise cu câteva momente în urmă.

— Sophia! gemu ea, roşeaţa urcându-i-se în obraji. De cât timp stai în pragul uşii?

— De destulă vreme, îi răspunse cu o notă de triumf în glas. Deci, voi doi aţi ajuns, în fine, la scorul de unu la unu, numai că acum, Martine, tu ai un soţ. Ce ai de gând să faci cu treaba asta?

— Ieşi afară! ţipă Kelvin, alb din cauza furiei. Şi oricum, ce dracu' cauţi tu aici?

— Am venit să te văd, îi răspunse cu un zâmbet obraznic. Şi în niciun caz nu m-am aşteptat să întrerup o scenă de amor aşa de drăgălaşă. Eu… ah… stau şi mă întreb ce-ar spune drăguţul de Luke despre…

— N-ai să-i spui nimic! o întrerupse el.

— S-ar putea. Îi aruncă o privire provocatoare. De ce să nu-i povestesc despre aventurile amoroase ale soţiei sale atunci când el este plecat? Martine nu putea face altceva decât să se holbeze neputincioasă la ei, amintindu-şi ce-i spusese Kelvin despre dorinţa Sophiei de a distruge vieţile celorlalţi oameni. Dar, pe lângă uimire, era prezentă şi frica,

făcându-i inima să-i bată cu putere, iar fruntea şi palmele să i se umezească de transpiraţie. Da, îi era agonizant de frică de ce ar fi putut face soţul ei dacă Sophia se hotăra să-i spună de mica scena la care tocmai fusese martoră. Şi Martine era aproape sigură că avea de gând să-i povestească totul… Mai bine să plece împreună cu Kelvin, dacă el mai voia s-o ia, având în vedere circumstanţele.

— N-ai putea să fii chiar atât de nemernică, Sophia!

— Kelvin, scumpule, sigur că aş fi atât de *„nemernică”,* după cum ai spus chiar tu. Deşi, eu nu cred că este nemernicie; eu una cred că i-aş face lui Luke o mare favoare, în fond şi la urma urmei, el de ce să nu ştie de infidelitatea soţiei sale?

Kelvin făcu un pas în direcţia ei, furia clocotitoare scăpărându-i în priviri.

— Să nu îndrăzneşti să foloseşti acest cuvânt!

Nici nu s-a pus problema de infidelitate…

— Tocmai îi cereai lui Martine să te lase să faci dragoste cu ea, şi din câte am văzut eu, nu avea nevoie de prea multă persuasiune. Roşeaţa lui Martine se accentua, dar tot nu intenţiona să între în cearta aceea cu fata care, nemulţumită că-i stricase numai logodna cu Kelvin, avea acum de gând să-i strice şi căsnicia.

Ei bine, de ce nu? Martine fu deodată conştientă de nepăsarea care parcă îi umpluse spiritul. Soarta urma să decidă care aveau să fie urmările acestei istorii, şi nimic n-ar fi putut combate deciziile destinului.

Martine o pornise pe drumul spre sat, după ce coborâse de pe verandă, lăsându-i pe cei doi să-şi continue ciorovăiala. Kelvin strigase în urma ei, după care o urmase câţiva metri. Îl rugase s-o lase în pace; voia să fie singură, ca să se poată gândi. El îi respectase dorinţa, dar îi spusese că avea de gând s-o sune ceva mai târziu.

Deşi cafeneaua era plină de turişti şi de localnici, Martine reuşi să vorbească puţin cu Marco, proprietarul. O privise într-un mod foarte ciudat, atunci când îl întrebase unde locuieşte Litsa Katsellis.

— Deci, vrei să vorbeşti cu Litsa, nu?

— Da, Marco, aş vrea. Marco ridică din umeri, în felul acela care de acum îi devenise cunoscut lui Martine. Părea să însemne o mulţime de lucruri, însă cu toate astea ea se întrebase mereu dacă nu era vreun fel de tic, un obicei precum învârtirea şi mângâierea mătăniilor. În cele din urmă îi dădu adresa Litsei.

Martine cunoştea strada, iar el îi spusese că era a treia casă pe partea stângă, cea cu flori de bougainvillea în jurul uşii.

Casa părea neocupată, exceptând faptul că în jurul ei se găsea obişnuita îngrămădeală de ghivece şi amfore de pământ cu multe plante ce creşteau înăuntru. Martine ciocăni şi, când nu primi niciun fel de răspuns, merse în spate.

Lămâile străluceau încă verzi în lumina soarelui printre frunzele de un verde mai intens; o capră fusese legată de un stâlp şi păştea liniştită iarba din jur. Într-un luminiş era un măgăruş, ce părea bătrân şi obosit, care măcina în copite pământul arid şi nisipos. Sărăcia părea să caracterizeze locul acela trist, dar, cu toate acestea, când fata sosi, de undeva, din perivoli, frumos clădită şi îmbrăcată cu o rochie de bumbac şi având la gât o băsmăluţă albastră asortată cu culoarea rochiei, nu avea deloc un aer trist sau sărăcăcios. Foarte închisă la culoare, cu ochi maronii, expresivi şi păr negru, strălucitor, poseda un anume gen de frumuseţe care, deşi nu se asemăna cu cel al lui Odette sau al Sophiei, putea reţine, cu siguranţă, atenţia unui bărbat.

— Spune-mi, ştii cine sunt? o chestiona Martine când fata,

ajungând lângă ea, îşi aşezase coşul greu pe pământ, lăsând să se zărească că era umplut cu lămâi verzi; În Grecia, o lămâie galbenă e o „*lămâie bolnavă*", după cum susţin cei care le cultivă.

— Sunteţi soţia domnului Leoros. Fata coborî genele lungi, atunci când îi răspunse, făcând-o să-şi amintească de felul în care procedase şi Kelvin, atunci când îi spusese de fata aceasta şi de copilul ei.

— Aşa e. Martine aruncă o privire în jur. Eşti singură?

— Mama se odihneşte, la fel şi bunica. Accentul ei era pronunţat, dar nu atât de rău precum se aşteptase Martine.

— Şi băieţelul tău? Uşor, fata se înroşi.

— E la şcoală.

— Şi… şi… tatăl lui… Martine lăsă să se înstăpânească tăcerea şi se încruntă. De ce naiba nu repetase ceva? Nu se aşteptase ca întrebarea pe care voise s-o pună urma să-i facă atâtea neplăceri.

Oricum, Litsa părea mai mult decât pregătită să-i răspundă şi s-o ajute. Era ca şi cum se aşteptase la o vizită din partea soţiei lui Luke! Această idee o făcu pe Martine să se simtă neputincioasă.

— Domnul Leoros… tatăl micului meu Ulysses. Cred că acesta este motivul pentru care aţi venit să mă vedeţi. Martine se înroşi până la rădăcina părului; niciodată nu se simţise mai jenată, mai pierdută, încât i să nu mai poată spune ceva. Într-un final reuşi să vorbească, având o voce ceva mai tare decât o şoaptă:

— So… soţul meu este… este tatăl lui Ulysses?

Cum de reuşise să scoată acele cuvinte nu avea să ştie niciodată, dar, după ce le dădu drumul, deveni capabilă s-o privească pe fata aceea în ochi şi să aştepte răspunsul ei cu un calm, pe care nu ar fi crezut că-l poate avea.

— Tocmai v-am spus, doamnă Leoros. Martine rămase

tăcută, muşcându-şi buzele,

Dintr-o dată, se simţea ca plutind pe aripile irealităţii, spunându-şi singură că toate acestea nu i se întâmplau ei, că Luke era un om mult prea corect, ca să necinstească o fată din sat, o fată aşa de drăguţă ca Litsa. Pentru că el ar fi ştiut bine că nimeni nu ar mai fi vrut să se însoare cu ea, chiar dacă nu ar fi apărut copilul… De fapt, Martine auzise că fetele ar fi fost crunt bătute de taţii sau de fraţii lor, dacă şi-ar fi permis să iasă cu vreun băiat înainte de căsătorie.

Deci, Luke o sedusese pe fată… După spusele ei, el era tatăl copilului. Din nou Martine avu senzaţia aceea de irealitate; gândurile îi erau haotice, pentru că nu mai ştia ce să creadă. Adevărul era acolo, gol şi mărturisit chiar de fata din faţa ei.

Într-un final, Martine fu capabilă să întrebe:

— Dar domnul Leoros ţi-a dat ceva bani?

— Mi-a dat, pentru mine şi pentru copil. A fost foarte generos.A cumpărat pământul ăsta, ca să putem cultiva multe lămâi şi multe roşii.

Martine privi în jur, concentrându-şi atenţia asupra pământului lui.

— Şi totuşi mi se pare că nu aveţi prea multă apă.

— Avem apă, dar suntem foarte grijulii cu ea; lămâilor le trebuie multă apă.

Martine îşi întoarse iarăşi privirea asupra fetei. Observă că Litsa nu se simţea în largul ei şi această impresie se adeveri când fata îi spuse cu o voce în care se deslușea scuza şi nerăbdarea:

— Dacă nu vă supăraţi, acum trebuie să plec. Am de făcut multe lucruri în casă.

Martine încuviinţă uşor din cap şi, întorcându-se încetişor, se îndepărtă, ridicându-şi puţin fusta ca să poată trece iarăşi pe poteca îngustă pe care venise în spatele casei.

Kelvin o sună, aşa cum îi promisese. Şi o întrebă dacă mai

era dispusă să-l ajute.

— Da, o să bat eu la maşină pentru tine.

— Mulţumesc mult. Vrei să vii acum?

— În câteva minute.

Nu ştia de ce îşi mai dorea câteva minute de singurătate; până atunci stătuse pe balconul de la dormitorul ei, gândind în vreme ce privise spre Sanctuar, cugetând şi făcând planuri, răzgândindu-se de o duzină de ori, întrebându-se de ce o deranja pe ea faptul că soţul ei se purtase în asemenea mod cu Litsa. Doar nu-l iubea, aşa că nu era cazul să stea bosumflată în felul acela, întrebându-se cum să-i spună că mariajul lor se încheiase. În următorul moment însă nega cu furie faptul că mariajul lor se sfârşise, ca apoi să-şi vadă viaţa împreună cu Kelvin, o viaţă fericită, bazată pe mult mai multe lucruri în comun decât doar pe atracţia fizică. Îi scăpă un oftat din adâncul sufletului; îşi dorea tare mult să i se limpezească gândurile în aşa fel, încât să poată lua o decizie pe care să o poată urma. Într-un târziu, coborî să-l vadă pe Kelvin. El tocmai o aştepta, aşa că-l întrebă de-a dreptul cât timp rămăsese împreună cu Sophia.

— A plecat cam la cinci minute după tine, îi răspunse el, cu o expresie anxioasă pe faţă. Erai atât de necăjită, scumpa mea, încât nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să te las să pleci în starea aceea.

— Am fost în sat şi am văzut-o pe Litsa. Avea faţa palidă şi nervii încordaţi, dar vocea îi era calmă şi egală, atunci când continuă: Este adevărat, Luke este tatăl copilului ei. Stăteau chiar în bătaia soarelui şi Kelvin se întoarse deodată, scuzându-se că trebuia să meargă la bucătărie. Părea un gest straniu din partea lui să se întoarcă aşa de neaşteptat, fără să emită niciun comentariu la adresa celor spuse de ea.

— Vin imediat, îi strigă din bucătărie. Poţi să arunci o privire prin notiţele mele şi să mă întrebi ce nu înţelegi,

înainte să te apuci să le baţi la maşină.

Îndreptându-se spre birou, luă în mână un teanc de foi, numai că nu era deloc în stare să se concentreze.

— Şi Sophia persistă încă în hotărârea ei de-ai spune totul lui Luke?

— Cred că am reuşit s-o conving să păstreze tăcerea, cel puţin pe moment. Voiam să-ţi povestesc toată treaba ceva mai târziu.

— Ai reuşit… Oare de ce Kelvin nu spusese asta de la bun început, ca să-şi mai domolească puţin temerile şi să-şi odihnească mintea chinuită de gânduri? Oare din cauză că informaţia pe care i-o dăduse îi ştersese întreaga problemă din minte? Şi cum de ai reuşit? întrebă, punând foile pe birou. Nu mai avea chef să-i bată lucrarea la maşină.

— Am apelat la bunătatea naturii ei.

— Vrei să spui că a fost înzestrată şi cu bunătate? Mă uimeşti. Martine se îndreptă spre uşa bucătăriei şi rămase în prag, privindu-l cum pregătea un platou cu gustări, lapte şi zahăr pentru ceai. Kelvin, s-ar putea să fie doar imaginaţia mea, dar mie mi se pare că prin preajmă pluteşte un mister…

— Mister? o întrerupse el cu blândeţe. Ce vrei să spui?

— N-aş putea spune ceva anume. Treaba asta cu Sophia… părea atât de hotărâtă să stea de vorbă cu Luke.

— Ei bine, la început şi eu am crezut la fel, dar am stat de vorbă cu ea şi, după câteva momente, a fost de acord să lase baltă treaba asta, cel puţin pentru un timp.

— De ce „*pentru un timp*”?

— Habar nu am, îi răspunse el cu o voce lipsită de orice expresie. Ea doar mi-a spus că ar trebui să fiu mulţumit şi cu atât. Ridică capacul de la ceainic şi puse apa fierbinte peste frunzele de ceai. Îndrăznesc chiar să spun că probabil va uita totul.

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat. Kelvin îi aruncă o

privire nedumerită.

— Chiar îţi pasă dacă o să-i spună lui Luke sau nu? Vreau să spun, acum că ştii ce fel de bărbat este în realitate, cu siguranţă că n-ai de gând să rămâi căsătorită cu el?

— Nu… Oh, Kelvin, nu ştiu nici eu! Nu pot să gândesc limpede! Masca aceea de calm, pe care o afişase până atunci, i se nărui şi simţi cum în ochi începuseră deja să i se adune lacrimile. Trebuie să-ţi amintesc că, deşi nu-l iubesc pe soţul meu, nici nu-l urăsc. M-am măritat cu el din proprie voinţă, pentru că m-am simţit atrasă de el într-un anume fel!

— În ce fel? o întrebă Kelvin, aproape cu asprime. Numai că Martine şovăia să-i spună adevărul.

— Într-un fel sau altul m-am simţit atrasă de el, altfel nu m-aş fi căsătorit, îi răspunse după un moment de tăcere.

— Ai admis că te-ai măritat cu el de ciudă şi pentru a te răzbuna. Bănuiesc că treaba asta ai fi făcut-o cu absolut orice alt bărbat în momentele acelea.

Martine se încruntă, ascultându-l.

— Orice alt bărbat? repetă ea furioasă. Nu-i deloc adevărat! Kelvin duse tava în sufragerie şi o aşeză pe masă. Se îndreptă de spate şi o privi drept în ochi.

— Repet, oricare alt bărbat. Pot înţelege cum te-ai simţit, atât de furioasă şi umilită, încât te-ai fi măritat cu orice bărbat care te-ar fi cerut de nevastă. Şi chiar aşa ai şi făcut, te-ai măritat cu primul bărbat ieşit în cale. Şi, deşi a fost o nebunie, după cum am mai spus-o, înţeleg foarte bine ce anume ai simţit.

— Îţi închipui că înţelegi, îl corectă ea. Kelvin ridică ceainicul.

— În ce fel te-ai fi putut simţi atrasă de un tip ca Luke Leoros? o întrebă. Nici măcar nu-l cunoşti! Martine începu să zâmbească. Ce-ar spune Kelvin dacă i-ar destăinui că-l cunoştea pe Luke atât de bine, încât aproape că i-a cedat

înainte de cununie?

— Oricum, asta-i ceva despre care nu mai vreau să vorbesc. Se aşează la masă şi-şi încrucişa picioarele suple, observând cum le măsura Kelvin înainte să-i privească iarăşi faţa. Luă ceaşca de ceai şi-şi puse zahărul. Nu cred că mai vreau să-ţi bat notiţele la maşină.

— Pot să înţeleg de ce te frămânţi în felul ăsta, Martine. Dar m-am gândit că odată ce vei afla ce fel de bărbat este acest soţ al tău, te vei hotărî imediat să-l părăseşti şi să ceri divorţul.

— Asta-i ceea ce vrei tu? Ceva din interior îi transmise un semnal de alarmă, numai că era incapabilă să înţeleagă despre ce anume era vorba.

— Te vreau înapoi, scumpa mea. Îşi lăsă ceaşca pe masă, după care se apropie de ea. Martine, te implor să scapi de omul ăsta şi să te măriţi cu mine. Disperarea îi înecase vocea şi Martine îl privi cu milă, dar şi cu acuzare în ochii încă strălucitori de lacrimile pe care reuşise să le reţină.

— Nu-i chiar atât de simplu, spuse ea. De ce a trebuit Sophia să intervină între noi? De ce am venit aici, de la început? în Grecia există cel puţin o sută de monumente arheologice unde ne-am fi putut duce.

— Ştiu. Am avut pur şi simplu ghinion că am venit aici. Crezi că eu nu m-am gândit la treaba asta de sute de ori în timpul ultimelor săptămâni?

— Păi, la început erai foarte preocupat de Sophia, nu se putu ea abţine să nu-i reamintească.

— Poate… da, sunt de acord, îi răspunse el, observându-i cu atenţie expresia feţei.Sunt întru totul de acord, dar ştii, Martine, că, după un timp, mi-am dat seama că legătura dintre noi nu putea continua. Am fost fermecat; trebuie să admiţi că Sophia este foarte drăguţă. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă ea nu m-ar fi dat la gunoi cu nepăsare, dacă nu cumva

până la urmă aş fi renunţat eu de bună voie la legătura cu ea. Tot ceea ce ştiu e că lipsea ceva important, ceva ce exista între noi doi. E cumva diferit. Nu avea niciun fel de profunzime. O prinse de mână şi o ridică în picioare. Buzele lui le găsiră pe ale ei; Martine acceptă sărutul, rămânând pasivă… deşi era conştientă de ceea ce fusese, de frumuseţea logodnei lor. Cum de putuse da cu piciorul la toate astea, avântându-se într-o căsnicie din care lipsea cu desăvârşire dragostea?

— Conflictul din interiorul meu este de nesuportat, mărturisi ea, privindu-l drept în faţă. Vreau dragoste în căsnicia mea, dragoste spirituală… Kelvin, pentru numele Domnului, ce trebuie să fac? Era un ţipăt venit din adâncul inimii, o rugăminte disperată pentru un sfat care, ştia foarte bine, nu va fi acceptat fără o altă avalanşă de gânduri, de decizii luate şi apoi abandonate.

— Nu este decât un singur lucru logic pe care l-ai putea face în momentul de faţă, îi răspunse el cu bun-simţ. Spune-i lui Luke că ţi-ai dat seama de greşeala pe care ai făcut-o şi că vrei să divorţezi.

— O să vrea să cunoască motivul. Şi, desigur, va trebui să-i spun ceea ce ştiu…

— Să-i spui? Kelvin păru deodată deconcertat.

— Nu te aşteptai să-i spun ceea ce am aflat? Martine îl privi uimită, pentru că era foarte clar că, din punctul lui de vedere, era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

— Nu, cu siguranţă că nu mă aşteptam să-i spui ce ştii. În primul rând, ar fi ceva nedelicat, jenant pentru amândoi, şi apoi el ţi-ar putea răspunde foarte repede şi foarte firesc că ceea ce a făcut atâta timp cât a fost burlac este o treabă care-l priveşte doar pe el şi pe nimeni altcineva, ceea ce trebuie să admiţi că e foarte adevărat. Ea încuviinţă încruntată.

— Bănuiesc că ai dreptate… Din nou avu impresia fermă

că ceva nu era în regulă şi că Kelvin nu juca cu toate cărţile pe masă, că exista pe undeva un anume mister, ceva ce Kelvin ascundea de ea. Şi atunci ce putea fi? El fusese mereu sincer cu ea, franc şi foarte deschis, aşa că atunci de ce s-ar îndoi de el tocmai acum? O să mă mai gândesc la asta, îşi promise… Probabil că cel mai bun lucru ar fi să-l părăsesc chiar acum.

— Acum, imediat? întrebă deodată foarte vioi, în timp ce se îndepărtase cu vreo doi paşi de ea. Eu sunt mai mult decât încântat, scumpa mea.Ne-am putea muta într-un loc, de exemplu Myconos, şi am putea face câte ceva în Delos. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea. Erai aşa de încântată de locul ăla, nu?

Ea însă de-abia dacă încuviinţă. Delos fusese o perioadă de fericire în viaţa ei, plimbându-se mână în mână cu Luke printre străvechile ruine, templele sacre, coloanele căzute, văzând mozaicurile acelea superbe şi întrebându-se prin ce magie reuşiseră să supravieţuiască atâta vreme, doar ca omul modern să vină şi să le descopere pentru propria lui plăcere şi gratificaţie, ajutându-l să-şi formeze o imagine despre ceea ce fusese viaţa în timpurile acelea atât de îndepărtate, când grecii aduseseră civilizaţia printre lumile Occidentului.

Îl privi pe Kelvin şi îşi dădu seama că nu voia să meargă la Delos împreună cu el. Era o amintire pe care voia s-o păstreze… Dar de ce? încruntată, făcu un efort în încercarea de a-şi analiza sentimentele pentru a găsi un motiv pentru care îşi dorea să păstreze Delos ca pe o amintire care să-i aducă înapoi fericirea pe care o experimentase în compania soţului ei. Cu certitudine, sexul nu avea nimic de-a face cu asta! Nu, în ziua aceea fusese cu totul altceva… ceva aproape spiritual…

Această revelaţie o lovi din plin. Se îndrăgostise de soţul ei… Un bărbat care n-ar iubi-o niciodată, deoarece fusese

dezamăgit de o altă femeie, un bărbat cinic şi dur în ceea ce privea emoţia, un bărbat care ridiculiza dragostea sau posibilitatea existenţei ei între un bărbat şi o femeie.

— Ei bine, draga mea, ai reuşit să te hotărăşti? Vocea lui Kelvin ajunse la ea ca de la o mare depărtare.

— Da, şopti ea într-un fel de agonie a disperării. Da, Kelvin, am reuşit să mă hotărăsc. O să-i cer lui Luke divorţul. Pentru mine nu există viitor într-o căsnicie lipsită de dragoste. Într-o căsnicie în care dragostea vine doar dintr-o parte, adăugă în gând doar pentru ea.

— Şi n-o să vii cu mine imediat? în ton i se simţea o undă de dezamăgire.Ar fi mult mai bine aşa scumpo, crede-mă. Nu-mi place să mă gândesc că vei avea o scenă cu soţul tău.

— Dar trebuie să-i spun, răspunse ea cu fermitate. N-ar fi corect să plec fără un cuvânt de explicaţie.

— Un simplu bileţel ar fi suficient.

— Nu şi pentru mine.Ar fi un fel de gest isteric.

— Bine, se învoi el, dar cu un oftat de regret. Trebuie să mă supun hotărârii tale. Şi când o să se întoarcă?

— El a spus că în vreo două zile, poate chiar trei, dar are multe lucruri de făcut, aşa că s-ar putea să vină pe la finele săptămânii.

— Şi până atunci o să împachetezi şi-o să fii gata de plecare?

Ea încuviinţă, simţind că lacrimile i se adunaseră iarăşi în colţul ochilor.

— Da, Kelvin, o să împachetez şi o să fiu gata de plecare.

CAPITOLUL 7

Luke îi telefonă lui Martine în aceeaşi seară. Ea se încordă toată şi închise ochii, dorindu-şi să nu fi răspuns la telefon.

— Ţi-e dor de mine? o întrebă după saluturile de rigoare. Ce faci acolo singură-singurică?

— Oh… ăăă… mă învârt prin zonă. Vocea îi era încordată şi rece, apoi îl auzi pe soţul ei spunând:

— S-a întâmplat ceva, Martine? Nu pari prea fericită.

— Sunt foarte bine. Când crezi că te întorci?

— Sunt înclinat să cred că n-o să pot veni până vineri, dacă nu cumva chiar sâmbătă.

— În regulă.Ne vedem atunci când te întorci. Îşi injecta în ton o notă de finalitate, sperând că el îi va spune noapte bună şi că va închide apoi telefonul.

— Totuşi, s-a întâmplat ceva! declară el foarte convins. Şi ar fi mai bine să-mi spui despre ce e vorba.

— Când o să te întorci acasă, Luke.

— Acum! îi răspunse pe un ton imperios, aşa cum lui Martine îi displăcea profund.

— Nu este ceva ce am putea discuta la telefon.

— Deci, este nevoie de o discuţie? în mod evident, Luke părea nedumerit, dar în tonul lui exista şi o uşoară notă de mânie, de parcă ar fi fost sâcâit de refuzul ei de a-i destăinui despre ce e vorba.

— Da, este nevoie de o discuţie. Luke, acum o să închid, aşa că îţi spun noapte bună.

— Martine… aşteaptă… Ea însă aşeză receptorul în furcă, simţind cum inima îi bătea nebuneşte. Apoi o cuprinse mânia, ştiind că el o putea înspăimânta chiar şi de la distanţa aceea.

— Nici nu ştiu cum naiba o să-i spun, îi zicea lui Kelvin ceva mai târziu în aceeaşi seară, în timp ce luau cina în sufrageria lui.

— Atunci hai să plecăm mâine de aici, o îmboldi el, umplându-i iarăşi paharul cu Boutari, un vin roşu, bogat, de genul celui de Burgundia, pe care-i cumpărase din sat, împreună cu *stifado* gata preparat,un fel e tocătură roşie din carne cu ceapă, pe care trebuise doar s-o încălzească puţin în

cuptor.

— Dar nu poţi pleca când eşti de-abia la mijlocul muncii pe care o faci aici.

— Am făcut notiţe copioase; şi sunt de-ajuns.

Martine scutură din cap. Chiar neplăcută, cum se anunţa întâlnirea şi confruntarea cu soţul ei, nu dorea s-o ocolească. Trebuia să fie prezentă la întoarcerea lui acasă, să-i spună în faţă că se răzgândise în legătură cu mariajul lor şi că voia să divorţeze.

— O să se întoarcă până la finele săptămânii, îi zise. Numai după asta mă pot gândi la plecare.

— Mi-ai promis că până atunci vei avea totul împachetat şi gata de plecare, îi reaminti Kelvin, mutând sticla cu vin spre paharul lui, Sper că n-ai de gând să revii asupra cuvântului dat.

— Nu, Kelvin, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Era de-a dreptul ironic, cugetă, că motivul pentru care voia să-l părăsească pe Luke nu era nici pe departe în legătură cu ceea ce-i făcuse Litsei,aşa cum îşi închipuia Kelvin,ci din cauza revelaţiei pe care o avusese, a faptului că acum ştia că era îndrăgostită nebuneşte de el. Era convingerea sigură, care stătea la baza acţiunilor ei viitoare, că el n-o va iubi niciodată.

— Dar n-ai de gând să pleci cu mine, ca să te scuteşti de o întâlnire neplăcută cu el?

— Trebuie să fac ceea ce conştiinţa mea îmi spune că e corect, i-o întoarse ea cu o notă de scuză în glas. El oftă şi schimbă subiectul, mărturisindu-i că era dezamăgit de faptul că nu îi bătuse la maşină notiţele făcute, la care ea îi răspunse că avea s-o facă; va veni dimineaţa devreme, ca să aibă un început cât mai bun.

— Mulţumesc, scumpo. Mi-ai luat o piatră de pe suflet. După un desert cu prăjitură cu cremă, cu alune şi miere,

luară cafeaua cu coniac pe verandă, pe întuneric, pentru că lui Martine îi era frică să nu fie văzută.

— De ce să-ţi fie teamă? vru el să ştie, dorind, de fapt, să-i reamintească că urma să-l părăsească pe Luke oricum şi, ca atare, nu era cazul să se teamă de posibilitatea ca el să afle că cinase cu omul cu care intenţiona să se căsătorească, imediat după încheierea divorţului.

— Aş prefera ca el să nu afle că am fost pe aici, fu răspunsul ei laconic. Şi, cu siguranţă, nu vreau să afle că am început iarăşi să lucrez la maşina de scris pentru tine.

Dar nici prin cap nu-i trecuse că Luke urma să afle totuşi, şi asta doar la câteva ore după ce începuse.La ora unsprezece, în dimineaţa următoare, maşina lui Luke parcă chiar în faţa ferestrei de la camera în care lucra. Ridică privirile într-o doară, după care gemu sonor, simţind cum toată culoarea i se scurgea din obraji. Kelvin era afară, încercând să întocmească o hartă a Sanctuarului, fapt pentru care Martine îi era recunoscătoare. Dar ceva dureros, asemănător terorii i se cuibări în suflet, atunci când observă expresia, de-a dreptul criminală, întipărită pe chipul soţului ei, în timp ce intra în cameră, după ce o zărise pe fereastră, atunci când coborâse din maşină.

— Nu ştiu de ce mă obseda ideea că o să te găsesc aici, pufni el, mişcându-se cu paşi agili şi repezi ca de tigru la pândă. Ce înseamnă toate astea? Răspunde-mi imediat! Martine se ridică, după care se aşeză iarăşi pe scaun, pentru că îşi simţea picioarele moi ca gelatina.

— Cum… am crezut… vreau să spun… ai spus că ai să fii plecat până la…

— Am venit acasă, pentru că mi-am dat seama că ceva nu era deloc în regulă! aruncă o privire spre uşa ce dădea în bucătărie. Unde-i individul ăla?

— Kelvin? E… e la Sanctuar… lucrează.

— N-ai mâncat acasă seara trecută! Ai fost aici, şi asta după ce ţi-am spus să nu te mai vezi iarăşi cu el…

— Luke, îl întrerupse Martine. Nu înţeleg… de unde ştiai că sunt aici?

— Pentru că deja am fost la noi acasă! Şi am aflat că ai plecat devreme azi-dimineaţă, şi că nu ai cinat acasă seara trecută! Martine ridică bărbia, afişând un calm regesc, în ciuda fricii care o stăpânea.

— Nu ai dreptul să-mi dictezi mie ce să fac!… Dar el o întrerupse cu bruscheţe ca să-i spună:

— Ca soţ al tău, am toate drepturile ca să mă aştept din partea ta să te ţii deoparte faţă de alţi bărbaţi!

— Oh!… Culoarea îi pieri din obraji, lăsându-i palizi, ochii strălucindu-i de o furie egală cu a lui. Ce naiba vrei să insinuezi?

El îşi arătă dinţii într-un rânjet fioros, ochii sticlindu-i de o furie, de-a dreptul, păgână.

— Ridică-te de pe scaunul ăla îi ordonă. O să vii acasă cu mine! Refuz să mă mai cert cu tine aici, în casa altcuiva! La început, primul ei impuls a fost să-l refuze, dar o singură privire aruncată spre faţa lui o făcu să se hotărască foarte repede să-i asculte comanda.

— O să-i las un bileţel, spuse încetişor, dorindu-şi ca nervii să nu-i mai reacţioneze într-o manieră atât de neobişnuită. Dacă măcar ar reuşi să se calmeze, atunci ar putea face faţă la ceea ce ştia că o aştepta, dar după cum se simţea în acele momente… De ce îşi permisese să fie împinsă într-o stare de frică abjectă? Luke nu era altceva decât un simplu bărbat; putea avea înfăţişarea unui zeu grec, numai că puterile îi erau limitate ca ale unui simplu muritor. El rămase în picioare, nemişcat, în vreme ce ea scria un bileţel sumar, după care îl ridică şi-l citi.

— Poţi să ştergi ultimul rând! îi spuse pe un ton

peremptoriu, după care aruncă foaia de hârtie lângă maşina de scris. Pentru că n-o *„să-l vezi în curând”.*

Martine făcu ceea ce îi ceruse, gândindu-se că oricum nu mai conta. Îl putea suna pe Kelvin din intimitatea dormitorului ei. Amândoi păstrară tăcerea în timpul scurtului drum, în susul dealului, pe şoseaua îngustă ce ducea la vila Caldeos.

Numai că Martine căzuse pe gânduri şi hotărâse că cel mai bun lucru era să-i spună lui Luke decizia ei imediat ce ajungeau, luându-l pe nepregătite şi făcându-i plângerile să pară ineficiente. Asta şi făcu, chiar în momentul în care el o invită, sever, în sufrageria răcoroasă şi parfumată, închizând uşa în urma lor, rupând tăcerea cu un glas răguşit şi supărat:

— Şi acum, soţia mea, poţi să începi să-mi explici…

— Aş putea foarte bine să-ţi spun totul deodată, Luke, şi anume că m-am hotărât să pun capăt căsniciei noastre. Era foarte palidă şi transpiraţia se strânsese în broboane vizibile pe frunte.

— Tu… ai făcut ce? Cuvintele ieşiseră cu greutate după o mică pauză în care chipul lui căpătase o expresie de-a dreptul diavolească şi tot atunci, pentru prima dată, cicatricea de pe obraz arăta urâtă, aproape revoltător de urâtă. Martine se cutremură toată şi, automat, făcu câţiva paşi în spate, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ea şi soţul ei.

— Vreau mai multe de la o căsnicie decât simplul sex, reuşi să spună printre buzele uscate şi ţepene. Aşa că, vreau divorţul. Sunt… sunt încă îndrăgostită de Kelvin… şi el mă iubeşte. Nu e deloc firesc ca noi… noi să fim despărţiţi… în ciuda hotărârii ei de a-l înfrunta cu calm, Martine eşua, bâlbâindu-se, simţindu-şi nervii vibrând dureros şi inima zbătându-i-se în piept. Pentru că Luke avea o expresie care-i amintea chiar de furia elementelor naturii: întunecată şi rău

prevestitoare ca şi norii de furtună.

— Este evident faptul că ai mai discutat toate acestea şi cu Kelvin, o acuză Luke printre dinţii încleştaţi. Şi îţi închipui că rezultatul acestei discuţii are ceva de-a face cu mine? Ochii i se îngustară, iar gura i se strânsese sub imperiul mâniei care-l stăpânea.

— Sunt strâns legate de tine, Luke, îi răspunse ea cu oarecare dificultate.

Sentimentele mele sunt foarte importante…

— Te-ai măritat cu mine din propria voinţă, o întrerupse el cu asprime, şi căsnicia asta rămâne aşa cum e, ai priceput?

Martine îşi trecu limba peste buzele uscate, în vreme ce se holba la el, gândindu-se că, dacă înainte l-ar fi văzut într-o asemenea dispoziţie, nu s-ar fi măritat cu el niciodată, nici măcar n-ar fi luat în considerare propunerea lui. De fapt, dacă se gândea mai bine, probabil că ar fi rupt-o la fugă, sperând să nu-l mai vadă niciodată.

— Nu mă poţi obliga să rămân lângă tine! îi spuse cu o lucire de curaj. Eu… ăăă.. Am lucrurile gata împachetate. De fapt, dacă nu te-ai fi întors mai devreme decât mă aşteptam, ar fi fost toate bagajele gata. I-am promis lui Kelvin că voi pleca de aici, imediat ce ţi-aş fi spus că vreau să divorţăm. Ochii lui negri o cercetară preţ de câteva momente cumplite, îngustându-se din ce în ce mai mult, în timp ce faţa i se contorsiona tot mai tare şi pumnii i se încleştau. Din nou Martine se cutremură, fascinată, ţintuită pe loc de privirile lui insistente, aşa cum prada este ţintuită pe loc de privirile ucigaşe ale prădătorului, aşteptându-şi neajutorată soarta. Neajutorată? Gura i se strânse. Ea nu era deloc neajutorată! N-o să permită să fie terorizată în felul ăsta!

— N-o să fie niciun fel de divorţ!

— Eu una m-am hotărât! izbucni ea, privindu-l drept în faţă, în ochi strălucindu-i provocarea şi bravada. Nu poţi să

faci nimic în legătură cu treaba asta, pentru că te părăsesc astăzi!

— Pe tot iadul, nici nu se pune problema! Toată măreţia şi dominaţia zeului grec,Zeus, păreau să se fi aprins în el, în vreme ce cu paşi repezi străbătea distanţa care-i separa, prinzându-i cu o mişcare brutală încheietura mâinii, făcând-o să ţipe.

— Luke, eu!…

Gura lui fioroasă o atacă pe a ei, închizând-o, făcând-o să se lupte cu forţe sporite de deznădejde şi teamă, ceea ce-l făcu şi pe el să mărească strânsoarea din jurul taliei, provocându-l să-şi vâre o mână pe dedesubtul bluzei şi să cuprindă curba delicată a unui sân.

— Lasă-mă-n pace! ţipă furioasă, prinzând încheietura mâinii lui şi vârându-şi unghiile în carne, apăsând cu nădejde, în speranţa că va vedea sângele ţâşnind. Cu un ţipăt de durere, Luke o prinse de mâini şi începu s-o scuture cu forţă, până când Martine începu să ţipe, rugându-se să se oprească.

— Pisică sălbatică ce eşti! îşi privi încheietura, după care o privi drept în ochi. Data viitoare te bat!

— N-o să mai fie o data viitoare! strigă mintoasă, în timp ce încercă să-şi recapete suflul. Eu una plec acum! El o prinse iarăşi în braţe, trăgând-o cât mai aproape, găsindu-i buzele, în ciuda mişcărilor pe care le făcea încercând să se elibereze, deşi ştia că nu avea nici cea mai mică şansă. Luke îi prinse bărbia într-o strânsoare fără milă, după care îi simţi limba cercetătoare, mâinile care parcă o frământau, trupul înalt şi solid atât de aproape de al ei poruncindu-i să i se supună.

Din cauza neputinţei îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi, când el îşi retrase buzele de pe buzele ei.

— Să… să ştii că m-am hotărât, îi zise slăbită, cu tot trupul parcă secătuit după contactul îndelungat cu el. Am făcut o

greşeală, atunci când m-am căsătorit cu tine, iar acum v-vreau s-o rectific.

— Ce s-a întâmplat în timpul absenţei mele? o întrebă el, mânia evaporându-i-se, în vreme ce rămase lângă ea, mult mai înalt, privind-o atât de atent, încât Martine avu pentru un moment senzaţia că îi putea citi gândurile. Erai foarte bine înainte sa plec, îi reaminti el, strângând-o cu putere de braţe, în timp ce ea mai făcu o încercare, nereuşită, de a se elibera. De fapt, am avut impresia că ţi-ar fi plăcut să vii cu mine. Adevărul era că Martine nu putea nega spusele lui şi, pentru un moment, chiar se gândi să-i spună că aflase ceea ce îi făcuse el lui Litsa. Dar chiar dacă i-ar fi spus, tot nu ar fi fost o scuză cinstită pentru motivul pe care-l avea ca să-l părăsească. Dar ca să mărturisească adevărul, era ceva imposibil; niciodată nu i-ar fi spus că-l iubeşte, mai ales că ştia că el n-o va iubi niciodată. Aşa că îi răspunse cu greutate, cu o voce întretăiată:

— Singurul lucru care s-a întâmplat este faptul că m-am decis că vreau să fiu cu Kelvin, cu bărbatul pe care-l iubesc. Privirea lui părea să răzbată tot mai adânc în sufletul ei.

— Şi atunci de ce această ezitare? vru el să ştie. Nu eşti tocmai sigură dacă îl iubeşti pe Kelvin?…

— Bineînţeles că sunt sigură! exclamă ea întărâtată. Doar ştii că îl iubesc pe Kelvin.

— După tot ce ţi-a făcut?

— A fost o mică scăpare, dar acum îi pare rău. Ştiu că nimic altceva de genul ăsta n-o să se mai întâmple.

— Nu ai cum să ştii aşa ceva.

— Îl cred, am încredere în el.

— În cazul ăsta eşti o proastă!… Se opri, oferindu-i şi ei şansa să spună ceva. Numai că Martine rămase tăcută, privindu-l, observându-i chipul care, eliberat de spasmele mâniei, era poate cel mai frumos pe care îl văzuse în viaţa ei.

Cicatricea nu mai ieşea atât de tare în evidenţă. Se gândi că poate într-o bună zi nu se va mai observa aproape deloc. După care, fără să vrea, gândurile i se întoarseră la motivul pentru care căpătase acea cicatrice, într-o luptă cu fraţii fetei pe care o necinstise şi care nu avea cum să-şi mai găsească în Grecia un soţ care să aibă grijă de ea…

— Oricum, tocmai îi spunea Luke, indiferent dacă îl crezi sau nu, nu are prea mare importanţă. Noi doi suntem căsătoriţi şi aşa o să rămânem, ai înţeles?

Martine îşi muşcă buzele, simţindu-se iarăşi neajutorată, prinsă în farmecul lui, conştientă de puterea caracterului lui şi de ascendentul pe care-l avea asupra ei. Nu îi putea ţine piept… Vexată de această acceptare, dar forţată s-o recunoască, îşi dădu seama că era atât de slabă în faţa lui, din cauza magnetismului pe care-l exercita asupra ei… ca iubit…

— Nu mă poţi persecuta în felul ăsta… începu ea.

— Persecuta? Ochii lui întunecaţi prinseră iarăşi să lucească. Să nu îndrăzneşti să foloseşti un asemenea cuvânt cu mine. Eşti nevasta mea; te-am tratat cu afecţiune şi respect, aşa că nu ai niciun fel de scuză să foloseşti un asemenea cuvânt.

Vocea lui groasă era potolită acum, iar accentul aproape de nedetectat, la fel ca şi cicatricea, şi, încă o dată, Martine cugetă că într-o bună zi va dispărea la fel ca şi însemnul urât al luptei. Rămase să privească, în sus, spre faţa lui şi deodată îşi dădu seama că nu-l putea părăsi… nu încă. Puterea lui, magnetismul pe care-l avea, erau mult prea puternice, ca să le reziste. Îi era foarte uşor să ia decizii, atunci când era plecat, dar la ce bun să le ia, dacă, ca şi în acel moment, era atât de aproape… exercitându-şi puterea asupra simţurilor ei? îşi înghiţi nodul din gât, gândindu-se la Kelvin întorcându-se acasă, citind bileţelul, aşteptând-o să vină cu bagajele gata făcute pentru plecare. Efectiv, era de râs felul în

care ei doi hotărâseră să plece, fără să ţină cont de reacţia soţului ei sau, în cazul ei, de slăbiciunea pe care o avea alături de el, sub influenţa dominaţiei lui.

— Luke, începu, nu pot…

— Să stai lângă mine? Mânia se dispersase iarăşi, iar în privirea lui nu rămăsese decât ironia aceea fină şi amuzamentul. Dar poţi să rămâi soţia mea, şi aşa vei face. Indiferent de motivul pe care-l ai şi care te face să doreşti să pleci cu Kelvin, cu siguranţă nu are absolut nimic de-a face cu dragostea. O privi direct în faţă şi Martine fu obligată să cedeze. Am spus de mai multe ori că noi doi avem nevoie unul de celălalt, şi ştii că aşa e, nu? Niciun răspuns din partea lui Martine, aşa că, după o mică pauză, continuă: Răspunde-mi, Martine.

Ea continuă să-şi muşte buzele, furioasă pentru că se simţea atât de neajutorată şi incapabilă să se înfrunte cu el. Pentru că nu mai exista niciun fel de îndoială că, dacă ar fi vrut cu adevărat să-l părăsească, ar fi făcut-o fără probleme.Ar fi fost mai puternică decât şi-ar fi dorit Luke şi nu i-ar fi păsat de felul lui de a o convinge. Era încă mult prea influenţată de plăcerea fizică pe care el i-o dăruia, de experienţa şi de fineţea lui, de maturitatea care-l făcea să fie amantul perfect.

Kelvin nu avea să fie niciodată amantul perfect; din punctul ăsta de vedere,Martine nu-şi făcea niciun fel de iluzii.

Luke vorbea iarăşi, dar de această dată în vocea lui exista un ton imperativ, care nu putea fi ignorat.

— Ţi-am cerut să-mi răspunzi, Martine! Ridică privirile spre ochii lui negri şi implacabili şi, aproape fără voia ei, cuvintele ieşiră printre buzele uscate, marcate parcă de furie şi dezgust la adresa ei.

— Da, Luke, noi… noi, avem nevoie unul de celălalt. Ochii negri se îngustaseră, în vreme ce aştepta; după care se

deschiseră iarăşi mari, iar Martine un triumful care se citea în adâncul lor.

— Să nu uiţi treaba asta niciodată.

— Va trebui să-l văd iarăşi pe Kelvin şi să-i explic. Îşi simţea trupul secătuit; mintea îşi pierduse dintr-o dată toată claritatea. Nu ştiu ce-o să gândească despre asta.

— Ar fi trebuit să se gândească mai bine la toată treaba, înainte să se implice într-o legătură cu Sophia, veni replica aspră a lui Luke. Suntem cu toţii supuşi acţiunilor care apoi ne fac să regretăm, dar trebuie să suportăm consecinţele deciziilor pe care le-am luat.La vremea aceea părea foarte sigur că, de fapt, pe Sophia o dorea, atât de sigur, încât ţi-a cerut să-i înapoiezi inelul de logodnă. Şi ăsta a fost finalul; acum eşti căsătorită cu mine şi aşa o să şi rămâi, ai priceput?

Martine se încruntă şi-şi încleşta dinţii.

— Nu este cazul să te tot repeţi, izbucni. Rămâne aşa… Deocamdată, adăugă în gând.

Într-o bună zi va fi forţată să plece, pur şi simplu pentru că dragostea ei o va îndepărta de omul care nu-i va putea răspunde în acelaşi fel. Dar deocamdată era a lui şi va continua să fie a lui. Şi, în vreme ce-i studia trăsăturile, îşi dădu deodată seama că asta era ceea ce îşi dorea: să rămână cu el deocamdată, să se bucure de felul în care făcea dragoste cu ea, să fie dusă până în cele mai înalte tării ale cerului, să experimenteze plăcerea sălbatică şi indescriptibilă. Se detesta, dar, cu o altă asemenea ocazie, găsise oarecare alinare când îşi spusese că nu făcea altceva decât să-şi urmeze instinctul primitiv de împerechere.

— Vino încoace! îi ordonă soţul ei, iar ea se întrebă dacă, cu percepţia lui ascuţită, nu izbutise cumva să-i ghicească gândurile care o măcinau. O porni, încet şi şovăielnic, atrasă de el nu doar de forţa pe care o avea, ci şi de inexplicabila putere pe care, fără îndoială, o moştenise direct de la

străvechii zei,zei păgâni,ai Greciei. Braţele lui erau întinse şi ea se simţi cuprinsă de ele. Faţa lui se apropie, iar Martine îi simţi respiraţia răcoroasă şi curată înainte ca buzele să-i fie capturate posesiv, închizându-şi ochii atunci când îi răspunse, o întreagă cataractă de fierbinţeală revărsându-se peste întreaga ei fiinţă şi cuprinzându-i inima parcă într-un cerc de foc.

Braţele lui îi strângeau fără milă trupul zvelt, atrăgând-o spre coapsele lui tari, mâinile comunicându-i astfel că revenise acasă la stăpânul ei, care avea drepturi totale asupră-i. Reuşi să se relaxeze alături de el, înfiorându-se involuntar, atunci când buzele lui găsiră punctul sensibil de pe gât, acolo unde pulsul se zbătea. Apoi îşi desfăcu uşor buzele într-un atac senzual deosebit, care o făcea să renunţe la orice fel de rezistenţă, în cazul în care ar mai fi fost în stare de aşa ceva.

— Mi se pare că au trecut decenii de când n-am mai făcut dragoste… Se opri, şi Martine îi auzi respiraţia uşor şuierătoare. Te vreau, acum… începu să se zbată din nou, pe jumătate ruşinată, pe jumătate oripilată la ideea de a face dragoste cu el la o asemenea oră din zi.

— Nu… eu… va trebui să aştepţi! Lui Luke îi scăpă printre buze un hohot de râs, în timp ce aplecă capul s-o sărute din nou.

— Dacă nu doreşti să te iau în braţe şi să te duc chiar eu în dormitor, draga mea soţie, ar fi mai bine dacă te-ai mişca din proprie voinţă şi plină de obedienţă. Am trecut prin multe pe ziua de azi; aş putea deveni nu numai nerăbdător, ci şi foarte furios. Făcu un gest neglijent în direcţia uşii. Dă-i drumul; o să vin şi eu după câteva minute. Trecuse mai mult de o oră când, cu trupul încălzit şi gol alături de trupul ei catifelat, Luke îi zise:

— Ei bine, draga mea, acum eşti pe deplin convinsă că ai

nevoie de mine?

Cu extazul încă prezent în toată fiinţa ei, se auzi spunând pe un ton supus şi uşor răguşit:

— Da, soţul meu, sunt pe deplin convinsă. Apoi, se întoarse ca să-l cuprindă în braţe, apropiindu-şi faţa de faţa lui, nările ei sensibile aspirând aroma subtilă şi masculină pe care o degaja pielea lui. Apoi îi văzu buzele, fin cizelate, întinzându-se sub ivirea unui zâmbet ce exprima triumful şi satisfacţia, înainte de a le atinge pe ale ei cu blândeţe, în vreme ce mâna lui o prinsese pe a ei. Un oftat ciudat, ce păru să se ridice tocmai din adâncul sufletului lui, sparse liniştea ce domnea în cameră.

— Trebuie să merg să-l văd pe individul ăsta, Kelvin, începu să spună, când ea îl întrerupse rugătoare:

— Lasă-mă pe mine să rezolv problema asta, Luke. O să-i vină foarte greu să accepte atitudinea mea; acum este acolo, gândindu-se că trebuie să apar în orice moment. Luke începu să râdă şi se ridică într-un cot.

— Şi iată-te pe tine, în pat cu mine, uitând cu totul de existenţa lui.

Instinctiv, Martine ridică bărbia, bătăioasă, deşi ştia că minte atunci când îi răspunse:

— N-aş putea să-l uit, nu atunci când i-am făcut o promisiune!

— Mincinoasă mică ce eşti! Gura lui Luke era acum pe gâtul ei, în timp ce cu o mână îi prinsese un sân. Îi simţi imediat dorinţa de a face dragoste din nou şi se miră de virilitatea lui. Din punctul ei de vedere, deja se simţea extenuată de violenţa primitivă prin care trecuseră amândoi. Aruncă o privire la razele de soare ce izbutiseră să se strecoare printre draperii, după care murmură mai mult pentru ea:

— Mi se pare greşit să fiu în pat la această oră din zi;

desigur, exceptând vreo boală, adăugă repede, simţindu-se prost, văzând amuzamentul din privirile lui.

— Cum ar fi posibil ca o asemenea plăcere să fie greşită? Ea nu-i răspunse, aşa că el continuă: Trebuie neapărat să facem dragoste şi în apă…

— Apă! îl întrerupse Martine, gemând şi încruntându-se.

— Oh, nu în cadă, râse Luke. Pentru că m-aş simţi cam strâmtorat acolo. Nu, în mare,

Martine, în marea cea caldă şi unduitoare, când te simţi ca şi cum ai fi înfăşurat în mătase, când trupul partenerei pluteşte şi se freacă de al tău, când totul vine fără efort!… Vocea lui se îndepărtase şi se pierduse, aşa că Martine se simţi nevoită să-l întrebe:

— Ai mai făcut dragoste în mare şi înainte? El o privi ca din depărtare, după care îi mângâie părul strălucitor şi îi răspunse încet:

— Da… dar mă îndoiesc că plăcerea pe care am avut-o atunci, ar fi la fel de satisfăcătoare dacă te-aş avea parteneră pe tine. O să încercăm într-o bună zi, când o să ieşim să înotăm… Se întrerupse şi-i sărută obrajii înfierbântaţi. Eşti atât de frumoasă când eşti ruşinată, scumpa mea Martine! Ştii, sunt un bărbat extrem de norocos că am găsit o femeie aşa ca tine. Martine păru să se îmbete la auzul vorbelor lui, prefăcându-se pe jumătate că şi el se îndrăgostise de ea. Îi atinse cicatricea, un gest izvorât din tandreţe, dar apoi toată magia se destramă, dându-şi seama că îi ştia originea. O bătaie… o luptă în timpul căreia, fără îndoială, şi-a făcut şi el simţită puterea, dar de pe urma căreia rămăsese cu cicatricea. Îşi retrase încetişor mâna şi observă cum se îngustau tot mai mult ochii lui.

— Sper că nu-ţi pasă prea mult de desfigurarea mea, nu? Era prima dată când se referea la ea şi, pentru moment, Martine simţi nevoia să-l întrebe cum o căpătase.

Dar, doar în decursul câtorva secunde, reveni asupra intenţiei şi îi răspunse încet, dar sincer:

— În mod normal de-abia dacă se mai observă. Cred că într-o bună zi va dispărea cu totul. El încuviinţă şi, automat, îşi aşeză un deget bronzat pe ea, trasând linia tăieturii, în vreme ce îşi acompania gestul cu o încruntare.

— Doctorul m-a asigurat c-o să dispară, numai că treburile astea cer mult timp.

Se opri, părând să se gândească la ceva, în timp ce Martine îşi ţinea respiraţia, pe jumătate aşteptându-se ca el să-i dea nişte explicaţii. Dar el îşi retrase degetul, aşa cum făcuse şi ea, şi, după ce-i sărută buzele şi gâtul, şi vârful unui sân, se strecură afară din pat şi-şi luă halatul pe care şi-l aşezase pe un scaun înainte de a face dragoste.

Martine îl privi îmbrăcându-se, înroşindu-se din cauza faptului că nu rezistase ispitei de a-l cerceta: atât de înalt şi musculos, şi gol, cu pielea la fel de măslinie ca şi a unui arab, micuţa cruciuliţă de aur pe care-o purta la gât, strălucind stins printre firele, dese şi negre, de păr ce-i acopereau pieptul. Îşi întoarse chipul spre ea, după ce-şi înnodă cordonul, profilul lăsând loc feţei întregi, nobilă şi frumoasă, cu trăsături fin cizelate.

Din nou Martine îl asemui statuilor de zei, pe care le văzuse prin muzee. De admiraţie lăsă să-i scape un oftat. Dacă vreodată se va îndrăgosti şi el de ea, ar fi mult prea frumos ca să mai pară adevărat… îşi întrerupse şirul gândurilor şi scutură din cap. N-o s-o iubească niciodată; îi spusese treaba asta nu numai o dată: că nu crede în dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

— La ce te gândeşti? Ochii lui Luke îi părăsiră faţa, ca să poposească pe sânii înfierbântaţi, vizibili chiar şi prin cearceaful subţire pe care-l trăsese până la bărbie.

— La nimic cu adevărat important, îi răspunse fără să-l

privească. Ah, dacă eşti amabil să pleci, o să pot să mă îmbrac şi eu.

— Să plec? Ridică uşor din sprâncene. Desigur, nu te-ai ruşinat aşa, dintr-o dată, nu? comentă el cu amuzament. Ridică-te, nevastă, şi lasă-mă să mă bucur de ceea ce-mi aparţine. Martine se simţi cuprinsă de furie şi-şi ridică cearceaful şi mai sus.

— Vreau şi eu un strop de intimitate…

— Ce prostie! Traversă încăperea din trei paşi de uriaşi şi, înainte ca ea să-şi dea seama care îi erau intenţiile, se trezi ridicată cu forţa din pat şi obligată să rămână în picioare, goală şi frumoasă în faţa ochilor lui încântaţi. Pulsul i se vedea într-o parte a gâtului; iar mâna lui veni încet şi se aşeză pe obrazul ei roşu, mângâindu-l cu tandreţe. Încet, Luke aplecă capul, iar sărutul lui era nu numai blând, ci şi încărcat de respect, iar expresia din ochii lui de nepătruns.

Martine avu senzaţia că se ducea o luptă aprigă în sufletul lui… se lupta cu ceva… dar cu ce anume? Martine se întoarse uşor, iar el îi dădu drumul, dar rămase locului urmărindu-i fiecare mişcare în parte, în vreme ce ea îşi punea hainele, până când, la final, îi luă rochia din mână, trecându-i-o peste cap, întorcând-o apoi cu spatele ca să-i poată închide fermoarul… Rămaseră unul lângă celălalt, într-o atitudine intimă şi caldă. Martine îi simţi apoi mâinile care i se ridicau de pe talie pentru a-i acoperi sânii, simţind cum fiecare nerv din trup îi cerea şi mai mult. Ce era cu această atracţie, cu acest magnetism pe care-l exercita asupra ei, în aparenţă fără cel mai mic efort? Era destul doar s-o atingă ca să-i stârnească toate dorinţele. Cu siguranţă că asta nu era o relaţie tocmai firească… poate nu tocmai sănătoasă… Se întoarse în braţele lui şi căpătă un sărut zgomotos, apoi primi o palmă peste fund şi îl auzi cum îi spunea să nu încerce să-l mai tenteze în felul acela.

CAPITOLUL 8

Kelvin o privea lipsit de expresie şi Martine îşi feri faţa, preferând să privească pe fereastra sufrageriei, observând că frunzele încovoiate ale unui smochin sălbatic se agăţaseră de tufa de trandafiri agăţători de la intrare şi că întreaga grădină fremăta de culoare, în tonuri de la un roşu-aprins şi până la cel mai delicat roz. Soarele cald al Greciei scălda întreaga aşezare în lumina sa strălucitoare ce se reflecta de pe cerul fără nori, de un albastru intens.

— Nu înţeleg. În sfârşit, Kelvin rupse tăcerea vocea lui părând şi acuzatoare, şi furioasă, şi umilă în acelaşi timp. Nu se poate să vrei să rămâi alături de el!

Martine îşi înghiţi saliva adunată în gură şi reuşi să spună:

— Îmi pare rău, Kelvin, dar… dar… vreau să rămân alături de soţul meu. Se simţea îngrozitor ştiind cât de tare îl făcea să sufere pe acest bărbat pe care, până nu de mult, îl iubise… sau crezuse că-l iubeşte. Acum era pe jumătate convinsă că Luke avusese dreptate când îi spusese că nu fusese niciodată îndrăgostită de Kelvin.

Aşa cum nici Kelvin nu fusese îndrăgostit de ea, după cum tot Luke decretase. Ei bine, se părea că nici de Sophia nu se îndrăgostise cu adevărat.

— Ai promis şi doar discutând cu el te-ai răzgândit?!

— Da, aşa-i, chiar am stat de vorbă. Kelvin o privea acum cu suspiciune în ochi şi cu un soi de nemulţumire, după cum observă Martine.

— Este partea fizică din căsnicie!? Fusese pe jumătate întrebare, pe jumătate declaraţie convingătoare şi, spre marea ei stânjeneală, Martine simţi cum începeau să-i ardă obrajii. Buza inferioară a lui Kelvin începu să tremure necontrolat. Chiar se spune că grecii sunt cei mai buni amanţi din lume; nu, nu chiar cei mai buni, rectifică el,

aruncându-i o privire circumspectă, cei mai înfocaţi. Deci, îţi pune sângele în mişcare, aşa-i?

— Nu fi vulgar! ripostă Martine, cu obrajii mai îmbujoraţi ca niciodată.

— Nu fac decât să enunţ o stare de fapt. Mie nu mi-ai părut niciodată aşa de înfierbântată, dar probabil eu, ca un umil englez, nu am ceea ce-ţi trebuie.

Întorcându-i spatele, se îndreptă spre micul băruleţ, deschizându-i uşiţa.

Martine se întoarse spre uşă şi era de-abia la jumătatea drumului, atunci când o ajunse din urmă vocea lui:

— Martine, te rog, nu lua o hotărâre pripită. Te iubesc şi mă iubeşti. Sexul n-o să ţină o fată ca tine pentru totdeauna, nu fără ceva mult mai profund care să-l justifice.

Se opri, ţinând sticla şi paharul întinse în faţă. Şi ai fi necinstită dacă ai încerca să negi cele spuse acum. Renunţă la el şi vino cu mine, aşa cum am aranjat.Păi, numai cicatricea şi este destul ca să-ţi dovedească ce fel de om este! Şi, aşa cum am mai spus şi înainte, de fiecare dată când o vei vedea, o să-ţi aminteşti cum anume a căpătat-o.

Martine încuviinţă uşor din cap, deşi nu asta intenţionase. Verbal nu putea fi de acord cu el, dar ceva din expresia feţei ei îl făcu să adauge cu şi mai multă încredere:

— Nu negi nimic din ce ţi-am spus, deci în adâncul inimii tale eşti de acord cu mine.

— Cicatricea va dispărea până la urmă… Se opri, simţindu-se prost din cauza remarcii pe care începuse s-o facă.

— Dar nu şi amintirea. Mereu va exista cunoaşterea faptului că a nenorocit pe viaţă o biată fată. Un ton vehement… numai că ochii lui îi evitară pe ai ei şi ceva se furişă în mintea lui Martine.

Era profund conştientă că şi înainte mai sesizase un fel de mister care înconjura cicatricea aceea. Se auzi singură

spunând, foarte încet, fără ca ochii ei să-i părăsească faţa:

— Eşti chiar atât de sigur că a căpătat cicatricea aceea, în urma unei bătăi cu fraţii lui Litsa? Kelvin însă părea absorbit de turnarea unei măsuri bune de alcool în pahar. Ochii lui nu-i mai evitară privirea scrutătoare, atunci când îi răspunse foarte lejer:

— Sunt sigur. Şi oricum, doar ai stat de vorbă şi cu Litsa, aşa că ştii că băieţelul este al lui. Martine începu să-şi muşte buzele, simţindu-se prost şi încă conştientă de faptul că ceva nu era clar, iar cărţile nu erau aşezate pe masă cu faţa în sus.

— Da, îi răspunse ea. Am stat de vorbă cu Litsa. Dar chiar şi aşa, cumva nu-l pot asocia pe soţul meu cu o asemenea faptă dezgustătoare. Este grec şi, ca atare, ştia foarte bine că îi făcea un rău ireparabil bietei fete. Şi este extraordinar de drăguţă, Kelvin. Se pare că nu ai întâlnit-o până acum, aşa-i?

El scutură din cap.

— Nu, n-am avut plăcerea.

— Atunci n-ar strica s-o întâlneşti.

— Pentru vreun motiv anume? o întrebă deodată cu mult interes.

— Nu… Martine ridică din umeri, fără să ştie exact de ce spusese ceea ce spusese.

Poate doar faptul că am crezut că ar trebui să vezi şi tu cum este.

Kelvin se încruntă în direcţia ei pe deasupra paharului pe care-l ţinea în mână.

— N-am nici cea mai mică dorinţă să văd cum arată una dintre fostele amante ale soţului tău. Martine strânse din dinţi, în vreme ce din priviri părea să arunce flăcări.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti în felul ăsta despre soţul meu! strigă ea. Şi nici despre Litsa să nu mai îndrăzneşti!

— Pari să fii ciudat de plină de simpatie faţă de Litsa. Era nedumerit, dar încă certăreţ şi morocănos după micul

interludiu în care o rugase pe Martine să fugă cu el, aşa cum aranjaseră.

— Nu este o stricată doar pentru că a avut un copil, fără să fie căsătorită!

— În Grecia aşa este considerată.

— Nu prea-mi vine a crede.

— Eşti de acord cu această legătură… legătura dintre fata aia din sat şi soţul tău?

— De acord este un cuvânt foarte ciudat pe care l-ai ales să-l foloseşti, Kelvin.

— Tolerat, atunci? Trecut cu vederea?

— Trebuie s-o trec cu vederea, ţinând cont că asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă,aşa după cum probabil îţi aminteşti,când legăturile amoroase ale lui Luke nu aveau nimic de-a face cu mine, tot aşa cum nici legăturile mele de pe atunci nu-l privesc câtuşi de puţin pe el.

— Dar niciodată n-ai avut niciun fel de legături amoroase sau aşa am tras eu concluzia.

— Prin legături amoroase nu mă refeream neapărat la ceva fizic. Acum vorbesc în general. Martine realiză deodată că această discuţie era în întregime sterilă şi că nu-i ducea absolut nicăieri, aşa că se apropie şi mai mult de uşă.

— Nu pleca încă. Kelvin puse paharul pe masă, după care traversă încăperea.Martine, ţi-ai ieşit cu totul din minţi de arunci la gunoi fericirea a doi oameni, a ta şi a mea, scumpo. Aproape că o atinsese, numai că ea se încruntase şi-l îndepărtase cu braţele întinse şi cu palmele întoarse spre el. Fusese un fel de gest instinctiv şi protector, care îşi făcuse efectul dorit, oprindu-l să se mai apropie.

— Acum o să plec, Kelvin.La revedere şi mult noroc.

— Dar nu poţi să pleci aşa! Fusese un ţipăt de disperare şi un fel de rugăminte, care atinse imediat corzile inimii ei sensibile, fără ca asta să-i amintească, aşa cum s-ar fi

întâmplat poate cu cei mai mulţi dintre oameni, că Kelvin o tratase cu mult mai multă brutalitate şi răutate decât îl trata ea în acele momente.

— Trebuie, dragul meu Kelvin, îi răspunse cu blândeţe, mângâindu-i uşor mâneca.Este mai bine pentru amândoi…

— Cum ar putea să fie mai bine pentru amândoi? o întrerupse cu sălbăticie. Era ca un înecat care se prinde cu furie de o sfoară… Dar acolo nu exista nicio sfoară.

Martine fu astfel obligată să spună, deşi puţin sufocat pentru că gâtul i se strânsese:

— Există mai multe lucruri în căsnicia asta decât crezi tu, Kelvin. Vezi tu, deşi, în principiu, ai avut dreptate, atunci când ai spus că Luke nu mă iubeşte, te-ai înşelat profund când ţi-ai închipuit că eu nu-l iubesc.

Era foarte palidă, şi o ştia. Numai că Kelvin era şi mai palid, de fapt în jurul ochilor şi spre gură era de-a dreptul cenuşiu. Privirea din ochii lui o rănea cumplit pe Martine, dar acum îşi amintise ceea ce-i făcuse şi el la rândul lui, rememorând durerea şi disperarea drumului acela cu maşina, când tot timpul privise după farurile maşinilor care să-i arate că Kelvin o pornise în căutarea ei, ca după aceea să se împace şi să fie fericiţi până la adânci bătrâneţi ca şi cum Sophia n-ar fi existat niciodată.

— Tu… tu, îmi spui adevărul? reuşi în cele din urmă să vorbească, mergând cu spatele şi întinzându-se după paharul pe care-l abandonase pe masă. Chiar îl iubeşti? Martine încuviinţă încet din cap.

— Da, Kelvin, chiar îl iubesc. Aşa că, vezi tu, între noi doi n-ar fi mers nimic bine…

— Dar chiar că nu mai înţeleg, o întrerupse el fără jenă. Numai cu câteva ore în urmă aveai hotărârea fermă să-l părăseşti; aveai de gând să pleci împreună cu mine. Scutură din cap nedumerit. Nu este posibil să te fi îndrăgostit de el de

azi-dimineaţă, de când nu ne-am văzut.

În acel moment, Martine zâmbi, un zâmbet înţelept şi enigmatic în acelaşi timp, asemănător poate cu cel al Monalisei, după cum credea Kelvin care o privea de-a dreptul fascinat, aşteptându-i răspunsul.

— Nu durează prea mult ca ideea că te-ai îndrăgostit să te lovească ca din senin, îi răspunse ea cu blândeţe. Şi ştiam de asta înainte să te fi părăsit azi-dimineaţă. Şi am fost de acord să vin cu tine tocmai din acest motiv, şi nu din cauza a ceea ce am auzit despre el şi Litsa.

— Pentru acel motiv? Kelvin se încruntă nedumerit şi zăpăcit.

— Am simţit că nu mai puteam trăi alături de Luke, odată ce mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de el. Vezi tu, eu ştiu că el nu mă va iubi niciodată. Buzele începuseră să-i tremure şi încruntarea lui Kelvin păru să se adâncească.

— Şi, ca atare, aveai de gând să te foloseşti efectiv de mine, izbucni el, ignorându-i ultima frază, deşi Martine era sigură că îi era scrisă cu litere de foc în minte. Ce proastă trebuia s-o creadă, să iubească un bărbat care nu-i va răspunde niciodată cu aceeaşi monedă.Pe cuvântul meu, Martine, am avut o cale de scăpare teribil de îngustă! Ai fi venit cu mine, m-ai fi lăsat să mă căsătoresc cu tine şi în tot timpul ăsta tu ai fi iubit un alt bărbat..

— Nu cred că este cazul să te holbezi la mine cu atâta indignare! nu se putu abţine să nu-l întrerupă, cu ochi strălucitori de mânie şi dezgust. Se pare că uiţi că toate astea se datorează faptului că tu ai vrut să rupem logodna, pentru că te simţeai prea fermecat de Sophia.

— Şi se pare că a fost o decizie al naibii de înţeleaptă din partea mea! Nu m-ai fi iubit niciodată. Niciodată!

— Poate că nu, dar nici tu nu m-ai iubit… Se întrerupse deodată şi deschise uşa. Nu văd niciun motiv pentru care ar

trebui să continuăm această ceartă, aşa că o să-ţi spun la revedere. Sper că o să accepţi acest rămas-bun ca final.

Vocea ei era ca de gheaţă din cauza durerii pe care o simţea în adâncul inimii. Dacă Sophia n-ar fi apărut în viaţa lor… îşi opri gândul la jumătate, pentru că îşi dădu seama în acel moment că intruziunea acelei fete în vieţile lor, fusese de bun augur. Aşa cum spuseseră şi Luke şi Kelvin, niciodată nu l-ar fi iubit pe fostul ei logodnic cu adevărat… şi nici el pe ea. Descoperiseră ceva atrăgător unul la celălalt, dar acel ceva nu era deloc dragoste.

Apoi îşi duse gândul mai departe, continuând cu o eventuală căsătorie între ei doi, care poate pentru un timp ar fi fost fericită, dar mai apoi, şi-ar fi dat seama amândoi, cu multă tristeţe, că le lipsea ceva mai important decât sexul, munca în comun, gusturile şi ar fi fost de acord să divorţeze în cele din urmă, pentru că o astfel de căsnicie între ei n-ar fi ţinut.

Martine nici nu mai putea suporta să se gândească la aşa ceva, pentru că, în subconştient, exista convingerea fermă că şi ea şi Luke se vor despărţi într-o bună zi, pentru că o relaţie ca a lor nu avea suficientă putere să supravieţuiască hazardului normal care intervenea în cele din urmă şi în cele mai fericite şi reuşite căsnicii. O întristare adâncă o copleşi, în timp ce urma drumul spre vilă.

Chiar şi aprecierile pe care le făcea în acel moment în privinţa ţinutului erau marcate de o oarecare tristeţe: câmpurile, parcă pictate, de un verde-crud se îngemănau cu verdele adânc al frunzelor de măslini, malurile râului străluceau în auriu şi maro-întunecat, iar apa albastră, ce curgea ia vale, părea încărcată de mii de diamante, atunci când razele îi atingeau suprafaţa. Oleandrii se aplecau, parfumul lor îmbătător ajungând până la ea dus de briză uşoară, iar sus pe deal văzu splendoarea aproape incredibilă

a grădinilor ce aparţineau vilei soţului ei,căminul ei. Dar pentru cât timp?

Era inevitabil ca Luke să nu observe tristeţea ei, aşa că sprâncenele i se adunară spre rădăcina nasului într-o încruntare feroce.

— Ei bine, ce-a avut de spus? o întrebă, întâlnind-o pe terasă, unde până atunci dăduse nişte instrucţiuni unui grădinar care acum se îndepărtase plin de respect.

— Nu prea multe, îi răspunse laconic, numai că soţul ei nu era omul care să se lase înşelat de un răspuns incomplet, aşa că îşi repetă întrebarea de parcă ea nu i-ar fi răspuns deloc. Martine îl privi plină de suspiciune şi îi văzu gura strângându-se de nemulţumire. Resemnată, îi răspunse iarăşi:

— A fost foarte supărat şi mi-a spus că sunt o proastă şi că ar fi trebuit să plec împreună cu el… Asta-i ce-a spus la început, rectifică, după care îşi dori să n-o fi făcut, pentru că era de acum evident că îi dăduse lui Luke şi mai mult de gândit.

— La început? Vrei să spui că după un timp şi-a schimbat părerea?

— Da, şi-a dat seama că, de fapt, nu l-am iubit niciodată. Luke începuse s-o privească cu o expresie ciudată pe faţă. Era cu mult deasupra ei, mult mai înalt, plin de încredere în sine şi infinit superior…

Martine îşi dori să fi avut măcar pe jumătate din încrederea pe care o avea el în capacităţile lui şi îşi mai dori ca nervii să n-o mai dea de gol ori de câte ori el o chestiona în felul acela. Părea atât de neînduplecat şi de neiertător, încât Martine se întrebă ce fel de tată urma să fie şi dacă avea de gând să-şi terorizeze propriii copii.

— Trebuie să existe un motiv al naibii de bun pentru care să se fi răzgândit aşa, deodată, nu crezi?

— Nu-mi pot aminti… ăăă… stăteam de vorbă şi cred că deodată a simţit că ceea ce a fost între noi nu era deloc dragoste.

— Ţi-am spus şi eu, i-o tăie el brutal, încruntându-se şi mai mult. Îmi ascunzi ceva, o acuză, şi, spre marea ei stânjeneală, simţi cum se înroşea toată. Ce anume?

Martine scutură din cap, pentru că asta era o întrebare la care n-avea de gând să-i răspundă, indiferent cât de mult ar fi încercat el s-o convingă.Ar fi fost insuportabil de umilitor pentru ea să-i mărturisească că se îndrăgostise de el.Ar fi ridiculizat-o, i-ar fi râs în faţă, în vreme ce i-ar fi repetat din nou că el nu credea în dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

— Există vreo necesitate stringentă pentru acest gen de interogatoriu, Luke? întrebă, încercând să pară degajată.

— Am tot dreptul să-mi interoghez nevasta.

— Ce bărbat arogant şi pompos! Ochii lui se îngustară periculos de mult.

— Nu încerca să-mi scapi cu glume, izbucni. Ce s-a întâmplat exact între tine şi Kelvin?

— Ţi-am povestit tot ce s-a întâmplat între noi. Era doar secretul ei, pe care îl ascundea, şi probabil ceva anume din expresia feţei ei îl convinse în cele din urmă pe Luke că, indiferent de cât de departe încerca să meargă cu persuasiunea, exista ceva ce ea nu avea să-i divulge niciodată. Numai că acum era furios şi aşa fu tot restul zilei. Oricum, în vreme ce-şi luau cafeaua pe terasă, după prânzul bogat, îi zise deodată foarte curios:

— Ai vorbit cumva cu Socrates, aşa cum avuseşi de gând?

Ea încuviinţă cu ochi strălucitori.

— Da, am vorbit. O să se însoare cu Thoula, fără să-i mai ceară zestre.

— Aşa are de gând, şi asta înseamnă că ai reuşit să faci un miracol. Poate că moda asta nouă o să prindă rădăcini în

zonă şi atunci zestrea va deveni o parte a trecutului. Eşti o fată deşteaptă dacă ai reuşit să întrerupi un obicei, pentru că acestea mor mult mai greu decât legile, în ceea ce priveşte mentalitatea asta învechită şi preconceptă.

Ochii ei încă străluceau, atunci când spuse cu o uşoară notă de satisfacţie şi de triumf:

— Sunt foarte încântată că Socrates a arătat atâta bun-simţ. Era de-a dreptul absurd ca el şi cu Thoula să trebuiască să aştepte până când ar fi depăşit binişor treizeci de ani,aşa cum procedează de altfel mulţi oameni de pe aici,şi pentru Thoula, să înceapă de-abia de atunci să crească copii! Nu prea voia să facă copii pe la patruzeci de ani. Vocea lui Martine se pierdu din cauza licărului de amuzament ce strălucea în ochii soţului ei.

— Chiar şi după ce-o să împlinească patruzeci de ani, tot o să facă copii, declară Luke cu o încredere care-i zgârie timpanele. Nevestele grecoaice se resemnează în cele din urmă, când descoperă că funcţia lor de bază este aceea de a face copii; şi e vorba de băieţi, pentru că ei sunt doriţi, nu fetele. Plăcerea lui Martine fusese înlocuită de furie.

— Băieţi, mormăi ea. Ce bine ar fi dacă voi bărbaţii v-aţi vedea împlinită această dorinţă. Unde ar ajunge, mă rog, toţi aceşti băieţi ai voştri de unii singuri?

El începu să râdă, văzând furia ei; râdea ca şi cum nu s-ar fi putut abţine.

— Nu te aprinde aşa de tare, scumpa mea. Natura se va asigura că există destule femele pe lângă toţi aceşti băieţi pe care ni-i dorim…

— Şi problema asta cu femeile obligate să poarte copii în pântece şi după patruzeci de ani! A cam venit timpul să fie puţin educate! Se opri, pentru că, spre marea ei ruşine, Luke încă râdea, chiar dacă asta se vedea mai bine în ochi. Îşi feri privirile, hotărâtă să nu fie iarăşi atrasă cu atâta forţă spre el,

mai ales din cauza dispoziţiei bune în care se afla. Sinceră să fiu, sper că n-o să te aştepţi şi din partea mea să fac copii când o să trec de patruzeci de ani! Se opri deodată, cu obrajii coloraţi şi simţind cum o cuprinde stânjeneala.

— Dacă mă hotărăsc că aşa ar trebui, scumpa mea, remarcă el cu blândeţe, dar şi cu o anume emfază, atunci n-ai avea de ales. Oricum, nu am dorinţa puternică de a fi înconjurat de o armată de copii. Se opri, ca s-o poată privi în ochi, şi deodată între ei păru să se instaleze o emoţie puternică şi profundă, iar atmosfera se încarcă parcă cu electricitate. De ce trebuia să fie un moment atât de intim?

Era ca şi cum dragostea, puternică şi sigură, trecea de la unul la celălalt…

Senzaţii ciudate, visuri imposibile… inima lui Martine se strânse şi tristeţea o cuprinse iarăşi, înlăcrimându-i ochii. Luke o privea într-un fel tare ciudat, iar în cele din urmă îi spuse pe un ton încărcat de tandreţe:

— Martine, dar tu câţi copii îţi doreşti?

Ea scutură din cap şi-şi feri privirile, simţindu-se încă jenată. Dar îi răspunse imediat, aproape capabilă să-şi vadă copiii jucându-se în acele minunate grădini… acolo ar fi fost un leagăn şi un tobogan, poate chiar şi un mic bazin doar pentru ei… râsete copilăreşti… aproape că le putea auzi răsunând peste tot în jurul ei, în vreme ce ea şi Luke i-ar privi, chiar de pe terasă, cu ochi strălucitori de mândrie, şi cu inimile tresăltându-le de dragoste.

— Trei, eu sunt o idealistă. Vorbise, ţinând seama de viziunea avută în minte, fără să ţină cont că ceea ce discutau nu era deloc comparabil cu gândurile ei. Pentru că dragostea pe care şi-o imaginase, era dragoste reciprocă, pe lângă cea părintească.

— Trei? îşi ridicase întrebător o sprânceană. De ce fel?

— Două fete şi un băiat. Îi răspunse, încercând să-l

provoace, şi văzu cum un zâmbet amuzat începuse să-i întindă colţurile gurii frumoase.

— Şi atunci masculii ar fi în inferioritate numerică. Asta-i ceea ce vrei?

— Îmi plac fetiţele mici, îi răspunse ea. Sunt la fel de adorabile ca şi pisicuţele.

— Dar toate pisicuţele se transformă în cele din urmă în pisici.

— Sunt de acord că unele fete se transformă la maturitate în veritabile pisici, îi zise, şi îşi dădu seama imediat că subtilitatea cuvintelor ei ajunsese până la el.

— Sophia?

— Şi sora ei. Cuvintele îi ieşiseră înainte să le fi putut reţine şi, pentru o secundă terifiantă, aşteptă reacţia lui, dar pe faţa lui nu apăru niciun fel de expresie înspăimântătoare; ci doar un nerv care pulsa uşor pe lungimea cicatricei.

— Nici măcar n-o cunoşti pe Odette destul de bine ca să emiţi o astfel de judecată, fu răspunsul lui, după care schimbă subiectul, spunându-i că dacă voia trei copii, pe el îl aranja de minune această situaţie.

— Şi nu te-ar deranja să ai două fiice?

— Ce te face să fii atât de sigură că poţi alege? o întrebă cu o lucire de amuzament în colţul gurii. S-ar putea să avem doar băieţi sau doar fetiţe. Oricum, mă aştept să fim amândoi fericiţi şi recunoscători dacă se vor naşte toţi trei teferi şi sănătoşi.

Martine îi aruncă o privire pe furiş. Cât de impredictibil era! Expresia i se îmblânzise datorită privirii din ochi, buzele relaxate, care, deşi rămăseseră la fel de senzuale, erau şi pline de milă creştinească… şi ea îşi dorea atât de mult s-o sărute… Atunci, el începu să-i vorbească cu blândeţe:

— În acest moment, eşti foarte tentantă, Martine.

Mi-aş putea petrece tot restul zilei făcând dragoste cu tine.

Ea se înroşi uşor şi răspunsul muşcător, pe care el cu siguranţă îl aştepta, nu-i părăsi buzele, pentru că nici măcar nu se gândise la aşa ceva. În loc de asta, Martine se întoarse şi-i anunţă intenţia ei de a merge la Sanctuar pentru o oră.

— O să vin şi eu cu tine, îi răspunse el. Oare îi era teamă să nu se întâlnească iarăşi cu Kelvin? Sau avea pur şi simplu dorinţa de a fi alături de ea în locul sacru, unde totul era atât de calm şi de liniştit, o moştenire lăsată din acele timpuri străvechi, unde nici cel mai mărunt element de fricţiune nu era permis să pătrundă în sanctitatea şi inviolabilitatea acelor sfinte ruine. Luke continuă să spună, privind-o cu atenţie:

— Ce s-a întâmplat? De ce aceste ezitări? Nu vrei să vin şi eu cu tine?

— Bineînţeles că vreau să vii şi tu, îi răspunse Martine fără cea mai mică urmă de ezitare în glas. O să fie plăcut să merg însoţită. Şi poţi să îmi spui tot ce ştii despre locul ăsta,adevărată istorie şi legendă.

— Mă aşteptam să fi citit tot, înainte de a veni pe meleagurile astea. Porniră la drum, iar ea îşi ajusta pasul după al lui, mai fericită ca niciodată.

— Natural, am citit tot ce s-a putut, mai ales atunci când am aflat că voi veni aici.

Dar poveştile diferă atât de mult una de cealaltă, încât e greu să-ţi dai seama care este cea autentică.

— Nici nu există una autentică; istoricii, deocamdată, nu au reuşit să stabilească originea legendelor de la Olympia. Tot ce se ştie este că a început ca un sanctuar pur religios, aşa cum foarte multe dintre ruinele noastre străvechi au început.

Coborâseră de pe terasă şi acum străbăteau grădina pe o potecă mărginită pe o parte de trandafiri şi pe alta de flori de bougainvillea de un roz cireşiu.

Când ieşiră din grădină, începură să colinde întinsul domeniu ce aparţinea vilei şi care se desfăşura înaintea lor într-un design de culori şi forme mereu schimbătoare; micul râu, după care îşi luase vila numele, dădea într-un fel de cascadă în miniatură peste pietrele de pe malurile lui, apa strălucind pură şi albastră; iar oleandrii de pe margini erau coloraţi în roz şi alb, parfumând aerul din jur.Pe lângă oleandri parfumaţi, pe câmpia cu iarbă deasă şi verde scoteau capul nenumărate flori sălbatice ce-ţi încântau privirile cu coloritul lor.

După o mică pauză, Luke începu să vorbească, explicându-i lui Martine că, iniţial, sanctuarul fusese dedicat zeiţei pământului, Geea, soţia lui Uranus, zeul cerurilor.

— Ceva mai târziu, puterea a fost câştigată de către Kronos, după care a fost numit Mt. Hronion; el şi soţia lui, Rhea, au fost veneraţi în Olympia, dar din acea perioadă nu avem niciun fel de legende.

— Atunci Jocurile au început mult mai târziu?

— Anumiţi istorici îl creditează pe Heracles cu organizarea primelor Jocuri.

Oricum, se pare că adevărata amploare a lor a fost în jurul anilor 900î.C.când s-a introdus legea sacră, girată de trei regi, şi când parlamentul a primit puterea de a-i pedepsi pe cei ce nu respectau această lege.

— Deci, din cauza acestei legi sacre, Jocurile Olimpice au putut lua amploare cu adevărat?

— Aşa-i. Grecii erau mereu în război unii cu ceilalţi, diferitele triburi continuând cu îndărătnicie acest fel de război civil. Dar Jocurile Olimpice au adus o încetare periodică a acestor lupte, când organizatorii îşi trimiteau solii care anunţau începerea acestor Jocuri şi că legea sacră intra din acel moment în vigoare.

— Aşa că toţi depuneau armele. Martine scutură din cap.

Dar nu era decât o încetare temporară a ostilităţilor. Era vorba de o declaraţie nu de o întrebare, de vreme ce Martine ştia deja că o dată cu terminarea Jocurilor, bătăliile şi măcelurile reîncepeau în aceeaşi manieră de dinainte. Jocurile astea, de fapt, n-au făcut niciun bine.

— Oh, ba da, au făcut, într-un anume fel, o contrazise Luke gânditor. El şi cu Martine intraseră deja în păduricea de lângă vechile ruine şi, în timp ce poteca devenea din ce în ce mai dificilă, îi prinse mâna, strângându-i-o, ca s-o împiedice să cadă.

Ea îşi simţi întregul trup încălzindu-se sub atingerea mâinii lui. Apoi, el întoarse capul spre ea, exact în momentul în care închisese ochii, plină de extaz. Ochii lui se măriseră de uimire când şi ea îi deschise pe ai ei, întâlnindu-i privirile.

Zâmbetul îi era puţin forţat când îi zise:

— Şi atunci, la ce au fost bune aceste Jocuri? Era o întrebare pentru a pune capăt tăcerii stânjenitoare, pentru că rămăsese nedumerită din pricina comportării şi a expresiei soţului ei; şi se întreba cu teamă dacă nu cumva îi ghicise sentimentele pe care le nutrea faţă de el.

— Au adunat întreaga rasă elenă la un loc, o fraternitate născută pe unitatea naţională, pe toată perioada acestor Jocuri. Martine ridică din umeri.

— Dar totuşi pentru o perioadă atât de scurtă, mai spuse, şi, de vreme ce Luke nu mai făcu niciun fel de comentariu, se mulţumi să se plimbe alături de el într-o tăcere plăcută, până când ajunseră la poarta Sanctuarului, unde plătiră taxa de intrare. Imediat după aceea păşiră în vechiul Sanctuar. Înăuntru nu erau decât puţini oameni, aşa că totul în jur era liniştit, exceptând puţinele momente în care se mai auzea pălăvrăgeala turiştilor amestecându-se cu cântecul greierilor şi cu sunetul clopoţeilor de la gâtul mieilor care păşteau pe dealuri. Sanctuarul fusese odată centru înfloritor al artei şi al

culturii şi o mare citadelă a atletismului, o lume liniştită în care acum doar aşchiile sacre ale unei civilizaţii magnifice mai rămăseseră prezentului, aşchii sub forma unor temple ruinate şi a unor coloane căzute. Şi totuşi ceva misterios dezvăluia în atmosferă nişte viziuni foarte clare ce aparţineau graţiei şi gloriei vechii Grecii. Martine, afectată de magia acelui loc, atrasă de frumuseţea existentă acolo, experimenta iarăşi breşa, aproape palpabilă, dintre atunci şi acum… cu toate că mereu îşi amintea că în termeni de timp geologic, secolele puteau dispărea sau apărea doar pocnind din degete.

— Îmi pot imagina totul, murmură ea, vorbind încet, pentru că a vorbi tare în acel loc i se părea un adevărat sacrilegiu. Graţia concurenţilor, goi şi cu un fizic perfect, întrecându-se în numeroase probe.

— Cursele de alergare cu cai sau atletismul, retorică sau poetică, luptele sau săriturile… Vocea lui Luke se pierdu, în vreme ce el părea să mediteze, prins în magia acelor zile de multă vreme scurse, care totuşi lăsaseră în urmă imagini de neşters care să bântuie mormintele sacre ca nişte umbre ale trecutului atât de glorios, încât nici măcar forţele necruţătoare ale naturii nu fuseseră capabile să le şteargă. Bănuiesc, comentă Luke într-un final, că am fost prin locul ăsta de multe ori până acum, nu? Vocea lui era dintr-o dată ca de gheaţă şi se părea că se încrunta parcă spre el însuşi. Ea îi răspunse încetişor:

— Kelvin şi cu mine am făcut o treabă bună în această zonă.

— Numai că acelaşi lucru a fost făcut şi înainte de mulţi alţii, îi zise el scurt, iar Martine, după ce-şi permise să-i arunce o privire prelungă, îşi dădu seama că Luke nu făcea altceva decât să ia în derâdere munca lui Kelvin.

— Tot ce se poate, dar o carte de călătorii despre Grecia

trebuia să ia în considerare Olympia.

— Şi cam pe când se aşteaptă să termine ce are de făcut pe aici?

— Habar nu am. Deşi cred că aproape a terminat ce avea de făcut.

— Şi după aceea unde are de gând să mai meargă?

— Vrea să meargă la Myconos, ca de acolo să poată vizita şi Delos. Martine însă nu avea niciun chef să vorbească despre Kelvin, aşa că schimbă subiectul atunci când ajunseră în preajma templului închinat lui Zeus. Statuia făcută de Pheidias fusese probabil superbă. Ce păcat că a fost distrusă.

— Nu era decât una dintre miile de comori care au fost ori pierdute, ori distruse.

Multe dintre ele şi-au găsit drum spre Constantinopole şi statuia lui Zeus se numără printre cele mai preţioase. Este o ruşine că n-a supravieţuit. Martine rămase tăcută atunci când ajunseră la baza templului. Încerca să-şi imagineze minunea lumii, prima din cele şapte. Aproape zece metri în înălţime, chiar dacă zeul era aşezat pe tron, şi fusese făcută aproape în întregime din aur masiv şi fildeş, înţesată apoi cu pietre preţioase şi cu abanos. Părul zeului fusese făcut din aur la fel ca şi pelerina şi sandalele. Martine nici măcar nu se putea gândi să estimeze toată acea comoară în bani; cea mai tristă pierdere fusese cea estetică şi se credea că statuia fusese distrusă într-un incendiu din Constantinopole, după ce fusese furată şi transportată acolo de unul dintre cuceritorii care apăruseră o dată cu declinul Sanctuarului.

— Nimic nu durează, murmură Martine, gândindu-se la viaţă şi la oameni; la cei care se duseseră înaintea ei şi la cei care urmau să apară. Totul trebuia să dispară în cele din urmă, chiar şi pământul însuşi într-o zi din viitorul foarte îndepărtat. Îi scăpă un oftat care fu imediat auzit de Luke.

— Ce s-a întâmplat? vru el să ştie, iar Martine îşi dădu

imediat seama că el îşi închipuia că gândurile ei rămăseseră la Kelvin, cu care petrecuse atâta vreme în locul acela.

— Mă simt deprimată ştiind că totul va dispărea într-o bună zi. Nimic, niciun fel de miracol nu poate păstra comorile pe care omul le creează.

— Totul este trecător! încuviinţă el pe un ton solemn. Aşa că trebuie să luăm toată plăcerea pe care o putem apuca, draga mea. O privi cercetător. Cred că deja te-am sfătuit să nu ceri prea multe de la viaţă, ci să iei ceea ce ţi se oferă, ceea ce este real şi tangibil.

— Din cauză că viaţa este atât de scurtă?

— Da, Martine, tocmai din această cauză.

— Dar tu ai menţionat doar plăcerea, nu fericirea. Privea spre baza masivă care, demult, susţinuse imensele coloane care acum dispăruseră, dărâmate de cutremure sau de vântul puternic al vreunei furtuni şi măcinate de arşiţă şi ploaie, ca apoi să fie cărate până la râurile curgătoare sau îngropate în sedimente lăsate acolo de apele nestăvilite ale vreunei inundaţii. O parte dintre pietrele din care fusese construit templul fuseseră luate de către săteni timp de secole ca să-şi poată construi casele.

— Există o linie foarte subţire de demarcaţie între plăcere şi fericire… începu Luke când Martine îl întrerupse:

— Nu, nu sunt deloc de acord cu tine. Fericirea acoperă perioade lungi de timp, pe când plăcerea este momentană.

— Mă rog, cum doreşti tu, i-o întoarse el indiferent. Eu găsesc că viaţa pe care o duc este extraordinar de plăcută şi sunt foarte satisfăcut de ea în acest fel. Tu, nevasta mea, îţi doreşti mult mai mult.

— Dragoste, şopti ea, deşi nu ar fi vrut să facă acel cuvânt auzit.

— Uită de aşa ceva, se răsti el, dar se întoarse repede cu spatele la ea, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă expresia feţei…

Oare încă mai plângea pierderea fetei cu care odată fusese logodit? Reuşise în cele din urmă să admită că ceea ce simţise atunci fusese dragoste - dragoste adevărată - pentru Odette? Dar atunci de ce n-o acceptase după divorţ? în mod deliberat se încurcase cu o altă femeie doar pentru a-i face în ciudă sau poate pentru că simţise nevoia să se înarmeze împotriva slăbiciunii de a nu se îndrăgosti iarăşi de această Odette? Da, cugetă Martine, cu siguranţă ar considera-o slăbiciune să se îndrăgostească de aceeaşi fată pentru a doua oară. Şi acesta fusese şi motivul pentru care se şi însurase cu altcineva.

— Dragostea este esenţială într-o căsnicie, nu se putu abţine să nu spună, în vreme ce se depărtau, pornind pe poteca ce ducea direct spre muzeul care nu era prea departe de vechile ruine. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut în viaţa ta.

— Mereu am spus că eşti pompos în exprimare şi înfiorător de încăpăţânat.

— Iar tu eşti nesinceră, mai ales cu tine însăţi. Nu vrei să admiţi că ai nevoie de mine decât atunci când te ia valul pasiunii.

— Oh, cum poţi să spui aşa ceva! Protestul ei nu făcu altceva decât să-l provoace să-i râdă în faţă. Martine ar fi fost foarte satisfăcută dacă ar fi putut să-l plesnească.

— Hai, copile, să mergem mai departe şi să aruncăm o privire prin muzeul ăla.

— Nu se poate să-ţi doreşti să mergi acolo.Ai văzut exponatele acelea de nenumărate ori.

— Dar mereu îmi face plăcere să le revăd. Apoi o surprinse prinzându-i mâna şi trecându-i-o pe după braţul său, în timp ce mărea puţin pasul. Privi în jur, observă că nu era nimeni, după care îşi plecă capul şi o sărută pe obraz. Fusese o acţiune neaşteptată din partea lui şi, după cum suspecta

Martine, o făcuse dintr-un simplu imbold. Aşa că îi zâmbi, iar el îi răspunse cu un surâs la fel de frumos; observând că îl priveşte cu insistenţă, el îşi schimbă imediat expresia cu o mască fixă şi de nepătruns; Ce bărbat complex, cu felul acela al lui de a-şi schimba expresia feţei dintr-un moment într-altul! constată ea frustrată.

O parte dintre exponatele din muzeu erau din epoca romanilor. Îşi făcură loc spre camera ce adăpostea o statuie, celebră în întreaga lume, a lui Hermes de Praxitele, făcută în secolul IV î.C.

— Hermes… mesagerul zeilor, murmură Martine încetişor. Este o adevărată frumuseţe! Şi totuşi, cugeta ea mai departe, nu putea întrece în frumuseţe trupul soţului ei. Trebuie să fie una dintre statuile cele mai frumos executate vreodată, încuviinţă şi Luke, Desigur, ştii cine este copilul din braţele lui, nu?

Ea încuviinţă din cap. Hermes îl ducea în braţe pe copilul Dyonisos, zeul vinului, ca să fie îngrijit de către nimfele din Boiotya.

— Copilul era fiul nelegitim al lui Zeus cu Semele şi, cum lui Zeus îi era teamă ca nu cumva soţia lui să poruncească să fie ucis, i-a cerut lui Hermes să-l ducă la nimfe.Pe jumătate râdea când termină fraza, după care începu să scuture din cap.

Ştii, Luke, mi se par atât de adevărate toate aceste legende.

— Şi totuşi nu sunt decât poveşti.

— Ştiu, dar, după cum ai spus şi tu, totul era foarte real pentru antici.

— Păgânism. Părea dus foarte departe, la fel de departe ca şi oamenii despre care discutau acum. Martine ridică privirile spre el, observând liniile şi curbele clasice ale feţei lui, nasul drept asemănător cu al grecilor antici, gura cu buzele pline şi senzuale, ochii adânciţi în orbite şi

sprâncenele frumos desenate.

— Şi cu toate astea, în ziua de azi, grecii sunt credincioşi şi, mai ales în sate, foarte puţini dintre ei ar lipsi duminica de la biserică.

— Dar sărută icoanele; asta este încă o formă de păgânism. Era bucuroasă ca soţul ei nu avea icoane acasă. Majoritatea grecilor avea, iar câţiva,mai ales femeile,aprindeau candele în fiecare noapte şi le lăsau acolo să lumineze feţele sfinţilor.

Da, acum erau sfinţi şi nu zei ciopliţi în piatră… cu toţii să fie respectaţi, adulaţi. Mi-aş dori să pot fi fericită, cugetă tăcută. Tristeţea asta mă va împinge spre disperare.

CAPITOLUL 9

Un cer de o transparenţă argintie, o lună strălucitoare şi somnoroasă, nuanţa de ametist şi perlă de pe dealuri, grădinile imense cu bazinele lor de onix negru pe lângă pâlcurile de copaci sau de tufişuri înflorite, toate la un loc împrumutau vilei un farmec cu totul aparte.La fel de ireale ca şi briza parfumată care venea dinspre nord, la fel de moale ca şi mătasea atunci când îţi atingea faţa, totul era de o frumuseţe indescriptibilă. Martine stătea pe veranda de la dormitorul ei, rochia lungă lipindu-i-se de picioare din cauza faldurilor înfoiate de briză. Ridică faţa spre lumina lunii şi spre mişcarea blândă a aerului; respiră cu nesaţ şi se întrebă cum de putea fi nefericită cu asemenea privelişti de jur împrejur. Avea totul… aproape. Era, în primul rând, casa care arăta din plin bogăţia şi bunul-gust; nu exista niciun lucru cât de mărunt pe care să fi dorit să-l schimbe din locul său. Mai era priveliştea minunată, servitorii dar şi chipeşul ei soţ…

— Visezi, draga mea? Vocea din spatele ei era marcată de un amuzament sardonic; mâinile de pe gâtul ei erau la fel de calde şi de blânde ca şi buzele care-i sărutau umărul gol. Martine tresări şi se întoarse, întinzându-şi braţele pentru a

şi le petrece pe după umerii lui.

Îi simţi muşchii încordându-i-se sub atingerea ei şi îi recunoscu dorinţa, în vreme ce el îi atrăgea trupul subţirel mai aproape de coapsele dure. Se înfiora din cauza plăcerii, cumva dureroasă, pe care i-o producea, la fel ca şi atunci când buzele lui coborau nemiloase asupra gurii ei sau când degetele lui posesive atingeau locurile cele mai sensibile şi mai delicate.

Dar, în general era foarte blând cu ea; poate doar atunci când se transporta în fazele primare ale condiţiei umane, dus de valul pasiunii, uitând de forţa pe care o avea, fiind nevoită să ţipe ca să-i amintească că era o fiinţă slabă şi, ca atare, vulnerabilă în faţa lui.

— Tu eşti cel mai minunat lucru pe care l-am avut vreodată… Respiraţia lui era răcoroasă pe deasupra buzelor ei întredeschise, iar mâna din păr la fel de uşoară ca şi mângâierea vântului cald de vară. A fost unul dintre cele mai norocoase momente din viaţa mea, atunci când m-am oprit pe şoseaua aia de deal ca să-ţi ofer asistenţa mea.

— Şi eu care am crezut că erai Kelvin şi m-am aruncat în braţele tale.

— Am rămas înmărmurit…

— Dar nu pentru multă vreme! După care eu am fost cea înmărmurită.

— Este evident că Kelvin sărută cumva diferit.

— Ceva mai blând.

— Dar nu la fel de satisfăcător. Martine începu să râdă, lăsându-şi capul pe materialul fin al hainei lui de seară, după care ridică iarăşi faţa, oferindu-şi buzele, tentându-l, flirtând cu el, dar, chiar atunci când Luke era pe cale să-i accepte invitaţia, îi zise plină de ironie:

— Cred că a sosit timpul să mergem la cină.

— La naiba! Luke îi arse o palmă pe fund, o sărută cu

zgomot şi o strânse în braţe până când Martine începu să se lupte ca să poată respira. Asta să fie o lecţie pentru tine, draga mea! apoi o ridică în braţe şi o duse în dormitor, unde o aşeza în picioare. Bănuiesc, remarcă el cu acreală, că ţi-ai lăsat rujul pe buzele mele.

— Doar foarte puţin, râse ea, luând un şerveţel de hârtie de pe noptieră. Îl oferi, dar el îi făcu semn să-i şteargă chiar ea rujul rămas pe buze. Sunt şi ale mele mânjite? Zău aşa, Luke, n-ar trebui să mă săruţi la o asemenea oră a zilei!

— Ba o să te sărut ori de câte ori o să am chef, fu replica lui, în acelaşi timp dând din cap în semn de încuviinţare la întrebarea pe care i-o pusese:

— Da, te-ai mânjit şi tu cu ruj. În seara aceea, cina fu ceva mai deosebită, mult mai intimă, dar probabil că asta se întâmpla din cauza lumânărilor, a florilor şi a şampaniei aurii, pe care Luke hotărâse s-o servească alături de mâncărurile delicioase. Martine nu era chiar la înălţimea clarităţii vinurilor pe care le păstra soţul ei în pivniţă şi după un pahar şi jumătate, simţea deja cum plutea parcă pe un nor. Dar realiză că şi Luke se purta parcă altfel, nu aşa de rece şi impersonal în faţa servitorilor, şi nici aşa de rezervat, atunci când i se adresa în prezenţa lor.

Zâmbea parcă ceva mai des şi o asculta cu mai multă atenţie decât în alte daţi.

Probabil, cugetă ea ceva mai târziu pe când se plimbau prin grădină, într-o bună zi chiar va ajunge să mă iubească… Dar nu, era ceva imposibil!

În ziua următoare, Martine dădu peste Sophia pe când era în sat, făcând nişte cumpărături. Atitudinea Sophiei era fără niciun fel de dubiu ostilă, aşa că Martine, instinctiv, îşi ridică şi ea garda.

— Crezusem că te-ai hotărât să te întorci la Kelvin şi să plecaţi împreună de aici.Pe faţa tinerei fete era o expresie

întunecată, care îi ofilea frumuseţea deosebită.

— Se întâmplă să fiu măritată, Sophia, i-o întoarse Martine pe un ton acru, şi, ca atare, locul meu este alături de soţul meu.

— Dar eşti îndrăgostită de Kelvin. Ochii lui Martine se deschiseră mari şi nedumeriţi.

— Nu zău? Se pare că tu ştii mai multe decât ştiu eu însămi despre povestea asta.

Înainte ca Sophia să vorbească iarăşi, se auzi cum îi scrâşneau dinţii din cauza încleştării.

— Sarcasmul este cea mai joasă manifestare a spiritului!

— N-o mai face nici tu pe deşteapta! Martine o examina cu mare atenţie pe cealaltă fată care, sub privirile ei directe, începuse să se înroşească. Martine rămase un moment nehotărâtă, dar îşi luă inima în dinţi şi o întrebă plină de curiozitate: Ce ţi-a spus Kelvin de te-a făcut să-ţi schimbi gândul şi să nu-i mai spui nimic lui Luke despre cele văzute?

— Kelvin nu ţi-a spus? Vocea lui Sophia era la fel de încărcată de curiozitate, pe cât fusese şi cea a lui Martine.

— Nu. Şi am sentimentul că este un mister la mijloc, Sophia. Urmă o scurtă pauză înainte ca Martine să adauge, privind de-a lungul străzii: Poate că mergi cu mine la o cafea şi-mi spui totul.

— Despre ce? Sophia îşi ferea privirile în timp ce vorbea. Nu ştiu ce anume vrei să spui cu acest mister.

— Ba eu cred că ştii, îi răspunse Martine cu un fel de persuasiune blândă. Ei, ce zici de cafeaua aia? Sophia întoarse privirile spre că, defensiva amestecându-se cu o mică strălucire de ostilitate, ce părea mereu prezentă în ochii ei. Dar, într-un târziu îi răspunse:

— În regulă, o să iau ceva răcoritor, dar despre faptul că aş putea să-ţi spun ceva…

— Atunci hai să mergem la cafenea, sugeră Martine şi o

porni în direcţia terasei cafenelei unde, priveliştea obişnuită părea neschimbată de când venise,bărbaţi cu pielea măslinie, trândăvind pe terasă cu picioarele larg depărtate, Martine mereu crezuse că fiecare mişcare şi poziţie a grecilor manifesta interesul lor pentru sex, în timp ce mâinile le erau ocupate fie cu jocul de *tavli,* fie cu număratul şi răsfiratul boabelor de pe mătănii. Chelnerul era ocupat să servească *ouzo* şi *mezes* sau ceşti micuţe cu cafeaua turcească foarte dulce. Doi turişti stăteau şi priveau întreaga scenă cu mult interes. Martine şi Sophia avură noroc să găsească o masă retrasă la un capăt al terasei, după care dădură comanda. Sophia ceruse un pahar cu vin, în vreme ce Martine comandă cafeaua ei obişnuită, ceva mai amară şi mai puţin tare, servită într-o cană mare.

— Ai avut toate intenţiile de pe lume să-i spui soţului meu ceea ce ai văzut, începu Martine fără niciun preambul, imediat după plecarea chelnerului. Ce anume te-a făcut să te răzgândeşti după ce ai stat de vorbă cu Kelvin?

— De ce nu-l întrebi pe Kelvin ce mi-a spus?

— Deci, te încăpăţânezi în continuare? Nu ai de gând să-mi spui nimic? Speranţele lui Martine, că va putea s-o facă pe fată să vorbească, începuseră să pălească, aşa că se întrebă ce naiba o făcuse să fie atât de optimistă.

— Nu pari să fii prea speriată de ce va spune soţul tău dacă eu îi voi povesti cele văzute, îi zise Sophia foarte curioasă, ignorând complet remarca pe care o făcuse Martine puţin înainte. În locul tău, eu aş fi de-a dreptul îngrozită. Luke poate fi un adevărat sălbatic, atunci când se înfurie.

— L-ai văzut tu vreodată într-o criză de furie?

— Sora mea l-a… Sophia se întrerupse deodată şi se cutremură.

— Păi, l-a înşelat. Era foarte normal ca el să fie furios.

— A fost mai mult decât furios. În vreme ce continua,

Sophia îi mai aruncă lui Martine o altă privire încărcată de curiozitate: Dacă o să-i spun de mica scenă de amor petrecută între tine şi Kelvin, probabil că după aceea o să-ţi rupă gâtul.

Martine începu să râdă, mai mult pentru a o uimi pe fata care stătea alături de ea.

— Nici vorbă de aşa ceva, Sophia. Îi place să fie însurat cu mine, indiferent de ce altceva ai gândi tu.

— Numai că nu te iubeşte. O iubeşte de fapt pe sora mea. Linişte. Martine nu avea nicio replică cât de cât coerentă la remarca de dinainte, aşa că răspunse după un timp:

— Grecii, în mod firesc, nu agreează deloc ideea de divorţ şi, după cât se pare, nici noi n-o favorizăm, dacă asta-i ceea ce speră sora ta. De fapt, nici acest comentariu nu fusese prea adevărat, dar Martine nu avea de gând s-o lase nici pe Sophia şi nici pe sora ei să se mângâie cu ideea că, într-o bună zi, Luke o să fie liber să se însoare cu Odette.

— Sora mea a divorţat totuşi.

— Luke are cu totul alte idei despre căsnicie, spre deosebire de sora ta.

— De ce nu te-ai întors la Kelvin? Martine îi aruncă o privire cercetătoare, luată pe nepregătite de brusca schimbare a subiectului.

— N-am avut nici cea mai mică intenţie să…

— Oh, ba dar ai avut, o întrerupse Sophia nepoliticoasă. Mi-a spus, deşi bănuiesc că voia să-mi facă în ciudă, numai că mie nu mi-ar fi păsat câtuşi de puţin! Mi-am găsit pe altcineva. Kelvin mi-a spus că i-ai promis că o să-l părăseşti pe Loukas şi că o să pleci împreună cu el. Ceva te-a făcut să-ţi schimbi părerea şi pot să-ţi spun acum, Martine, că am avut intenţia foarte fermă să… ăăă… împrăştii boabele de fasole, parcă aşa spuneţi voi! Cu nervii întinşi, Martine reuşi totuşi să întrebe:

— Erai dispusă să tac din gură numai cu condiţia ca eu să-mi părăsesc soţul? Misterul începuse să se dezlege, chiar dacă Sophia nu avusese deloc această intenţie. Martine avea încă impresia că partea cea mai importantă, cheia vitală, era încă ţinută cât mai departe de ea. Sophia ridică din umeri şi-i răspunse foarte degajată:

— Am avut sentimentul că atâta vreme cât aveai de gând să pleci, nu era nevoie să-i mai divulg lui Loukas ceea ce ştiam.

— Ai vrea să ne desparţi. Era o adevărată declaraţie, după care urmă o mică pauză în care Martine încerca să asimileze ceea ce auzise până atunci. Îi aruncă o privire Sophiei care admira împrejurimile.

— Loukas îi aparţine surorii mele, vorbi într-un final Sophia, întorcându-se spre Martine. Şi tu îi aparţii lui Kelvin, aşa că, cu cât înţelegi mai repede treaba asta, cu atât o să fie mai bine. O să-ţi dau două zile ca să te hotărăşti ce să faci şi atunci, dacă tot n-ai plecat împreună cu Kelvin, o să-i spun soţului tău tot ce ştiu.

— Nu mi-e teamă, i-o întoarse Martine, minunându-se de calmul pe care reuşise să-l afişeze.Pe dinăuntru tremura ca o frunză numai la gândul unei confruntări cu soţul ei, după ce Sophia îi va spune ceea ce ştia; şi totul evident bine înflorit.

— Loukas o să te omoare!

— Nu mai fi aşa de melodramatică, o certă Martine, care avea impresia că vorbea cu un copil, deşi Luke îi spusese că Sophia avea deja nouăsprezece ani. Poţi să-i spui totul lui Luke dacă simţi că aşa trebuie, dar va fi fără folos; pentru că eu şi soţul meu nu vom divorţa niciodată.

— Dacă nu l-aş fi luat pe Kelvin de lângă tine, toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Pufni Sophia, în mod evident mai furioasă pe ea însăşi decât pe oricine altcineva.

— Dar totuşi l-ai luat, îi răspunse Martine cu blândeţe, aşa că răul a fost făcut.

— Eşti atât de calmă! Era un fel de plângere, exprimată pe un ton care nu putea fi considerat altfel decât ca ţâfnos. Chiar nu ţi-e frică de Loukas?

Martine prefera să nu-i răspundă şi fu bucuroasă atunci când chelnerul apăru lângă ele cu tava, zâmbetul lui larg etalând dinţii îmbrăcaţi în aur, în timp ce ochii negri şi rotunzi trecură mai întâi peste curbele rotunde ale sânilor lui Martine şi apoi asupra formelor şi mai generoase, şi bine evidenţiate de rochie, ale Sophiei.

— Astea costă şaizeci şi cinci de drahme, le spuse într-o engleză stricată şi aproape de neînţeles, în vreme ce întindea mâna.

— Mai încolo, îi zise Sophia furioasă, vorbind în greceşte. Pleacă de aici!

— O să plătesc, zise repede Martine, care mereu îi trata cu respect pe cei ce o serveau. Păstrează restul. Îi dădu o sută de drahme.

— *Efkharisto poli!*

— N-ar trebui să le laşi bacşişuri, izbucni Sophia. Pentru că după aia o să aştepte de la toată lumea.

— Ceea ce fac mă priveşte doar pe mine, i-o întoarse Martine la fel de calmă. Să nu îndrăzneşti să mai faci asemenea comentarii, Sophia. Tânără fată îşi strânse buzele într-un fel de protest mut.

— Îmi vorbeşti ca şi cum aş fi un copil! Furia ostilă din voce se asorta de minune cu gura pungită şi cu strălucirea ciudată din ochi. Şi, în timp ce-şi sorbea tacticoasă cafeaua, Martine începu să se întrebe ce putuse vedea Kelvin atât de atrăgător la această fată. Adevărat, era o plăcere să poţi să stai şi s-o priveşti, dar pe dedesubt era o adevărată otravă.

— Nu am făcut altceva decât să-ţi cer să te abţii să mai

comentezi gesturile sau acţiunile mele, asta-i tot. Atenţia lui Martine fu atrasă deodată de un cuplu care tocmai dispărea pe după colţul străzii. Kelvin şi Odette…

Şi Sophia îi văzuse, iar privirea i se acoperi parcă cu un fel de văl, atunci când privi în treacăt spre Martine. Aceasta preferă să nu comenteze în niciun fel cele văzute şi Sophia îi urmă exemplul întru totul. După scurtă vreme, cele două îşi luară rămas-bun în faţa cafenelei.

Martine stătea gânditoare pe verandă, cântărind situaţia în care se afla, în lumina a ceea ce ameninţase Sophia să facă. Într-un final se ridică şi porni în căutarea soţului ei, care, în mod firesc, la acea oră a după-amiezii trebuia să fie în biroul lui. Bătu încetişor la uşă şi intră după ce-l auzi strigând un: „*intră*" sonor. Ridică imediat privirile de pe hârtiile la care lucra şi, lăsându-se pe spate în scaun, îi dărui un zâmbet luminos. Martine îl privea din locul în care rămăsese, chiar lângă uşa pe care o închisese în urma ei, şi, ca întotdeauna, se simţi imediat afectată de atracţia care o exercita asupra ei cu frumuseţea masculină, cu aroganţa şi superioritatea care păreau să fie mereu prezente, un fel de moştenire de la străbunii lui.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă când văzu că ea nu spunea nimic. Arăţi cam neliniştită. E ceva în neregulă? Martine scutură din cap, un gest automat care fu imediat contrazis de cuvinte.

— Da, Luke, este ceva. Privirile se opriră asupra scaunului ce era aşezat în faţa biroului masiv de stejar, în spatele căruia stătea el. Luke îi zise cu blândeţe:

— Stai jos, Martine, şi spune-mi ce nu este în regulă. Trebuie să fie ceva urgent, de ai venit la mine la o oră ca asta.

— Nu, nu-i chiar atât de urgent. Vorbea încet pentru a nu-i tremura vocea prea tare.Deşi, mi se pare mai degrabă important.

Se aşeză, cuprinsă de panică şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Apoi se simţi cuprinsă de mânie, pentru că nu era capabilă să-şi stăpânească teama; mereu se întâmpla aşa. Soţul ei o privea cu mare atenţie şi ea bănui deodată că el se gândea că o va auzi abordând iarăşi subiectul despre întoarcerea ei la Kelvin.

— Ei bine? murmură el, cu ochi strălucitori, în timp ce se aşeza şi mai comod în scaun. Hai să nu mai pierdem vremea, Martine.

Îi trebui vreme îndelungată înainte să înceapă să vorbească, pentru că întreaga încăpere părea gata să se repeadă la ea, să-i impună dorinţele într-un fel de dominare nemiloasă. În cele din urmă reuşi totuşi să spună, cu o voce ciudat de liniştită, ţinând cont de tumultul din sufletul ei:

— Este vorba de ceva ce s-a întâmplat când tu erai plecat la Atena. Se opri un moment, dar soţul ei prefera să tacă şi să asculte în continuare, deşi o privea cercetător cu ochii îngustaţi. Am fost să-l văd pe Kelvin, şi ştii asta, desigur.

— Desigur, îi răspunse el încet şi cu un uşor ton întrebător în inflexiunile vocii.

— Eu… noi… asta e… Kelvin şi eu am fost… am fost afectaţi emoţional şi… şi… vocea îi dispăru, şi Martine aproape că se simţi dezmembrându-se sub privirea sălbatică a lui Luke.

— Încerci să-mi spui că ai fost… necredincioasă?

— Pentru Dumnezeu, nici vorbă! Faptul că, sub cuvintele ei ezitante se putea acuza singură de infidelitate nici nu-i trecuse lui Martine prin cap. Însă vehemenţa şi rapiditatea cu care negase îşi făcură repede efectul. Luke, care devenise tensionat şi gata să sară de pe scaun, se relaxase iarăşi, iar expresia din ochi îşi pierduse parcă ceva din sălbăticia de dinainte. Îngerii să mă ajute dacă ar fi trebuit să mărturisesc aşa ceva! cugetă Martine.

— Atunci despre ce e vorba? o întrebă după un moment de

tăcere. Tocmai spuneai că între tine şi Kelvin a avut loc o scenă emoţională. Martine încuviinţă din cap, simţindu-şi gura la fel de uscată ca o iască.

— Tocmai mă îmbrăţişase şi… şi mă săruta când… când a sosit Sophia. Şi ne-a ameninţat că o să-ţi spună ceea ce a văzut. Luke, deşi îşi păstrase expresia morocănoasă, era parcă şi mai nedumerit decât înainte, aşa că întrebă:

— Şi atunci de ce n-a venit să-mi spună?

— Kelvin a reuşit s-o convingă să nu vină. Vezi tu… Se opri şi, pentru un moment, îşi studie mâinile ce se odihneau în poala fustei. Vezi tu, începu iarăşi, Kelvin credea că o să plec împreună cu el şi aşa a convins-o pe Sophia că nu era cazul să vină, alergând la tine cu toate poveştile ei. Luke se încruntă la ea.

— Şi tu de ce ai venit să-mi spui toate astea? o întrebă. Cu siguranţă nu era deloc nevoie de aşa ceva.

— Sophia mi-a dat două zile în care să mă hotărăsc dacă să rămân cu tine sau să plec cu Kelvin. Şi, dacă nu plec cu Kelvin, în acest caz va veni să-ţi spună ceea ce a văzut. Vocea lui Martine începu să tremure şi ochii i se măriră speriaţi. Îi văzu trăsăturile feţei schimonosindu-se şi fulgerele de mânie din priviri. Rămase în aşteptare, aproape fără suflu, ca mânia lui să se reverse asupra ei. Dar, spre marea ei surprindere, Luke se ridică în picioare şi, venind spre ea, o trase cu blândeţe în sus. Nicio mişcare bruscă, niciun gest furios care s-o bage şi mai tare în sperieţi.

— Sophia te-a ameninţat, te-a speriat. Luke strânse din dinţi şi ochii rămaseră doar ca nişte fante înguste, în care strălucea furia sălbatică. Pisica sălbatică! De ce n-ai venit mai repede? De ce să-i permiţi unei asemenea nemernice să te bage în toţi sperieţii? Martine nu putea face altceva decât să se holbeze, mai întâi la faţa lui şi apoi la mâna care o ţinea pe a ei cu blândeţe şi aproape protector. Cât de imprevizibil

putea să fie, să-i ia partea, atunci când ea se aştepta la pedeapsă, ca recompensă pentru mărturisirea făcută.

— Nu eşti supărat? O întrebare stupidă şi mult prea transparentă. Dar biata Martine era încă atât de uluită, încât nu se putuse gândi la altă întrebare mai plină de înţelepciune.

— Supărat? Da, pe Sophia! Ceea ce aş vrea eu să ştiu, zise el, încruntându-se iarăşi nedumerit, este ceea ce spera ea să câştige în toată afacerea asta?

— Spera să plec împreună cu Kelvin. Încruntătura lui Luke se adânci şi mai mult.

— Şi pentru ea ce beneficiu ar fi fost? Martine tăcu un timp îndelungat, ţinându-şi ochii plecaţi asupra mâinii care o ţinea pe a ei, privind cum degetele lui îi mângâiau încheieturile palmelor.

— Bănuiesc că… că i-ar plăcea ca tu şi cu Odette să… să fiţi iarăşi împreună.

Gata, acum spusese tot ce avea pe suflet. Nu că ar fi intenţionat să-i spună treaba asta, dar se bucura sincer, pentru că acum Luke ştia toată tărăşenia…

Toată? Nu, pentru că nici măcar ea însăşi nu ştia chiar totul. Avea încă sentimentul acela ca exista un mister, un anume aspect care fusese cu grijă ascuns de ea, atât de Kelvin, cât şi de Sophia. Luke îşi azvârli însă capul pe spate şi toată încăperea răsuna acum de râsul lui.

— Ce speranţă! Desigur, cred că i-ai spus că nu are nici cea mai mică şansă?

Martine dădu din cap în semn de încuviinţare.

— I-am zis că n-o să divorţezi niciodată de mine. Privirea lui Luke deveni deodată curioasă.

— De unde poţi să fii tu atât de sigură? Din nou Martine încuviinţă din cap, spunând ca „da” putea să fie sigură.

— Ştiu că-ţi place să fii însurat cu mine, adăugă ea cu o

voce mai degrabă reţinută, pentru că ştia foarte bine că dragostea nu-i putea fi returnată.

— Deci, trebuie să mă aştept la o vizită din partea prietenei noastre Sophia. Luke preferase să nu comenteze ceea ce-i spusese înainte, numai că ea începuse deja să se întrebe de ce îşi lăsase pleoapele în jos, ascunzându-şi astfel expresia din ochi?

— Dacă nu plec în două zile, atunci da.

— O să fie foarte interesant. În tonul lui Luke se împletea indignarea cu umorul.

Tânăra Sophia o să primească mai mult decât s-a târguit. Martine coborî iarăşi privirile spre mâinile încleştate şi, observând-o, Luke o trase cu blândeţe spre el, îi ridică faţa şi îi sărută buzele.

— Nu-ţi pot înţelege atitudinea, îi zise ea, iar el lăsă iarăşi capul pe spate, izbucnind în râsul acela atât de plăcut urechilor, în vreme ce spaima ei dispărea ca un fum.

— Bănuiesc că te aşteptai să fiu foarte furios, nu?

— Era o concluzie firească.

— Dar eu m-am gândit că deja ai suferit destul.

— Cu siguranţă eram… ăăă… puţin nervoasă. Din nou Luke începu să râdă.

— Asta este o exprimare teribil de delicată. De fapt, îţi ieşiseşi din minţi de spaimă.

Trebuie să recunosc că este mulţumitor faptul să ştiu că soţia este conştientă de puterea soţului ei. El o ceruse, ştia ea bine, dar refuză să-i răspundă la provocare, adăugând puţin piper întregii drame, aşa că se mulţumi să zâmbească dulce şi să-i spună, după ce-i făcu cu ochiul în semn de conspiraţie:

— Şi este foarte plăcut pentru o soţie să ştie că poate îmblânzi leul în propriul lui bârlog, fără prea mare bătaie de cap!

— Nu fi prea încrezătoare. S-a întâmplat doar să fiu într-o

dispoziţie ceva mai romantică!

— O dispoziţie extraordinar de atrăgătoare. N-ar fi vrut să spună acele vorbe cu voce tare, dar acum nu le mai putea retrage.

— Îţi mulţumesc, draga mea, îi zise el cu gravitate.Mă simt flatat.

Martine se înroşi, fără să fie prea sigură dacă vorbise sincer sau doar o ironizase în felul lui obişnuit. Dar, indiferent de ceea ce spusese, Luke o trăsese iarăşi aproape, foarte tandru, şi o privi adânc în ochi, înainte să-i ia buzele cu asalt. Martine îşi ridică braţele pentru a le putea petrece pe după gâtul lui, conştientă de uşurarea pe care de-abia acum începuse s-o resimtă şi de plăcerea care-i făcu ochii să strălucească mai tare. Luke privea la faţa ei frumoasă, pieptănându-i părul bogat cu degetele.

— Cât de frumoasă eşti…

Cuvintele vibrau de o pasiune blândă, iar respiraţia lui era la fel de proaspătă ca şi briza de dimineaţă. Martine se simţea încântată de apropierea dintre ei, de intimitatea acelui moment, gândindu-se la frica pe care o simţise atunci când se hotărâse să-i mărturisească totul. Teama care fusese de fapt nefondată, deoarece soţul ei fusese blând şi înţelegător, trecând cu vederea peste tot ce se întâmplase atunci, înţelegând momentele de intimitate pe care le avusese ea cu Kelvin când se hotărâse să plece împreună cu el.

— Ar trebui să încetez cu lucrul şi să fac dragoste cu tine. Martine ridică privirile, râsul sclipindu-i în ochi, un râs care spera să-i poată acoperi dragostea pe care o simţea.

— Nu prea e timpul potrivit, i-o întoarse ea, necăjindu-l. Noaptea este timpul îndrăgostiţilor şi al amanţilor.

— Ai început să ieşi din carapace, scumpa mea, îi declară el pe neaşteptate. Nu cu foarte multă vreme în urmă ai fi

roşit şi ai fi refuzat să faci vreun comentariu.

Era adevărat. Dar acest interludiu era atât de intim şi atât de diferit de celelalte petrecute între ei înainte, încât Martine se simţea în siguranţă şi stăpână pe ea, putând să-şi exprime gândurile cu voce tare.

— Cred că ar fi mai bine să plec, îi zise şovăitoare, în vreme ce se smulgea din îmbrăţişarea lui. După cum se pare, eşti destul de ocupat.

— Deci, nu ai chef de făcut dragoste? Vocea lui o tachina, deşi expresia de pe faţă era foarte serioasă. Martine, acum simţindu-se jenată, se îndrepta deja în direcţia uşii. Foarte bine, scumpa mea… Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Cred că aş putea termina aici ceva mai repede şi după aceea poate te duc să facem o plimbare. Ochii lui Martine străluciră luminoşi privind distanţa dintre ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Luke, îi răspunse repede, după care rămase nemişcată câteva momente, aşteptând parcă să mai spună ceva, dar el nu făcu decât să ridice încet din umeri şi să-i spună că într-o oră urma să vină s-o ia. Martine ezită, simţind fiorii ce-i treceau pe şira spinării, conştientă de atmosfera ce se încărcase parcă cu electricitate şi încă ceva ce nu putea desluşi. În vreme ce ea încă privea, nemişcată, Luke se întorsese de cealaltă parte a biroului şi se aşezase. Martine păşi încetişor şi ieşi din cameră.

CAPITOLUL 10

A doua zi, Martine dădu nas în nas cu Kelvin, amândoi veniţi în sat pentru cumpărături. El o salută ca şi cum ar fi fost încă prieteni, deşi ceva mai rece decât de obicei, aşa că şi ea îi răspunse asemenea lui.

— Bună, Kelvin. Cum mai progresează cartea?

— Pe cât de bine te poţi aştepta, ţinând cont de circumstanţe. Apoi îşi potrivi pasul după al ei, urmând-o de-a

lungul străzii spre merceria de unde Martine dorea să-şi cumpere câteva obiecte de toaletă pentru ea şi o loţiune de ras pentru Luke.

Ai vorbit cu Sophia în ultimul timp? o întrebă după un moment de ezitare.

— Da, şi m-a ameninţat că se duce să-i spună totul lui Luke.

— Adică să-i spună ceea ce a văzut?

— Păi, ce altceva? întrebă ţâfnoasă şi fără să admită că deja îşi înştiinţase soţul de cele întâmplate, ca şi de intenţia Sophiei. Este pornită să-mi distrugă căsnicia…

— Are impresia că Luke îi aparţine lui Odette.

— Şi tu? îl întrebă pe un ton ascuţit, aruncându-i o privire curioasă, deoarece deslușise în tonul lui un fel de tremur care era pe cât de neliniştitor, pe atât de misterios. Kelvin se încruntă a mirare, lucru care nu făcu altceva decât s-o nedumirească şi mai mult pe Martine.

— De ce ar trebui ca tocmai eu să am o anumită opinie asupra acestei probleme? întrebă, şi Martine îşi dădu seama că, de fapt, încerca să se sustragă adevărului.

— Te-am văzut ieri împreună cu ea. Eu eram cu Sophia; ne-am întâlnit întâmplător şi am invitat-o să bem ceva. Am tot sperat să obţin câteva informaţii de la ea, pentru că încă am sentimentul că este un mister la mijloc, ceva ce ascundeţi cu toţii de mine.

— Toţi?

— Tu, Sophia şi poate la fel de bine şi Odette… Se opri când, aruncându-i o privire în treacăt, îl observă cum încerca să-şi ferească faţa ca să nu i se poată vedea expresia. Nervii i se încordară; acum era sigură că cei trei aveau un fel de schemă pusă la cale în comun… pentru a o distruge pe ea sau căsnicia ei…

— Spui că m-ai văzut cu Odette? Un ton cât se poate de

degajat, numai că Martine îşi dădu repede seama cât era de forţat. Ne-am întâlnit fără să vrem şi, ca atare, ni s-a părut firesc să mergem împreună. Se opri pentru un moment. O să ai necazuri serioase cu soţul tău, atunci când Sophia o să-i spună ce a văzut.

Pentru o clipă, reacţia lui Martine a fost doar o privire încărcată de dezgust, dar imediat după aceea îi răspunse, expresia din ochi reflectându-se şi în cuvinte:

— Eşti teribil de răzbunător Kelvin, nu-i aşa? Mereu pari a uita că întreaga situaţie se datorează nestatorniciei tale.

— Bine, izbucni el. Nu cred că e nevoie să-mi tot aminteşti!

— Atunci nu mai încerca să mă înspăimânţi! Nedumerit, el se întoarse spre ea, constatând:

— Nu pari a fi prea speriată şi asta, într-un anume fel, mă nedumireşte, pentru că din câte am auzit vorbindu-se despre crizele de furie ale soţului tău, probabil că de data asta o să te bată zdravăn.

— De fapt, aşa ţi-ar plăcea ţie să se întâmple? Se întrebă care ar fi reacţia lui dacă i-ar spune că îi mărturisise deja totul soţului ei. Numai că Martine n-avea nici cea mai mică intenţie să-l pună la curent cu treaba asta, ca apoi el să-i spună

Sophiei. Nu, Martine era şi ea tot o fiinţă umană şi destul de răutăcioasă!

— Ca să vrea ca Sophia să aibă confruntarea mult dorită cu Luke!

— Această lipsă de teamă mă cam nedumereşte, repetă iarăşi Kelvin, şi Martine chiar începu să râdă, deoarece tonul lui era unul de dezamăgire profundă.

— Mie nu mi-e teamă de soţul meu, Kelvin, îi răspunse după câteva momente.

— Asta înseamnă că eşti o femeie foarte curajoasă.

Martine însă preferă să nu mai comenteze aşa cum o

făcuse cu alte ocazii similare, fiindcă o conversaţie de genul ăsta cu Kelvin era inutilă, lipsită de sens şi dezolantă pentru amândoi. Însă, în cele din urmă acceptă să meargă cu el pe terasa cafenelei, unde o invită să-i ţină companie la o băutură rece. Se aşezară sub umbra deasă a viţei-de-vie, din care atârnau ciorchini mari cu struguri verzi. În aer plutea mirosul oleandrilor şi al trandafirilor, parfum ce venea din partea în care se afla grădina micuţă a vilei albe ce-i aparţinea lui Marco.

În spatele grădinii de flori se zărea şi livada în care creşteau citricele. Tocmai fuseseră aduse băuturile, când Martine o descoperi pe Litsa ce traversa strada spre cafenea, cu un coş de băcănie sub braţ. Atunci ridică şi Litsa privirile şi prinse căutătura atentă a lui Martine. Aceasta, acţionând dintr-un impuls, ridică braţul şi îi făcu fetei semn să se apropie. De-abia atunci observă la ea ceva straniu,furişat parcă,în felul în care-şi ferea privirile de Kelvin.

Martine avea convingerea fermă că fata ştia cine anume era el, chiar dacă nu-l cunoscuse sau nu-l mai întâlnise până atunci. Le făcu cunoştinţă şi atunci bănuielile i se confirmară. Da, lipsa de surprindere a Litsei dovedea, fără dubiu, că ştia prea bine cine anume era bărbatul lângă care stătuse Martine până atunci. Cât despre Kelvin, ei bine, cugetă Martine uimită, privirile lui exprimau cea mai adâncă admiraţie. Îşi aminti cum îi spusese că, în Grecia, o fată, cu un copil născut fără să fi fost căsătorită, era considerată drept o femeie uşoară.

— Te rog, stai jos. Kelvin părea că-şi revenise din admiraţia mută şi se ridicase în picioare, oferindu-i Litsei scaunul lui. Ce aş putea să-ţi ofer de băut?

Pe buzele fetei tremura un zâmbet. Era timidă, şovăielnică şi nesigură pe ea şi după cum suspecta Martine, acum îi părea rău că venise să se alăture lor. Însă în cele din urmă

reuşi să răspundă:

— Mi-ar plăcea foarte mult să iau o limonadă la gheaţă, mulţumesc. Kelvin bătu din palme în felul în care procedau cei mai mulţi greci pentru a-l atenţiona pe chelner.

— Încă un scaun şi un pahar cu limonada la gheaţă, comandă şi, în mai puţin de două minute, cererea i se îndeplini. Kelvin părea încântat s-o facă pe biata fată să se simtă cât mai în largul ei, trăncăni cu ea, în timp ce Martine, lăsată deoparte, stătea şi asculta, fascinată de felul în care cei doi se înţelegeau.Ar fi putut la fel de bine să se cunoască de luni întregi, cugetă, când, în cele din urmă, se ridică şi le spuse că trebuia să plece. Asta o făcu pe Litsa să pară foarte speriată şi să se ridice la rândul ei.

— Şi eu trebuie să plec, murmură, deşi era evident, după felul în care-l privea pe Kelvin, că n-ar fi vrut. Numai că era teribil de conştientă de prejudecăţile oamenilor din sat, ştiind că reputaţia ei era deja pătată şi, ca atare, nu îndrăznea să se lase văzută singură cu englezul. Martine se încruntă, dându-şi seama că, în fond, toate aceste lucruri puteau fi doar în imaginaţia ei şi nu în realitate. Dar îl privi pe Kelvin cu o expresie ce nu mai lăsa loc comentariului, observând că şi expresia de pe chipul lui nu mai lăsa loc îndoielii!

Nu trecuse decât o săptămână când Martine îi zise soţului ei:

— Nu ştiu de ce am sentimentul că Kelvin şi-a găsit pe altcineva. Se opri, privi cu atenţie faţa lui Luke, după care se hotărî să adauge: Se pare că e extrem de interesat de o fată din sat, pe care o cheamă… Litsa…

— Litsa! o întrerupse Luke cu asprime. Litsa Katselis?

— Fata cu băieţelul. Ochii lui Luke deveniră sticloşi, după care se îngustară, iar întreaga lui atitudine deveni rigidă. Martine regretă imediat că o menţionase pe Litsa şi situaţia tot mai înfloritoare dintre ea şi Kelvin.

— Încerci să-mi spui că s-a îndrăgostit de Litsa? Bănuiesc că ştii că n-a fost niciodată căsătorită, nu? Martine simţi cum inima îi îngheaţă; oare Luke putea fi atât de indiferent, aproape cinic, atunci când discuta despre fata pe care o necinstise? Un sentiment de dezgust o invada, iar buzele i se strânseră. Dar în voce nu i se desluşi nimic ciudat, atunci când îi răspunse că da, se părea că Kelvin se îndrăgostise de Litsa.

— Vorbeşti ca şi cum ai cunoaşte-o pe fată. Privirea lui Luke era intensă şi întrebătoare.

— Da, am cunoscut-o.

— Şi de unde ştii că Kelvin e interesat de persoana ei? o întrebă ca şi cum chestiunea de-abia atunci îi trecuse prin minte.

— Eram cu Kelvin la cafeneaua lui Marco, când s-a alăturat şi Litsa…

— Erai cu Kelvin? în faţa tuturor oamenilor din sat!? în voce i se strecurase un ton de furie rece, ce se accentua atunci când adăugă printre dinţii încleştaţi: Cum de îndrăzneşti să te vezi în continuare cu el, când te-am avertizat de atâtea ori să n-o mai faci? Ţi-am iertat greşeala pe care mi-ai mărturisit-o şi am trimis-o pe Sophia în treaba ei cu obrajii roşii de ruşine, dar cel puţin am crezut că tu şi cu Kelvin aţi încetat să vă mai vedeţi!

Era cumplit de furios; Martine, foarte palidă, dar potolită, aşteptă până când termină de vorbit, reamintindu-i că era de-a dreptul absurd din partea lui să mai adopte o asemenea atitudine, având în vedere interesul lui Kelvin pentru Litsa. Apoi se opri, simţind cum inima parcă i-o luase razna, pentru că de-abia atunci îi trecu prin cap că întreaga comportare a lui Luke era tipică unui soţ gelos…

Se găseau în acel moment pe veranda dinspre sufragerie şi Martine se apropie de balustrada de fier forjat ca să se

sprijine de ea, în vreme ce încerca să-şi facă curaj şi să poată stăpâni furtuna ce i se iscase în minte şi în suflet. Pentru că acea bănuială nu era posibil să aibă un fundament solid.

Se întoarse spre Luke şi observă că fusese luat pe nepregătite de logica argumentelor aduse. Şi, pe măsură ce minutele se scurgeau unul după altul, furia lui părea să se evapore. Chipul îşi pierdu asprimea şi gura i se relaxa, buza de jos revenind la întreaga ei plinătate care mai adăuga un plus de farmec frumuseţii masculine. Şi ochii îşi pierduseră licărul acela îngheţat, expresia aceea dominatoare care o făcea să tremure de spaimă. Tăcerea aceea încordată, ce părea să dureze de ani, fu întreruptă de Luke:

— Deci, l-ai mai văzut pe Kelvin din ziua aceea în care aţi fost împreună la cafeneaua lui Marco?

— Da, azi-dimineaţă. Mi-a spus că a văzut-o pe Litsa în fiecare zi de atunci încoace.

— Dar cum de-ai ajuns s-o cunoşti pe ea?

Vocea lui Luke era marcată de o inflexiune de curiozitate care, de altfel, era reflectată şi în priviri. Martine îşi muşcă buzele; această problemă nu-i trecuse prin minte şi, firesc, habar nu avea cum anume să-i răspundă. Şi încă se simţea puţin dezgustată de indiferenţa soţului ei în legătură cu Litsa. Nu părea deloc ruşinat că Kelvin, bărbatul pe care-l dispreţuia atât de mult, urma să-şi asume responsabilitatea creşterii băiatului care, de fapt, era al lui.

Deodată se pomeni cuprinsă de mânie, o mânie neînţeleasă, de vreme ce nu era capabilă să-i depisteze cauzele. Lăsând la o parte orice constrângere, spuse ceea ce şi regretă imediat:

— Am fost s-o văd, ca să aflu dacă cele spuse de Kelvin erau adevărate. Mi-a zis că băieţelul ei este, de fapt, al tău,al tău. Martine era lividă la faţă atunci când îşi permise să arunce o scurtă privire soţului ei. Se simţea dezolată şi

supărată pe ea însăşi.Ar fi preferat să nu-i fi destăinuit lui Luke ceea ce aflase. Bănuia că şi el ştia că într-o bună zi tot ar fi aflat adevărul, ţinând cont că Litsa şi fiul ei nu locuiau prea departe de vilă.

— Tu… ai fost s-o întrebi dacă Ulysses este copilul meu? Luke o privea fără a-i veni a crede şi-şi scutură capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească mintea de ceva neplăcut. Martine!…

— Ştiu cum ai căpătat cicatricea aia, îl întrerupse ea încetişor. A fost o bătaie… Se opri, muşcându-şi buza. De ce începuse să spună toate lucrurile astea? O singură privire aruncată spre soţul ei a fost de-ajuns ca să-i arate cât era de supărat.Pe chip i se întipărise o expresie ce părea să acuze, să certe şi să-i dezvăluie dezgustul pentru ceea ce făcuse. Se simţi deodată vinovată, fără să ştie de ce anume, astfel că o cuprinse din nou furia.

— Fraţii Litsei te-au atacat, şi nu poţi nega!

— Nici nu încerc să neg. Ce ton plin de blândeţe! Dar, Doamne, arăta de parcă ar fi fost gata-gata s-o omoare! Niciodată nu crezuse că-l va vedea înfuriindu-se într-un asemenea hal. Ceea ce mă nedumireşte pe mine în acest moment, continuă el pe acelaşi ton blând şi calm, este atitudinea ta. Litsa probabil ţi-a spus că…

— Băieţelul ei este al tău? Da, sigur că mi-a spus. Martine îl întrerupse, încercând să se apere, i-ai dat bani; i-ai cumpărat pământul pe care-l cultivă.

— Litsa ţi-a spus că băieţelul este al meu? Pe moment, furia i se risipise şi o privea pe Martine cu o totală neîncredere. Chiar ţi-a spus?… Se opri, şi Martine simţi cum tot trupul îi este cuprins de un tremur pe care nu-l putea controla. Ceva se întâmpla. Simţise de la început, dar fusese incapabilă să descifreze cheia acelui mister. Bănuise, mai mult din instinct, că cei trei - Kelvin, Sophia şi Odette - aveau

un secret care o afecta pe ea personal. Îşi privi iarăşi soţul şi văzu furia ce-i contractase trăsăturile feţei, şi un fior de teamă o încercă din nou.Şi ai crezut ceea ce ţi s-a spus? Chiar m-ai taxat drept un nenorocit capabil să distrugă viaţa unei fete?

— Dar… dar… Martine întinse mâinile în faţă într-un gest de neputinţă.Nu… este… adevărat?

Păşi puţin într-o parte pentru a-i vedea mai bine expresia feţei, cu inima bătându-i atât de tare, încât o durea. Văzu că ochii lui Luke străluceau sălbatic, observându-i mişcarea, şi îşi dădu seama că era mai furios decât îl văzuse ea vreodată, chiar înainte ca el să se apropie şi s-o prindă de umeri.

Strângând-o puternic şi ignorând ţipătul ei de protest, începu s-o scuture până când respiraţia păru să i se oprească în piept şi ochii i se umplură de lacrimi. Numai când îi observă starea, numai atunci se opri. Dar nu-i putuse da drumul, pentru că ştia că s-ar fi prăbuşit.

— Te urăsc! şopti ea anevoie, strângându-şi pumnii mici ca şi cum ar fi vrut să-l oprească. Eşti o bestie! De ce să te înfurii, când ştii foarte bine că-i adevărat?… Dar vocea îi pieri, lăsând să se înstăpânească liniştea şi încercând să-şi recapete suflul.

— Şi acum ştii că nu este adevărat, nu? ţipă la ea, dându-i drumul şi văzând-o cum se întindea să apuce balustrada ca să se poată sprijini. Dar ai crezut că era adevărat până în acest moment, nu? Tu, soţia mea, să te duci să faci o asemenea cercetare! Şi apoi să crezi toate minciunile care ţi s-au spus! Să crezi tot ce-i mai rău despre soţul tău! Ce părere trebuie să fi avut despre mine! Privirea lui întunecată măsura cu dezaprobare silueta ei tremurătoare. Ei bine, acum nu-mi mai fac niciun fel de iluzii! Ştiu precis în ce lumină mă vedeai!…

— Luke, îl întrerupse Martine disperată, şi dacă nu este

adevărat, de ce mi-a confirmat Litsa totul?

— Şi eu de unde naiba să ştiu? Vocea îi era la fel de aspră ca dinţii unui ferăstrău, iar expresia întipărită pe chip era una de dezamăgire profundă. Mi se pare că a fost pusă la cale un fel de conspiraţie… Se opri şi ochii i se măriră. Da, a fost o conspiraţie! îţi aminteşti când i-am văzut pe Odette şi pe Kelvin împreună? Amândoi am avut aceeaşi impresie… Se opri din vorbit şi-şi muşcă buza. Dar ce mai contează? Noi doi, Martine, am terminat! Refuz să mai am de-a face cu o femeie care poate să aibă atâta neîncredere şi atâta silă faţă de mine, aşa cum ai făcut tu. O să rămânem căsătoriţi, dar va fi doar o căsătorie de convenienţă.

După ce termină de vorbit, se întoarse şi o părăsi, lăsând-o în aceeaşi poziţie, sprijinită de balustradă, singura impresie din mintea ei fiind aceea de amărăciune, teribilă şi întunecată, a soţului ei. Rămase pe loc o lungă perioadă, cu mintea asaltată de un adevărat haos.

Ştiuse că la mijloc trebuia să fie un mister, dar niciodată nu-i trecuse prin cap că Litsa şi Kelvin vor spune o asemenea minciună… deşi nu fuseseră capabili s-o privească drept în ochi. Dar din ce motiv au minţit amândoi? Şi ce era cu acea amărăciune a lui Luke?

De ce era aşa de amărât? Furios, da, şi poate chiar plin de resentimente… dar amărăciunea era cu totul şi cu totul altceva. Martine se încruntă şi îşi aminti comportarea neobişnuită a lui Luke, atunci când, după ce-i mărturisise şi îi spusese să se aştepte la o vizită a Sophiei, păruse să fie pe punctul de a-i mărturisi ceva foarte important.

Dar el n-o făcuse, mulţumindu-se să se retragă în carapacea sa inviolabilă. Şi acum… amărăciune… şi suferinţă. Da, Luke fusese rănit de neîncrederea ei; o văzuse clar în ochii lui. Nesiguranţa o prinse iarăşi în mrejele ei; când era sigură că soţul ei o iubea, când îşi spunea să termine cu

absurdităţile. Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi părăsit-o aşa cum o făcuse.

Din contră, ar fi stat să-i explice… sau poate nu? Cu mândria lui? Scutură din cap şi-şi spuse că n-ar fi făcut-o. Era greşeala ei şi probabil voia s-o facă să recunoască şi nu numai atât, ci să meargă umilă după el şi să-i ceară iertare. Adevărul era că nu-i trebui prea mult ca să se hotărască, pentru că, chiar dacă nu era deloc sigură dacă o iubea sau nu, tot simţea că trebuia să meargă după el şi să-i spună că îi părea rău că îl judecase atât de greşit. Martine se opri deodată din gânduri. Dar dacă Luke nu era tatăl copilului, atunci cine era? Şi de ce fraţii lui Litsa îl atacaseră?

Iarăşi mintea i se cufundă într-un vârtej de îndoieli şi indecizii.

— Nu este decât o singură soluţie, spuse cu voce tare. O să-l fac pe Luke să-mi spună cât mai multe… să-mi explice. În fond, am dreptul să ştiu ce naiba se întâmplă! Dar chiar când intră în salon, unde Luke stătea în picioare în faţa ferestrei, veni şi Hermes, spunând respectuos:

— Aţi trimis după mine, domnule Loukas? înainte ca Luke să răspundă, o privi pe Martine cu o indiferenţă studiată.

— Du-te şi adu-o pe Litsa Katselis. Ochii servitorului se măriră de uimire; apoi trecură de la faţa imobilă a lui Luke la cea a lui Martine.

— Da, domnu' Loukas.

— Şi vreau s-o aduci imediat!

— Da… ăăă… să iau maşina?

— Bineînţeles că o să iei maşina! Martine îl privi plecând şi închizând cu grijă uşa în urma lui. Începu să se apropie încet, dar înainte de a apuca să deschidă gura,

Luke o întrebă cu asprime:

— Ce vrei, Martine? Ea mai făcu un pas, cu mâinile încleştate de-o parte şi de alta a trupului.

— Intenţionam să te rog să-mi explici şi mie câta ceva.

— Întoarce-te când o să sosească şi Litsa. Îşi flutură mâna în direcţia uşii.

Până atunci însă, doresc să fiu puţin singur. Martine plecă, cu ochii plini de lacrimi în faţa aroganţei reci, cu care o tratase. După ce închise cu grijă uşa, se duse în dormitorul ei şi rămase la fereastră ca să pândească aleea din faţa casei, aşteptând maşina care urma s-o aducă pe Litsa la vilă. Atât de multe întrebări!

Dacă Luke nu era tatăl copilului, atunci de ce cumpărase acel pământ pentru mama lui? Şi de ce îi fixase o alocaţie? Era prea mult pentru creierul înceţoşat al lui Martine, aşa că rămase la fereastră ca să aştepte, încercând să nu se mai gândească la nimic. Într-un târziu apăru şi maşina; îl privi pe Hermes cum deschidea portiera ca să-i permită tinerei grecoaice să se ridice de pe scaun şi să coboare.

În acel moment se ridică şi ea şi o porni spre uşa salonului, intrând chiar în urma Litsei. Fata îi aruncă o privire stânjenită şi se înroşi toată.

Cât de încremenită părea expresia de pe faţa lui Luke când o întrebă pe Litsa direct, fără ca măcar s-o invite să stea jos:

— Ce ai urmărit, atunci când i-ai spus soţiei mele că Ulysses este al meu?

— Eu… eu… oh, domnu Loukas! A fost tare urât din partea mea! N-o să uit niciodată că am rănit-o pe doamna Loukas! I-am spus şi lui Kelvin, dar el mi-a zis nu, atunci când am vrut să vin şi… şi să fac mărturisirea. Aplecă capul şi începu să plângă. Cred că Dumnezeu n-o să mă ierte niciodată…

— Te-am întrebat ceva, Litsa, şi încă nu mi-ai răspuns. Ea începu să scuture din cap, buzele tremurându-i spasmodic.

— Kelvin… el a zis că nu trebuie să vorbesc… să nu vă spun…

— Nu vrei să-l lăsăm pe Kelvin deoparte? Vocea lui era

atât de tăioasă că o făcu pe Martine să tresară vizibil. Răspunde-mi la întrebare, imediat!

— A fost doamna Odette şi Kelvin… ei mi-au zis să vă spun, dacă soţia dumneavoastră întreabă, că dumneata eşti tatăl micului meu Ulysses. Mi-au dat…Doamna Odette, ea mi-a dat mulţi bani… o mie de drahme.La început m-am simţit ruşinată şi am spus că nu pot să fac aşa ceva, dar apoi ea a început să-mi zică câte lucruri pot cumpăra pentru băiatul meu şi pentru bunica cu banii aceia.

— Şi eu nu-ţi dau destul? Faţa lui Luke era la fel de dură ca granitul. Era uşor de ghicit că gândurile lui se îndreptaseră spre Odette şi spre planul ei diabolic.

Probabil se aşteptaseră că ea, Martine, îl va părăsi pe soţul ei şi va cere apoi divorţul imediat ce va afla că copilul nelegitim al acestuia trăia atât de aproape de căminul ei. Se pare că aşa crezuse Kelvin şi Odette… Numai că lucrurile nu prea ieşiseră cum plănuiseră. Fusese un caz de *„şi cele mai bune planuri se duc de râpă în cele din urmă”…*

— Da, domnu Loukas. Îmi daţi mulţi bani şi mă simt ruşinată. Lacrimile începură să curgă într-un şuvoi continuu, iar Martine, incapabilă să mai suporte necazul fetei, se apropie de ea, îi şterse ochii şi-i propti capul pe pieptul ei.

— Nu mai plânge, Litsa, murmură alinător. S-a terminat acum, aşa că nu mai e nevoie de lacrimi… Observă expresia de pe faţa soţului ei. Se înmuiase şi ochii i se mutau de la faţa frumoasă la gâtul delicat şi apoi ceva mai jos, acolo unde se odihnea capul Litsei pe piept.

— Poate, spuse cu un calm studiat, o să-i spui soţiei mele şi cine a fost tatăl copilului tău.

— A fost… a fost fratele dumneavoastră… Ridică capul ca să caute ochii lui Martine. Îmi pare foarte rău că v-am făcut să suferiţi, doamnă Loukas. A fost ruşinos şi eu nici nu mai ştiu ce m-a făcut să iau bani pentru ceva atât de urât.

— Fratele tău? Martine se holbă la Luke, reamintindu-şi cât de acuzatoare fusese vizavi de comportarea faţă de o fată atât de drăguţă ca Litsa. Acum se explicau multe, dar era încă nedumerită de ce Luke îi dădea în continuare bani lui Litsa.

— Dar de ce te-au atacat fraţii ei?

— A fost foarte simplu… O confuzie de identitate… Fratele meu şi cu mine eram cam de aceeaşi înălţime şi greutate; iar când s-a produs atacul era o noapte întunecoasă… Se întrerupse, întinzând mâinile în faţă. Acum totul este de domeniul trecutului, aşa că nu are niciun rost să mai discutăm.

— Şi te-ai bătut cu toţi? nu se putu Martine abţine să nu întrebe.

— M-am descurcat destul de bine, numai că unul dintre ei avea un cuţit… Din nou Luke se întrerupse, pentru că observase stânjeneala Litsei, care îi şi colorase obrajii. O să-l sun pe Hermes să te ducă acasă. Şi asta să-ţi fie învăţătură de minte, Litsa! Necinstea o să-ţi aducă doar necazuri, iar lăcomia este şi mai periculoasă. Sper că înţelegi ce-ţi spun, nu? Ea încuviinţă din cap, evitându-i privirile.

— N-o să mai fac niciodată aşa ceva. Se îndrepta spre uşă şi iarăşi ochii i se umplură de lacrimi. Kelvin s-a îndrăgostit de mine, dar acum, că n-am făcut aşa cum mi-a zis, o să se supere şi o să mă părăsească.

— Lui Kelvin o să i se spună că te-am obligat să mărturiseşti totul.

Litsa îşi şterse ochii cu batista pe care uitase s-o înapoieze proprietăresei.

— Vreţi să faceţi asta pentru mine? Oh, este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnu Loukas! Poate că Kelvin n-o să mai plece şi n-o să mă mai părăsească. Martine o privea, minunându-se de trăsăturile clasice, iar după un timp îi zise cu blândeţe:

— Litsa, dragă, sunt sigură că Kelvin te iubeşte şi că foarte curând ne vei invita pe toţi la nuntă.

— Oh… suspină Litsa. Este frumos să-mi spuneţi asta.

Luke, care sunase deja după servitor, îi deschise uşa. Litsa le spuse tuturor la revedere şi plecă. Martine privi cum se închidea uşa, după care îşi întoarse privirile spre Luke care stătea cu faţa spre ea.

Prin fereastră se puteau zări panta domoală ce ducea spre ruine, întreaga zonă cu măslini şi copaci, râul care curgea argintiu cu reflexe aurii. Şi mai aproape se zărea caleidoscopul grădinilor care făceau vila să pară şi mai frumoasă. Păsări şi fluturi zburau printre flori şi copaci, şi totul părea atât de liniştit, încât aproape că i se părea un sacrilegiu ca ea şi Luke să stea acolo atât de încordaţi.

Ostilitatea era evidentă în linia buzelor strânse, în încordarea maxilarului, în strălucirea de furie şi dezgust ce-i apăruse în priviri. Martine îşi dădu seama că dacă voia ca situaţia să se rezolve, atunci trebuia să accepte să facă ea primul pas… şi să persiste, în ciuda posibilelor respingeri. Luke era atât de mândru!

La fel ca un zeu grec din antichitate, continua s-o privească de parcă ar fi judecat-o, în ochi desluşindu-se doar condamnarea, nimic altceva. Nu avea de gând s-o întâlnească la jumătatea drumului, cugetă ea, dar tot aşa îşi dădu seama că nici ea nu se putea umili la nesfârşit; va trage o linie, pentru că nu avea de gând să cadă în genunchi în faţa lui, la figurat, desigur!

Se apropie puţin şi spuse, pe un ton calm şi încet:

— Luke… îmi pare rău că te-am judecat greşit, în apărarea mea vreau doar să spun că, atunci când Kelvin mi-a spus ce i-ai făcut lui Litsa, am refuzat categoric să cred şi am şi zis că altcineva trebuia să fie tatăl…

— Acum încerci cumva să te scuzi? o întrebă cu un ton

glacial. Pentru că, dacă asta încerci să faci, îţi iroseşti vocea degeaba. Martine îşi muşcă buzele şi persevera:

— Nu făceam altceva decât să evidenţiez un fapt. Nu există niciun fel de scuză.

Oricum, ar fi trebuit să vin la tine…

— Şi nici în ruptul capului nu pot înţelege de ce n-ai făcut-o.

— Kelvin a spus…

— Kelvin! Pe Dumnezeu, femeie, nu crezi că am auzit deja prea mult despre el?

— … că o să-mi zici să-mi văd de treaba mea, că ceea ce ai făcut înainte de căsătorie n-are nimic de-a face cu mine. Am fost obligată să admit că era foarte probabil să adopţi o atare atitudine. Continua să vorbească ca şi cum n-ar fi intervenit niciun fel de întrerupere din partea lui, nevrând să observe mânia ce cuprindea chipul soţului ei, mânie pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă. Ăsta-i motivul pentru care m-am dus direct la Litsa. Şi ea mi-a spus că tu erai tatăl…

— Şi tu erai gata pregătită să crezi toate minciunile astea. Atât de pregătită, încât erai gata-gata să pleci cu Kelvin şi să mă părăseşti! Se apropie şi mai mult de ea.

Martine îşi reprimă impulsul de a face câţiva paşi în spate, pentru că îşi dădea seama că o asemenea mişcare n-ar face altceva decât să adauge gaz peste foc.

- Ai fi distrus căsnicia noastră pentru asemenea dovezi fără temei? Ei bine, aşa cum am spus mai devreme, acum ştiu cum stăm.

Martine îl privi, observând inflexibilitatea trăsăturilor lui, zbaterea aceea necontrolată a nervului de sub cicatrice, şi pumnii strânşi de-o parte şi de alta a trupului. Dar, mai mult decât orice, îi reţinu atenţia expresia din ochii lui… Îi răspunse foarte încet:

— Dacă ne iubim unul pe celălalt, Luke, atunci cu

siguranţă iertarea este o parte foarte importantă. Admit că am greşit, mai ales când ţi-am cerut să mă ierţi…

Vocea i se opri când el se apropie, înălţându-se cu mult deasupra ei; amărăciunea şi durerea, pe care o remarcase în privirile lui, cedând locul unei supărări pustiitoare.

— Dacă ne iubim unul pe celălalt! Despre ce dracu vorbeşti? Chiar ţi-ai închipuit şi pentru o singură clipă că m-aş putea îndrăgosti de o femeie care nu are încredere în mine, care a fost gata să fugă pentru că a crezut în minciunile murdare care au fost spuse pe seama mea? Martine îi întâlni privirile, fără ca măcar să clipească, şi mai făcu o ultimă încercare pentru a-şi salva fericirea.

— Poate că n-o să mă crezi, Luke, dar motivul pentru care mă hotărâsem să te părăsesc nu avea absolut nimic de-a face cu minciunile pe care le-ai menţionat.Aveam de gând să te părăsesc, deoarece descoperisem că te iubeam. Se opri, dar el nu făcu nicio tentativă de a vorbi; doar privea în ochii ei, ochi aburiţi de lacrimi, ochi mult prea mari pentru faţa mică şi palidă ce stătea ridicată spre el. Bănuiesc că şi tu mă iubeşti acum; de fapt, chiar mă întrebam când anume ai început să mă iubeşti. Am sentimentul că amândoi am ţinut ascunse lucruri pe care trebuia să le dezvăluim. Cum el rămăsese tot tăcut, Martine continuă cu o umbră de disperare:

— Luke, mai mult de atât nu mă pot umili nici eu. Am şi eu mândria mea la fel ca şi tine. Îţi cer să mă ierţi şi dacă… dacă nu vrei să ne întâlnim la mijloc de drum.. Nu, am ştiut de la bun început că n-o s-o faci, dar tot aşa îmi cunosc şi eu limitele umilinţei. Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor, dar în ei exista şi o lucire de mândrie, care nu putea să scape observaţiei lui atente. Ţi-am spus că te iubeam, fără să fiu sigură că şi tu mă iubeai la rândul tău, fiindcă niciodată nu mi-ai spus. Am fost de acord să plec împreună cu Kelvin, dar

ştiam că, dacă ai fi fost de acord să divorţăm, nu m-aş fi măritat niciodată cu el. A fost foarte furios când i-am spus că pe tine te iubesc; spunea că eram gata să-l folosesc şi bănuiesc că acuzaţiile lui erau întemeiate. Se opri şi aşteptă, disperarea adunându-se şi crescând tot mai mult în intensitate cu fiecare secundă ce trecea.

Apoi, deodată, întreaga lui atitudine se schimbă: ochii i se îmblânziră, buzele i se relaxară şi mâinile i se întinseră ca să le cuprindă pe ale ei. Martine începu să plângă la pieptul lui, să plângă incontrolabil din cauza uşurării, pentru că îi fusese teamă, cumplit de teamă că trecutul lui va distruge fericirea amândurora. Luke scoase o batistă şi începu să-i şteargă ochii, mustrând-o totuşi că nu înceta cu plânsul.

— Este doar… reacţia, se scuză ea. Luke, te rog, lasă-mă să te aud spunând!

Numai că el o sărută mai întâi, buzele lui umede şi tandre rămânând alături de obrazul ei umed, după care îi spuse:

— Te iubesc, scumpa mea nevastă!

— Şi o să mă ierţi? Spre marea ei uimire, el ezită câteva momente după care îi zise:

— Cred că mai repede eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară iertare, draga mea. Am fost sigur că m-am înşelat din nou în privinţa unei femei şi am dorit să te urăsc… să te urăsc atât de tare, încât să nu mă mai apropii de tine. Deşi n-aveam nici cea mai mică intenţie să desfac căsătoria… Fu oprit imediat de un deget aşezat pe buze, după care zâmbi în timp ce-o privea cu dragoste şi tandreţe.Ai mare dreptate, draga mea. Totul aparţine de acum trecutului. Am fost victimele unei conspiraţii nenorocite, din care am ieşit triumfători, aşa că sunt de acord cu tine că este mai bine să uităm totul. Buzele lui erau blânde, dar pline de pasiune când le întâlniră pe ale ei şi, pentru un timp îndelungat, în încăpere se instală o linişte totală. Martine rămăsese fără suflare când Luke o

desprinse de el, privindu-i cu atenţie faţa îmbujorată, ochii lui cercetându-i părul ciufulit.

— Nu, iubito, îi zise cu amuzament, atunci când îi observă expresia din priviri, nu mă întreba când am început să te iubesc, pentru că n-aş putea să-ţi răspund.La început am simţit o atracţie cu totul deosebită, dar cu lecţia primită de la Odette în minte, nu aveam intenţia să-mi mai asum şi alte riscuri. Aşa că mi-am spus că nu cred în dragostea dintre o femeie şi un bărbat.

— Şi mie mi-ai spus acelaşi lucru, îi reaminti ea. Ei bine, nu mă pot abţine să nu mă împăunez puţin! adăugă, încântată. Dar acum crezi, zise plină de încredere, şi întotdeauna o să crezi, scumpul meu Luke, deoarece eu n-o să te dezamăgesc.Niciodată!

— Nici eu scumpa mea, fu răspunsul lui înflăcărat. Instantaneu, îşi dădură seama, fără urmă de îndoială, că dragostea lor, născută pe tărâmul zeilor păgâni şi a eroilor de demult, va dăinui în acelaşi fel cum dăinuiseră şi amintirile despre Olympia… pentru totdeauna.

SFÂRŞIT